

Аутсайдер
Стівен Edwin Кінг

Тренер молодіжної бейсбольної команди, викладач англійської, чоловік та батько двох доньок. Усе це про Террі. Террі крутий. А ще він – убивця. Це ж він вчинив ту моторошну наругу над нещасним одинадцятирічним хлопчиком? Поліція має всі докази. А Террі – залізобетонне алібі: на момент убивства він перебував у іншому місті. Та як людина може бути у двох місцях одночасно?

Що відбувається в містечку? Тут живе дещо жахливе. Те, що, напевно, може набувати людської подоби. Чи те, що нарешті скинуло з себе маску людини й почало криваві жнива...

Стівен Кінг

Аутсайдер

Обережно! Ненормативна лексика!

Ренду і Джуді Голдстонам

Думка тільки надає світові подобу порядку – для тих слабких, що ймуть віри цьому спектаклю.

Колін Вілсон «Країна сліпих»^[1] – Colin Wilson (1931–2013) – англійський письменник і філософ; «Країна сліпих» («The Country of the Blind») – назва першого розділу його першої філософської праці «Аутсайдер» («The Outsider», 1956). (Тут і далі прим. пер.)]

Арешт

То була автівка без розпізнавальних знаків – непримітний кількарічний американський седан, – але шини з чорними боковинами та трійко пасажирів вказували її справжнє призначення. Двое чоловіків на передніх сидіннях були вдягнені в синю уніформу. Позаду розташувався здоровань у костюмі. На хіднику стояло двоє чорношкірих хлопчиків – один поставив ногу на пошарпаний оранжевий скейтборд, другий тримав під пахвою скейт кольору лайма. Вони простежили, як автівка завершила на парковку біля парку відпочинку Естель Барги, а тоді перезирнулися.

– Це п'ять-нуль, [2 – Five-O (амер. сленг) – копи, поліція; вислів пішов від серіалу «Hawaii Five-O», де числом 50 позначався поліцейський підрозділ (Гаваї – 50-й штат).] – сказав один.

– Та ну нафіг, – відповів другий.

Не марнучи більше часу на розмови, вони подалися геть, штовхаючи свої скейтборди. Правило було просте: як приїхали п'ять-нуль – час забиратися. Батьки їх навчали, що життя чорношкірих мають значення, проте у випадку з п'ять-нуль – не завжди. Глядачі на бейсбольному полі заохотливо скрикнули й ритмічно заплескали в долоні – «Золоті дракони Флінт-Сіті» стали до битки в другій половині дев'ятого інінгу, [3 – Інінг – період бейсбольного матчу, за який обидві команди по черзі грають у захисті й нападі; усього в матчі дев'ять інінгів; «стати до битки» – вивести на поле бетера, який, граючи в нападі, має можливість заробляти очки.] вже відстаючи на одне очко.

Хлопці не озиралися.

2

Свідчення містера Джонатана Рітца

[10 липня, 21:30, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Детектив Андерсон: Я знаю, що ви засмучені, містере Рітц, це цілком зрозуміло, але мені треба з'ясувати, що саме ви бачили сьогодні ввечері.

Рітц: Ніколи цього не забуду. Ніколи. Мені, мабуть, якась пігулка не завадить. Наприклад, «Валіум». [4 – Одна з торгових назв діазепаму, що належить до класу транквілізаторів.] Зроду його не ковтав, але зараз точно не завадить. Таке враження, що серце в горлі застрягло. Ваші криміналісти якщо знайдуть на місці злочину блювотиння, а певно, таки знайдуть, то хай знають, що воно мое. І мені не соромно. Будь-хто розпрощався б із вечерею, якби таке побачив.

Детектив Андерсон: Лікар, безперечно, випише вам заспокійливе – коли ми закінчимо. Я сам про все домовлюся, але наразі ви мені потрібні з ясною головою. Ви це розумієте, так?

Рітц: Так. Звісно.

Детектив Андерсон: Просто розкажіть мені все, що бачили, і на цей вечір будете вільні. Зробите мені таку ласку, сер?

Рітц: Гаразд. Сьогодні ввечері близько шостої я пішов гуляти з Дейвом. Дейв – це наш бігль. Ми його годуємо о сімнадцятій. Самі з дружиною їмо о сімнадцятій тридцять. Десь о вісімнадцятій Дейв уже готовий робити всі свої справи – я маю на увазі і «маленьку», і «велику». Я його вигуляю, поки Сенді, це моя дружина, мие посуд. Чесний розподіл праці. А чесний розподіл праці дуже важливий у шлюбі, особливо після того, як діти виросли. Отак ми мислимо. Щось я молоти починаю, так?

Детектив Андерсон: Усе гаразд, містере Рітц. Розповідайте, як вам зручно.

Рітц: Ой, звіть мене Джоном. Терпіти не можу оце «містер Рітц». Наче я крекер якийсь. Мене так діти дражили в школі – «Крекер Рітц».[5 – Популярна марка крекерів американського виробника «Набіско».]

Детектив Андерсон: Угу. Тож ви вигулювали собаку...

Рітц: Точно. І коли він учув сильний запах... то був запах смерті, я так думаю... мені довелося обома руками тримати повідець, хоча Дейв – собака невеликий. Йому хотілося дістатись джерела того запаху. І...

Детектив Андерсон: Стривайте, повернімося назад. Ви вийшли зі свого дому на Малберрі-авеню, 249, о вісімнадцятій...

Рітц: Може, і трохи раніше. Ми з Дейвом спустилися пагорбом до «Джералда» – це бакалія на розі, де продаються всілякі делікатеси, – тоді пішли по Барнум-стрит і завернули до парку Філіс. Той, що діти називають «парк Сифіліс». Вони гадають, що дорослі нічого не розуміють, нічого не чують, але все ми чуємо і розуміємо. Принаймні деякі.

Детектив Андерсон: Ви завжди гуляєте цим маршрутом?

Рітц: Ну, інколи трохи його змінюємо, щоб не набридло, та, перш ніж іти додому, майже завжди попадаємо в той парк, бо Дейв там купу всякого винюхе. Парковка при парку о такій годині майже порожня – якщо тільки старшокласники не приїжджають грати в теніс. Цього вечора машин не було, бо корти там ґрунтові, а напередодні дощило. На парковці стояла єдина автівка – білий фургон.

Детектив Андерсон: Комерційна вантажівка, як гадаєте?

Рітц: Точно. Без вікон, тільки половинчасті двері ззаду. Такий фургон, що на них дрібні фірми перевозять товар. Може, то був «Еконолайн», [6 – «Econoline», стара модель мікроавтобусів «Ford» E-серії.] але точно не скажу.

Детектив Андерсон: Назви компанії на ньому не було? Наприклад, «Кондиціонери від Сема» чи «Вікна на замовлення від Боба»? Щось таке?

Рітц: Ні-ні. Геть нічого. Та він був брудний, ось що вам скажу. Давно його не мили. І багно на шинах, може, від дощу. Дейв понюхав шини, а тоді ми пішли однією з гравійних стежок поміж деревами. Приблизно за чверть милі Дейв загавкав і побіг праворуч у кущі. Саме тоді він і вчув той запах. Мало повідця в мене з рук не вирвав. Я все намагався притягнути його до себе, та він не давався, тільки перекидався, рив лапами землю й гавкав собі далі. Тож я взяв його на коротку – маю той повідець-рулетку, дуже зручний у таких випадках – і пішов слідом. Він уже не так реагує на білок і бурундуків, бо ж не цуценя, та я подумав, що він учув енота. Я вже збирався його вертати, хотів він того чи ні, бо ж собака має розуміти, хто в неї хазяїн, але саме тоді помітив перші краплі крові. Вони були на березовому листі, десь на рівні моїх грудей, тобто футів п'ять [7 – ? 1,5 м.] чи що від землі. Трохи далі на іншому листочку була друга крапля, а ще далі – ціла пляма, просто на кущах. Досі червона й мокра. Дейв її понюхав, але не зупинився. І слухайте, поки не забуду, тоді ж я почув, як десь позаду завівся двигун. Я б, може, і не помітив, та звук був гучний, наче глушник несправний. Такий гуркіт, розумієте, про що я?

Детектив Андерсон: Угу, розумію.

Рітц: Не стану твердити, що то був білий фургон, я тою дорогою не вертався, тож не знаю, чи він поїхав, але думаю, що так і було. І ви знаєте, що це означає?

Детектив Андерсон: Скажіть, що ви самі думаете щодо цього, Джоне.

Рітц: Я покладаю, що він за мною стежив. Убивця. Стояв за деревами й спостерігав за мною. Мене аж дрижаки пробирають, як про це подумаю. Тобто коли зараз думаю. Тоді я просто зосередився на крові. І на тому, щоб Дейв не висмикнув мені з суглоба руки. Тоді мені вже стало страшно, і я не соромлюся в цьому зізнатися. Чоловік я невеликий, хоч і намагаюся тримати себе у формі, а зараз мені вже за шістдесят. Та й у двадцять років боець із мене був нікудишний. Але я мусив піти подивитися. Раптом комусь потрібна допомога.

Детектив Андерсон: І ви гідно вчинили. Як гадаєте, о котрій ви вперше помітили той кривавий слід?

Рітц: Я на годинник не глянув, але думаю, що о вісімнадцятій двадцять. Чи двадцять п'ять. Я пустив уперед Дейва на короткому повідку, щоби продертися крізь гілки, під якими він на своїх коротких ногах легко проходив. Ви ж чули, що кажуть про біглив – вони високоморальні, але низькотілі. Він гавкав, мов скажений. Ми вийшли на галявину, таку... Не знаю, така затишна місцина, де закохані можуть посидіти-попотискатися. Серед галявини стояла гранітна лавка, і вся вона була в крові. Дуже багато крові. Під лавою – ще більше. Поряд на траві лежало тіло. Бідний хлопчик. Голова була повернута до мене, очі розплюшені, а від горла взагалі нічого не лишилося. Нічого, крім червоної діри. Труси та сині джинси стягнуто до кісточок, і я побачив дещо... суху гілку, мабуть... що стирчала з його... його... ну, ви самі знаєте.

Детектив Андерсон: Знаю, але мушу попросити вас сказати це для протоколу, містере Рітц.

Рітц: Він лежав на животі, а гілка стирчала з п'ятої точки. Теж уся в крові. Гілка. В одному місці кори не було, і там стояв відбиток долоні. Я його бачив ясно, як удень. Дейв уже не гавкав, а вив, бідолаха, і я просто не уявляю, хто б міг таке зробити. Певно, маніяк. Ви його впіймаєте, детективе Андерсон?

Детектив Андерсон: О так. Упіймаємо.

3

Парковка біля парку Естель Барги була майже така велика, як біля супермаркету «Крогер», де Ралф Андерсон із дружиною скуповувалися щосуботи по обіді. Цього липневого вечора вона була заповнена вщент. На багатьох бамперах виднілися наліпки «Золотих драконів», а на кількох задніх вікнах красувалися галасливі слогани: «МИ ВАС ЗРОБИМО», «ДРАКОНИ СПАЛЯТЬ ВЕДМЕДІВ», «КЕП-СІТІ, МИ ЙДЕМО», «ЦЬОГО РОКУ НАША ЧЕРГА». З поля, де вже горіли прожектори (хоч приєднано ще нескоро), долинали вигуки й ритмічне плескання.

За кермом седана сидів Трой Рамадж, бувалий коп із двадцятирічним стажем. Неспішно ідучи повз ряди автомобілів, він мовив:

– Щоразу, як тут опиняюся, загадуюсь: хто ж вбіса така ця Естель Барга?

Ралф нічого не відповів. М'язи були напружені, шкіра – розпашіла, а пульс уже перевищував усі допустимі норми. За багато років роботи в поліції Ралф устиг заарештувати багатьох лиходіїв, але тут справа була інша. Відмінно жаска. Й особиста. Ось що було найгірше: особиста справа. Він не мусив брати участі в цьому арешті й чудово це усвідомлював, але після останнього скорочення бюджету в особовому складі поліцейського відділка Флінт-Сіті лишилося всього три детективи на повній ставці. Джек Госкінз був у відпустці, рибалив десь у дідька в зубах, – і полотном дорога. Бетсі Ріггінз, яка мала б зараз сидіти в декретній відпустці, допомагатиме Поліції штату в інших аспектах сьогоднішньої операції.

Ралф дуже сподівався, що вони не стрибають поперед батька в пекло. Того вечора, на конференції напередодні арешту, він висловив своє занепокоєння Біллу Семюелзу, прокуророві округу Флінт. Семюелз був трохи замолодим для своєї посади – мав тридцять п'ять років, – але належав до правої політичної партії та був упевнений у собі. Не надміру впевнений, треба визнати, але, безперечно, налаштований войовничо.

«Ще лишаються гострі кути, які мені хотілось би згладити, – сказав тоді Ралф. – Ми не знаємо всього підспідка. До того ж він заявить, що має

алібі. Неодмінно зауважить про алібі, якщо, звісно, не надумає одразу капітулювати».

«Як зауважить, – відповів Семюелз, – ми його спростуємо. Сам знаєш, що спростуємо».

Ралф у цьому не сумнівався і знав, що вони знайшли справжнього винуватця, та все одно, перш ніж тиснути на гачок, йому хотілося провести детальніше розслідування. Наприклад, знайти в алібі цього сучого сина дірки й розширити їх так, щоб вантажівка могла проїхати, а тоді вже арештовувати. Здебільшого правильний порядок дій був саме такий. Але не зараз.

«Маємо три позиції, – сказав Семюелз. – Готовий їх почути?»

Ралф кивнув. Зрештою, вони мусили працювати разом.

«По-перше, містяни, а особливо батьки малолітніх дітей, нажахані та злі. Вони хочуть, щоб ми чимшвидше справили арешт і повернули їм відчуття безпеки. По-друге, докази безперечні. Зроду не бачив такої певної справи. Ти зі мною згоден?»

«Так».

«Окей, і по-третє. Вагомий пункт, – Семюелз нахилився до Ралфа. – Ми не знаємо, чи він раніше вже таке робив – хоч, як робив, ми це з'ясуємо, щойно почнемо копати. Але чорт забирай, цього разу – точно його рук діло. Зірвався. Калину стратив. І коли це сталося...»

«Йому захочеться зробити це знов», – закінчив Ралф.

«Правильно. Може, не так одразу після Пітерсона, але хтозна. Господи, він же весь час із дітьми проводить. З малими хлопцями. І якщо він уб'є когось із них – чхав я на свою роботу, ми собі цього ніколи не пробачимо».

Ралф і так уже картав себе за те, що не зміг цього передбачити. Почуття провини було нелогічне: не вийде просто зазирнути в очі чоловіку, який прийшов до тебе на пікнік по завершенні сезону Малої ліги, і збагнути, що він замислює невимовне зло – випешує його, вигодовує, наглядає за розвитком. Але брак логіки не міг зарадити почуттям Ралфа.

Тож зараз Андерсон нахилився до копів, які сиділи попереду, тицьнув пальцем і сказав:

– Он. Спробуй місця для інвалідів.

Офіцер[8 – У Великій Британії та Америці – загальна назва співробітників поліції, а не військове звання.] Том Єйтс, який сидів біля водія на «місці стрільця», відповів:

– Босе, за це штраф у двісті баксів.

– Гадаю, цього разу нам пробачать, – мовив Ралф.

- Та я жартую.

У Ралфа не було настрою для дотепних поліцейських пересварок, тож він змовчав.

- Місця для калік - слухаюсь! - сказав Рамадж. - Бачу двійко вільних.

Він зайняв одне машино-місце, і трое чоловіків вийшли з автівки. Ралф помітив, що Ёйтс відкинув застібку на руків'ї свого «глока», і похитав головою:

- Ти здурів? На матчі людей з півтори тисячі.

- А що як він почне тікати?

- То наздоженете.

Притулившись до капота, Ралф дивився, як двоє поліцейських Флінт-Сіті рушили до поля, прожекторів і забитих трибун, де тільки дужчали оплески й кричалки. Поспішний арешт убивці Пітерсона був рішенням, якого він і Семюелз дійшли разом (хоч і неохоче). Ідея про арешт під час матчу повністю належала Ралфові.

- Ідете? - озирнувся Рамадж.

- Ні, не йду. Ви робіть свою справу, не забудьте гарненько і гучненько зачитати йому права, а тоді ведіть сюди. Томе, як поїдемо, ти сядеш до нього на задне сидіння. Я сидітиму попереду з Троєм. Білл Семюелз чекає на мій дзвінок, він зустріне нас у відділку. Далі ним займатиметься начальство. А от арешт - на тобі.

- Але ж це ваша справа, - сказав Ёйтс. - То чого ви не хочете власноруч схопити вирока?

Ралф стояв непорушно, склавши руки навхрест.

- Тому що чоловік, який згвалтував Френкі Пітерсона гілкою і роздер йому горло, чотири роки тренував мого сина - два в Юніорах і ще два в Малій лізі. Він торкався мого сина руками, показував йому, як тримати битку, тож я за себе не відповідаю.

- Ясно, ясно, - сказав Той Рамадж і пішов із Ёйтсом до поля.

- Агов, іще мене послухайте.

Вони озирнулися.

- Там одразу й надягнете на нього наручники. Спереду надягнете.

- Це проти правил, босе, - відказав Рамадж.

- Знаю, і мені байдуже. Я хочу, щоб усі бачили, як його ведуть у наручниках. Зрозуміло?

Коли поліцейські пішли, Ралф дістав з-за пояса мобілку. Номер Бетсі Ріггінз стояв на швидкому наборі.

– Ти на місці?

– Звісно що на місці. У машині перед його будинком. Я і ще четверо патрульних.

– Ордер на обшук?

– Затискаю у своїй гаряченькій долоньці.

– Добре, – сказав Ралф і вже хотів завершити виклик, коли дещо згадав: – Бетс, коли в тебе термін?

– Учора, – відповіла вона. – Тож не барися з цим лайном.

І перша повісила слухавку.

4

Свідчення місіс Арлін Стенгоуп

[12 липня, 13:00, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Стенгоуп: Детективе, це багато часу забере?

Детектив Андерсон: Аж ніяк. Просто розкажіть мені, що ви бачили по обіді у вівторок 10 липня, і будете вільні.

Стенгоуп: Гаразд. Я саме виходила з «Делікатесів Джералда». Я завжди там скуповуюсь шовівторка. Продукти в Джералда дорожчі, та я не ходжу до «Крогеру» відтоді, як припинила водити машину. Через рік після того, як помер мій чоловік, я відмовилася від прав, бо вже не довіряю своїй реакції. Було кілька пригод. Тільки бампери пом'яла, знаєте, але мені цього вистачило. «Джералд» усього за два квартали від квартири, де я мешкаю відтоді, як продала будинок, і лікар каже, що мені корисно ходити пішки. Для серця корисно, розумієте? Тож я виходила з трьома пакунками у своєму маленькому візочку – наразі я можу собі дозволити не більше трьох сумок покупок, бо ціни такі високі, що жах бере, особливо на м'ясо, і я вже не пам'ятаю, коли востаннє куштувала бекон... і тоді я побачила того хлопчика, Пітерсона.

Детектив Андерсон: Ви певні, що бачили саме Френка Пітерсона?

Стенгоуп: О так, то був Френк. Бідолашний хлопець, так шкода, що з ним таке сталося, але зараз він уже на небі й муки його скінчилися. Хоч якась утіха. У Пітерсонів двійко хлопців, самі знаєте, обое руді, з такими жакливими морквяними маківками, але перший син – Олівер, так його звати, – він старший років принаймні на п'ять. Він колись приносив нам газети. А у Френка є велосипед, отой із високим кермом і вузьким сидінням..

Детектив Андерсон: Називається «сидіння-банан».

Стенгоуп: Того я не знаю, але знаю, що воно було такого яскравого зеленого кольору лайма – ото гидка барва, а ще з наліпкою. «Старші класи Флінт-Сіті». Тільки він уже ніколи не попаде до старших класів, атож? Бідолашний, бідолашний хлопчик.

Детектив Андерсон: Місіс Стенгоуп, не бажаєте зробити невеличку перерву?

Стенгоуп: Ні, я хочу вже закінчити. Мені треба додому, годувати кішку. Я завжди її годую о третій, вона зголодніє. І непокоїтиметься, де я є. А можна у вас носовичок попросити? Щось я розклеїлася. Дякую.

Детектив Андерсон: Ви помітили наліпку на сидінні велосипеда Френка Пітерсона, бо...

Стенгоуп: Ой, ну, тому що він на ньому не сидів. Котив свій велосипед по парковці біля «Джералда». У нього ланцюг порвався, волочився асфальтом.

Детектив Андерсон: Ви помітили, у що він був одягнений?

Стенгоуп: У футболку з якимось рок-н-рольним гуртом. Я тих гуртів не знаю, тож не можу сказати, з яким саме. Якщо для вас це важливо, то вибачайте. А на голові була бейсболка з логотипом «Рейнджерів». Він відсунув її на потилицю, і я бачила всю ту руду шевелюру. Знаєте, зазвичай морквяні маківки рано лисіють. Але йому вже тим не треба перейматися, правда? Ох, який жаль. Менше з тим, на іншому кінці парковки стояв брудний білий фургон. З нього вийшов чоловік і підійшов до Френка. Він...

Детектив Андерсон: Ми до цього ще доберемося, але спершу я хочу розпитати вас про фургон. Який він був, без вікон?

Стенгоуп: Так.

Детектив Андерсон: А написів на ньому не бачили? Ніякої назви компанії чи щось таке?

Стенгоуп: Ні, не помітила.

Детектив Андерсон: Окей, поговоримо про того чоловіка. Ви його впізнали, місіс Стенгоуп?

Стенгоуп: Так, звісно. Це був Террі Мейтленд. На Західному боці всі знають Тренера Ті. Його так навіть у старших класах називають. Він там викладає англійську, ну, ви в курсі. Мій чоловік працював разом із ним,

поки не вийшов на пенсію. Його кличуть Тренером Ті, бо він займається з гравцями Малої ліги, а коли там справи кінчаються – то з бейсбольною командою Міської ліги, а восени навчає малечу грати у футбол. У тієї ліги теж якась назва є, та я не пам'ятаю.

Детектив Андерсон: Повернімося до того, що ви бачили у вівторок по обіді...

Стенгоуп: Та розповідати небагато. Френк перемовився з Тренером Ті й показав на порваний ланцюг. Тренер Ті кивнув і прочинив задні дверцята білого фургона, який аж ніяк не міг йому належати..

Детектив Андерсон: Чому ви так вирішили, місіс Стенгоуп?

Стенгоуп: Тому що на ньому були оранжеві номери. Не знаю, який то штат, я вже поганенько бачу здалеку, але знаю, що в Оклагомі номери білі й сині. Як не є, а в кузові фургона я нічого не помітила, окрім тої довгої зеленої штуки, схожої на скриню для інструментів. То була скриня для інструментів, детективе?

Детектив Андерсон: Що сталося потім?

Стенгоуп: Ну, Тренер Ті поклав велосипед Френка до кузова й зачинив дверцята. Поплескав Френка по спині. Потім пішов до водійського місця, а Френк рушив на протилежний бік, до пасажирського. Вони сіли, і фургон поїхав геть у напрямку Малберрі-авеню. Я думала, Тренер Ті відвезе малого додому. Звісна річ, що так і подумала. А як інакше? Террі Мейтленд живе на Західному боці вже як двадцять років, і родина в нього чудова, дружина й двоє дочок... можна мені ще носовичок? Дякую. Ми вже скоро закінчимо?

Детектив Андерсон: Так, і ви дуже нам допомогли. Здається, ще до того, як я ввімкнув диктофон, ви сказали, що тоді була десь третя дня?

Стенгоуп: Рівно третя. Я чула дзвони ратуші, як виходила з магазину зі своїм візочком. Хотіла піти додому й нагодувати кішку.

Детектив Андерсон: І хлопець, якого ви бачили, той рудоволосий хлопчик, був Френк Пітерсон.

Стенгоуп: Так. Пітерсони живуть просто за рогом. Оллі якось приносив мені газети. Я весь час тих хлопців бачу.

Детектив Андерсон: А чоловік, який поклав велосипед у кузов білого фургона й поїхав геть із Френком Пітерсоном, був Теренс Мейтленд, також відомий як Тренер Террі або Тренер Ті.

Стенгоуп: Так.

Детектив Андерсон: Ви в цьому певні?

Стенгоуп: О так.

Детектив Андерсон: Дякую, місіс Стенгоуп.

Стенгоуп: Хто б міг подумати, що Террі таке накоїть? Як ви гадаєте, були інші жертви?

Детектив Андерсон: Це ми дізнаємося в ході розслідування.

5

Відтоді як турнірні ігри Міської ліги відбувалися на стадіоні Естель Барги (найкраще бейсбольне поле в окрузі та єдине, де стояли прожектори для нічних матчів), домашня перевага розподілялася через жеребкування. Перед початком матчу Террі Мейтленд, як завжди, обрав решку – то був старий забобон, що він колись давно перейняв у власного тренера Міської ліги. Тож решка і випала. «Мені байдуже, де грати, тільки б задники забрати», [9 – Зазвичай команда-господарка отримує перевагу: у першій половині інінгу захищається, а в другій грає в нападі, має можливість заробляти очки й покращувати рахунок на свою користь; оскільки тут обидві команди з одного міста, чергу встановлюють через жеребкування.] як він завжди казав своїм хлопцям.

І цього вечора йому були потрібні «задники». Уже був дев'ятий, останній, інінг, «Ведмеді» могли потрапити в півфінал ліги ціною єдиного рану. «Золоті дракони» дійшли останнього аути, але бази в них були повні. [10 – Отримавши три аути, бетер (з команди нападу) виходить із гри; «повні бази» – на кожній базі стоїть по гравцю з команди нападу, вигідна позиція, коли є можливість заробити чотири очки (рани або воки) за раз.] Вок, [11 – Право ранера пересунутися на наступну базу внаслідок помилки пітчера.] лиха подача, помилка чи сингл [12 – Удар, унаслідок якого ранер отримує право пересунутися на наступну базу.] в інфілді могли б зрівняти рахунок, а м'яч у шпарині захисту – принести перемогу. Глядачі плескали, гупали ногами по металевих трибунах і підбадьорювали малого шульгу Тревора Майклза, який щойно став праворуч від кетчера. Йому підібрали найменший, який змогли знайти, шолом, та все одно каска бетера сповзала йому на очі, і Тревор повсякчас її поправляв. Він знервовано водив туди-сюди биткою.

Террі хотів уже ставити пінч-хітера, [13 – Гравець «на заміну» слабкому бетеру, його вводять у критичних ситуаціях.] але Тревор мав п'ять футів один дюйм зросту [14 – ? 1,5 м.] і набирав багато воків. Попри те, що хлопець не вибивав хоум-ранів, [15 – Удар, після якого бетер пробігає всі бази і заробляє очко.] та інколи все ж міг влучити биткою по м'ячу. Не часто, але траплялося. Якби Террі зробив із нього пінч-хітера, то бідоласі довелося б ще цілий рік середніх класів терпіти насмішки. З іншого боку, якби він спромігся на сингл, то до кінця життя пригадував би це за пивом і барбекю на задвірку. Террі знав. Колись він і сам побував на місці Тревора, ще в ті прадавні часи, коли на полі не було алюмінієвих биток. [16 – Алюмінієві битки з'явилися у 1970-х роках; вони легші за дерев'яні, бо пусті всередині, їх рекомендують початківцям та використовують у любительських лігах.]

Пітчер «Ведмедів» (екстра-швидкісний кидач, який зазвичай ставив у грі крапку) вдався до крученої подачі в саме серце домашньої бази. Тревор із відчаєм простежив за польотом м'яча. Суддя оголосив перший страйк.[17 – Помилка бетера (три страйки = вибування з інінгу).] Натовп застогнав.

Гевін Фрік, помічник тренера Террі, походжав із боку в бік перед хлопцями, які сиділи на лаві запасних. В одній руці він тримав згорнений у трубочку суддівський протокол (скільки разів Террі вже просив його, щоб він такого не робив?), а футболка «Золотих драконів» розміру XXL напиналася на животі розміру щонайменше XXXL.

– Сподіваюсь, ти не помилився, коли дозволив Тревору відбиватися самотужки, – мовив він; по щоках його струменів піт. – Він мов до смерті переляканий. Таке враження, що й тенісною ракеткою м'яча не відіб'є.

– Подивимося, як воно буде, – відповів Террі. – Маю добре передчуття.

Насправді передчуття було не дуже.

Пітчер «Ведмедів» закрутив і пустив іще один заряд, але цього разу м'яч улучив у багнюку перед самою домашньою базою. Натовп схопився на ноги, коли Бейб'ір Пател, ранер «Драконів» на третій базі, який мав зрівняти рахунок, протупотів кілька кроків по лінії. Тоді вболівальники зі стогоном повсідалися на свої місця – м'яч відскочив просто в рукавичку кетчера. Кетчер «Ведмедів» розвернувся до третьої, і Террі навіть крізь маску розгледів вираз на його обличчі: «Тільки спробуй, братику». Бейб'ір пробувати не став.

Наступний м'яч полетів широкою дугою, але Тревор усе одно промахнувся.

– Виводь його, Фрітце! – заволав якийсь горлань із вершечка трибуни – майже напевно батько екстра-швидкісного пітчера, бо хлопець надто різко крутнув головою в його бік. – Виво-о-о-оодь!

Тревор не відреагував на наступну подачу, бо м'яч прилетів із близької відстані – заблизької, щоб відбивати, суддя оголосив бол,[18 – Помилка пітчера (чотири боли означають вок – бетер команди-супротивниці має право пересунутися на наступну базу).] і тут уже застогнали фанати «Ведмедів». Один запропонував арбітру купити нові окуляри. Хтось щось гукнув про собаку-поводиря.

Рахунок зрівнявся, два-два, і Террі був практично впевнений, що весь прийдешній сезон «Драконів» залежить від цієї подачі. Або на них чекає матч із «Пантерами» за Кубок міста, і далі вони змагатимуться за першість у штаті (а такі ігри транслюють на телебаченні), або розійдуться по домівках і потім стрінуться лише раз – зберуться на барбекю на задвірку Мейтленда, традиційно відзначаючи кінець сезону.

Террі озирнувся до Марсі й дівчат, які сиділи на своїх звичних місцях – на рибальських стільцях за сіткою біля домашньої бази. Дочки розташувалися обабіч матері, мов гарненькі затискачі у підставці для книжок. Усі трое помахали до нього схрещеними пальцями. Террі ім підморгнув, усміхнувся й здійняв великі пальці вгору, та все одно

почувався він якось недобре. І річ не лише в грі. Він уже деякий час був сам не свій. Не при собі.

Усмішка Марсі зів'яла, і жінка збентежено насупилась. Вона дивилася ліворуч і тицьнула в той бік пальцем. Террі повернув голову й угледів двох міських копів, які нога в ногу йшли вздовж лінії на третій базі, повз Баррі Гулігана, що звідти напучував гравців.

– Час, час! – проволав арбітр на домашній базі, зупинивши пітчера «Ведмедів», який саме закручував м'яча. Тревор Майклз відступив від своєї бази – із виразом полегшення, як подумалося Террі. Глядачі побачили двох копів і затихли. Один поліцейський тягнувся рукою за спину. Другий поклав долоню на руків'я службової зброї в кобурі.

– Геть із поля! – горлав суддя. – Геть із поля!

Трой Рамадж і Том Ёйтс на нього не зважали. Вони підійшли до лави запасних «Драконів» (така пересувна конструкція з довгим ослоном, трьома корзинами спорядження й відром брудних м'ячів для тренування) і попрямували туди, де стояв Террі. Рамадж дістав з-за спини пару наручників. У натовпі те помітили, і здійнявся тихий гомін – на дві третини збентежений і на одну – схвилюваний: «О-о-о-о!»

– Агов, хлопці! – гукнув Гевін, підбігши до лави запасних (і мало не перечепившись об рукавичку першого бейзмена, яку тут кинув Річі Галлант). – У нас ще матч не скінчився!

Ёйтс відсунув його рукою і похитав головою. Над трибунами повисла гробова тиша. «Ведмеді» облишили свої захисні пози, випросталися й просто дивилися, помахуючи рукавицями. Кетчер потупотів до пітчера й став із ним на півдорозі між пітчерською гіркою та домашньою базою.

Террі трохи знав того копа, що тримав наручники, – восени він із братом інколи приходив дивитися чемпіонати Попа Ворнера.[19 – Glenn Scobey (Pop) Warner (1871–1954) – легендарний тренер з американського футболу; на його честь названо неприбуткову організацію, що проводить матчі й різноманітні заходи серед молодих футболістів.]

– Трою? Що таке? У чому річ?

На обличчі тренера Рамадж не побачив нічого, окрім щирого подиву – на перший погляд. Він працював у поліції з дев'яностих і знав, що найзатятіші злочинці досконало володіють міною «Хто, я?». І цей хлопець був з найгірших. Пам'ятаючи вказівки Андерсона (і залюбки їх виконуючи), він підняв голос так, щоб його почув увесь стадіон (де, як повідомлять завтрашні газети, зібралося 1588 уболівальників).

– Теренсе Мейтленд, вас заарештовано за вбивство Френка Пітерсона.

Із трибун долинуло ще одне «о-о-о-о!», цього разу гучніше, мов вітер почав здійматися.

Террі спохмура глянув на Рамаджа. Він розумів слова, прості людські слова, що утворювали розповідне речення, він знав, хто такий Френкі

Пітерсон і що з ним сталося, але сенс цих слів до нього не доходив. Він тільки й устип сказати: «Що? Це жарт якийсь?», коли спортивний хронікер із «Рупора Флінт-Сіті» клацнув фотоапаратом, і наступного дня світлина з'явилася на першій шпальті газети – Террі стоїть, роззявивши рота й вилупивши очі, з-під кашкета «Золотих драконів» навсібіч стирчить волосся. На фотографії він мав помарнілий і винуватий вигляд.

– Що ти оце сказав?

– Простягніть, будь ласка, зап'ястки.

Террі поглянув на Марсі й дочок, які досі сиділи на стільцях за сіткою і витріщалися на нього з однаковими виразами застиглого здивування. Жаж прийде пізніше. Бейбір Пател покинув третю базу й рушив до лави запасних, дорогою знімаючи свій шолом бетера, під яким показалася спітніла копиця чорного волосся. Террі помітив, що хлопець починає рюмсати.

– Повертайся на місце! – крикнув хлопцю Гевін. – Гра ще не скінчилася.

Та Бейбір лише стояв за лінією фолу, дивився на Террі й ревів. Террі також дивився на хлопчика, упевнений (майже впевнений), що це всього лише сон, аж раптом Том Єйтс схопив і смикнув його за руки з такою силою, що Террі мало не повалився вперед. Рамадж рвучко надягнув наручники. Не якісь там пластикові стрічки, а справжні наручники, великі й важкі, що виблискували в променях вечірнього сонця. Тим самим громким голосом Рамадж заявив:

– Ви маєте право зберігати мовчання і не відповідати на питання, але якщо таки заговорите, то будь-що сказане може бути використано проти вас на суді. Ви маєте право на адвоката під час допитів, зараз і в подальшому. Вам усе зрозуміло?

– Трою?

Террі ледве розчув власний голос. Він почувався так, наче йому з легенів раптом вибило повітря.

– Заради Бога, що відбувається?

Рамадж не зауважив його запитання:

– Вам усе зрозуміло?

Марсі підійшла до захисної сітки, уп'ялася в неї пальцями і затрясла. Позаду неї плакали Сара та Грейс. Грейс стояла на колінах біля стільця Сари – її власний стілець перекинувся й валявся у грязюці.

– Що ви робите? – закричала Марсі. – Що ви робите, заради всього святого? І чому саме тут?

– Вам усе зрозуміло?

Террі зрозумів тільки те, що на нього надягли наручники й тепер зачитують права – і на це дивляться більш як півтори тисячі вболівальників, разом

із його дружиною й двома малими доньками. То був і не сон, і не простий арешт. То було публічне приниження, причин для якого він не міг знайти. Краще покінчити з цим, і чимшвидше, краще в усьому розібратися. Хоч попри весь свій шок і спантеличення він збагнув, що життя ще нескоро повернеться на круг свій.

- Зрозуміло, - відповів він і гукнув: - Тренере Фрік, не втручайтеся.

Гевін був рушив на копів із кулаками, товсте обличчя заливалося злісним рум'янцем. Але зараз він опустив руки й відступив. Поглянув крізь захисну сітку на Марсі, стенив широченними плечима й розвів пухкі долоні.

Трой Рамадж продовжив тими ж розкотистими інтонаціями, мов міський вістун, що викрикує новини тижня на одній із площ Нової Англії. Його чув навіть Ралф Андерсон, що так і стояв, похилившись на седан. Добру справу робив цей Трой. Огидно її робив, за що Ралф, певно, отримає догану від керівництва, та тільки не від батьків Френкі Пітерсона. Ні, від них - жодної догани.

- Якщо ви не можете собі дозволити адвоката, то перед допитами вам надаватимуть державного, коли забажаєте. Ви зрозуміли?

- Зрозумів. І розумію ще дещо, - сказав Террі й повернувся до натовпу: - Я жодного уявлення не маю, за що мене арештовують! До кінця матчу за командою глядітиме Гевін Фрік!

І ще, наче думка припізнілася:

- Бейбіре, повертайся на третю і біжи по фол-зоні.

Почулися оплески, які одразу ж заглухли. Горлань із трибуни знову заволав: «То що ви кажете він зробив?» І натовп відповів на запитання, прошепотів два слова, що невдовзі лунатимуть по всьому Західному бокові й решті міста: ім'я Френка Пітерсона.

Єйтс ухопив Террі під руку й почав штовхати його в напрямку перекусної та парковки:

- Потім будеш людей напучувати, Мейтленде. А зараз ти прямуєш у в'язницю. І знаєш що? У нашому штаті голка[20 - Ідеться про страту за допомогою смертельної ін'єкції.] в законі, і ми нею користуємося. Але ж ти вчитель, так? Мабуть, сам у курсі.

Вони й двадцяти кроків не ступили від лави запасних, як Марсі Мейтленд їх наздогнала й піймала Тома Єйтса за руку:

- Господи Боже, що ж ви таке робите?

Єйтс скинув її руку, а коли вона спробувала вхопитися за чоловіка, Трой Рамадж відсунув її геть - обережно, але рішуче. Жінка на мить прикипіла до місця, мов уві сні, а тоді побачила Ралфа Андерсона, який ішов назустріч своїм офіцерам. Вона знала його з Малої ліги, ще коли Дерек Андерсон грав за команду Террі «Леви з Делікатесів Джералда». Ралф, ясна річ, не на всіх матчах був, але ходив так часто, як міг. У ті часи він

іще форму носив, а коли його підвищили до детектива, Террі надіслав йому електронного листа з привітанням. Тепер Марсі бігла до Ралфа, неслась через поле у своїх старих тенісках, які завжди вдягала на матчі Террі, бо вважала, що вони привертають удачу.

– Ралфе! – гукнула вона. – Що відбувається? Це якась помилка?

– Боюся, не помилка, – відповів Ралф.

Ця частина операції Ралфу була не до душі, бо Марсі йому подобалася. З іншого боку, Террі йому теж завжди подобався – імовірно, цей чоловік змінив життя Дерека, бодай трохи, дав йому невеличкий урок із розбудови самовпевненості, та коли тобі одинадцять років, крихта самовпевненості може відіграти вирішальну роль. Було й ще дещо. Імовірно, Марсі знала, чим насправді був її чоловік, навіть якщо вона не дозволяла собі сприймати це на свідомому рівні. Мейтленди вже давно були одружені, а такі жахи, як убивство малого Пітерсона, не виникають на рівному місці. Такому вчинку завжди передуює ескалація, підготовка.

– Марсі, ти мусиш іти додому. Негайно. Може, лиши дівчат із друзями, бо вдома на тебе чекатиме поліція.

Жінка просто дивилася на нього, наче нічого не розуміла.

Позаду них пролунало клацання алюмінієвої битки, якою щосили лягнули по м'ячу. Вигуків майже не чулося – присутні й досі були шоковані та зацікавлені не так у грі, як у нещодавніх подіях. І, треба сказати, дарма. Щойно Тревор Майклз виконав найсильніший у своєму житті удар по м'ячу, сильніший навіть за ті випадки, коли Тренер Ті робив йому легку подачу на тренуваннях. На жаль, м'яч полетів прямою траєкторією до «ведмедя» між другою та третьою базами – гравцю навіть не довелося стрибати, щоб його зловити.

Гра скінчилася.

6

Свідчення Джун Морріс

[12 липня, 17:45, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон у присутності місіс Франсін Морріс]

Детектив Андерсон: Дякую, що привезли дочку до нас у відділок, місіс Морріс. Джун, як тобі содова?

Джун Морріс: Добра. У мене проблеми?

Детектив Андерсон: Аж ніяк. Я просто хочу поставити тобі пару запитань про те, що ти бачила ввечері два дні тому.

Джун Морріс: Коли я бачила тренера Террі?

Детектив Андерсон: Точно, коли ти бачила тренера Террі.

Франсін Морріс: Відколи їй виповнилося дев'ять, ми стали відпускати її саму до подруги, Гелен, яка живе через кілька будинків від нас. Поки ще світло. Не хочемо бути тими батьками, які цілодобово кружляють над дитиною. Та зараз уже змінили думку, от що я можу вам сказати.

Детектив Андерсон: Джун, ти бачила його вже після того, як повечеряла? Правильно?

Джун Морріс: Так. На вечерю був м'ясний рулет. А вчора – риба. Я не люблю рибу, але таке життя.

Франсін Морріс: Дорогу їй не треба переходити, нічого такого. Ми гадали, все буде гаразд, оскільки живемо в чудовому районі. Принаймні колись так вважали.

Детектив Андерсон: Ніколи не знаєш, на якому етапі давати дітям волю. А тепер, Джун. Ти йшла собі вулицею, що веде повз парковку парку Філіс, правильно?

Джун Морріс: Так. Я з Гелен збиралися...

Франсін Морріс: Ми з Гелен...

Джун Морріс: Ми з Гелен збиралися домалювати карту Південної Америки. Це для нашого проекту в денному таборі. Різні країни ми розмальовували різними кольорами, а коли майже закінчили, то зрозуміли, що забули Парагвай, тож довелося починати спочатку. Таке життя. Після того ми збиралися грати в «Ентрі Вьордз» і «Коррі Гоп»[21 – «Angry Birds» і «Corgi Нор» – відеоігри.] на айпеді Гелен, аж поки по мене не прийде тато. Бо він проводить мене додому, а на той час уже мало бути темно.

Детектив Андерсон: Матусю, о котрій то було?

Франсін Морріс: Коли Джуні пішла, саме передавали місцеві новини. Норм їх дивився, поки я мила посуд. Отже, між вісімнадцятою й вісімнадцятою тридцять. Може, вісімнадцята п'ятнадцять, бо тоді, здається, починався прогноз погоди.

Детектив Андерсон: Джун, розкажи мені, що ти бачила, коли проходила повз парковку.

Джун Морріс: Бачила тренера Террі, я ж вам казала. Він живе на нашій вулиці, й одного разу, коли в нас загубився собака, то тренер Террі його повернув. Інколи я граюся з Грейсі Мейтленд, але не часто. Вона на рік старша, їй уже подобаються хлопці. Він був увесь у крові. Через ніс.

Детектив Андерсон: Угу. Що він робив, коли ти його помітила?

Джун Морріс: Він виходив з-за дерев. Тоді побачив мене й замахав рукою. Я помахала навзаєм і сказала: «Агов, тренере Террі, що з вами сталося?» А він сказав, що його гілка стукнула в обличчя. Сказав: «Не бійся, то просто з носа кров тече, зі мною таке весь час буває». А я сказала: «Я не боюся, але більше ту сорочку ви не зможете носити, бо кров не відпирається, так моя мама каже». Він усміхнувся й відповів: «Добре, що в мене багато сорочок». Але кров була й на штанах. І на руках.

Франсін Морріс: Вони стояли так близько. Ніяк не можу викинути це з голови.

Джун Морріс: Чому, бо в нього кров носом ішла? У Ролфа Джейкобса теж таке було, на дитячому майданчику минулого року, коли він упав. І я не злякалася. Хотіла дати йому свою носову хустку, але не встигла, бо місіс Гріша повела його до медсестри.

Детектив Андерсон: Далеко ти від нього стояла?

Джун Морріс: Ой, не знаю. Він був на парковці, а я – на тротуарі. Це далеко?

Детектив Андерсон: Я цього теж не знаю, але з'ясу, будь певна. Подобається тобі содова?

Джун Морріс: Ви мене вже питали.

Детектив Андерсон: Ох, точно, питав.

Джун Морріс: Старі постійно все забувають, так мій дідусь каже.

Франсін Морріс: Джуні, це нечемно.

Детектив Андерсон: Усе гаразд. Здається, ти маєш мудрого дідуса, Джун. Що сталося потім?

Джун Морріс: Нічого. Тренер Террі сів у свій фургон і поїхав геть.

Детектив Андерсон: Якого кольору був фургон?

Джун Морріс: Ну, мабуть, міг би бути білим, коли б його помили, та він був дуже брудний. А ще робив багато шуму й отого сизого диму. Фу.

Детектив Андерсон: А збоку нічого не було написано? Може, назва фірми?

Джун Морріс: Ні. Просто білий фургон.

Детектив Андерсон: Нумери помітила?

Джун Морріс: Не-а.

Детектив Андерсон: Куди поїхав той фургон?

Джун Морріс: По Барнум-стрит.

Детектив Андерсон: І ти певна, що чоловік, який розповів тобі про кров із носа, був Террі Мейтлендом?

Джун Морріс: Звісно, тренер Террі, Тренер Ті. Я його весь час бачу. З ним усе гаразд? Він щось накоїв? Мама не дозволяє мені зазирати в газети чи дивитися новини по телевізору, але я майже певна, що в тому парку сталося щось недобре. Я б уже знала, якби не канікули, бо в школі всі пліткують. Тренер Террі побився з якимось лиходієм? І тому в нього кров?...

Франсін Морріс: Детективе, ви скоро закінчите? Я розумію, вам потрібна інформація, але не забувайте, мені ще її спати вкладати.

Джун Морріс: Я сама складаюся спати!

Детектив Андерсон: Так, майже закінчили. Але перш ніж ти підеш, Джун, я хочу зіграти з тобою в невеличку гру. Тобі подобаються ігри?

Джун Морріс: Мабуть, якщо не нудні.

Детектив Андерсон: Зараз я покладу перед тобою на стіл шість фотографій шести різних людей... ось так... і всі вони трохи схожі на тренера Террі. Можеш мені сказати...

Джун Морріс: Оцей. Номер чотири. Це тренер Террі.

7

Трой Рамадж прочинив задні двері седана. Террі озирнувся через плече й побачив позаду Марсі: вона спинилася на краю парковки, її обличчя – етюд у тонах агонії та сум'яття. За нею йшов фотограф «Рупора», тупцював по траві, безперестанку клацаючи об'єктивом. «За ці світлини й копійки не дадуть», – подумав Террі, і не без певного задоволення. А до Марсі він гукнув:

– Зателефонуй Гові Голду! Скажи йому, що мене заарештували! Скажи йому...

Тоді Ёйтс поклав руку на маківку Террі й став штовхати його донизу, в машину.

– Заліжай, заліжай. І тримай руки на колінах, поки я тобі пасок застібатиму.

Террі заліз. Тримав руки на колінах. Крізь лобове скло йому було видно велике електронне табло з рахунком. Два роки тому його дружина очолила кампанію зі збору коштів на цей шит. Марсі стояла на парковці, і Террі ніколи не забуде виразу її обличчя. Такий вигляд мають жінки з тих країн третього світу, коли дивляться, як горить їхнє селище.

Тоді Рамадж сів за кермо, Ралф Андерсон – на пасажирське сидіння, і не встиг Ралф зачинити дверцята зі свого боку, як автівка, вискнувши шинами, позадувала з місця для інвалідів. Обертаючи кермо долонею, Рамадж зробив крутий поворот і вирушив у напрямку Тінзлі-авеню. Їхали вони без сирени, тільки закрутилася й засвітилася синя блимавка на приладовій панелі. Террі збагнув, що в автівці пахне мексиканською іжею. Дивно, на які дрібниці звертаєш увагу, коли твій день – чи все твоє життя – летить під три чорти, а ти й не знав, що ті чортяки підступають. Террі нахилився вперед.

– Ралфе, послухай мене.

Ралф дивився просто перед себе. Руки міцно зчеплені.

– Розповіси все, що схочеш, у відділку.

– Трясця, та хай говорить, – мовив Рамадж. – Заощадить нам час.

– Заткайся, Трою, – відказав Ралф, невідривно дивлячись на дорогу, що розгорталася попереду. Террі помітив, як на його шиї напнулися дві жили, утворивши цифру «11».

– Ралфе, я не знаю, як ви на мене вийшли чи чому вам заманулося арештувати мене на очах у половини міста, але вам тут геть клепки позривало.

– Усі так кажуть, – відмітив буденним тоном Том Єйтс, який сидів поруч. – Тримай руки на колінах, Мейтленде. Навіть носа не думай чухати.

Террі почало прояснюватися в голові, не зовсім, але потроху, і він став пильнувати вказівки офіцера Єйтса (на форменій сорочці виднівся бейджик з ім'ям). У Єйтса був такий вигляд, наче він так і чекав нагоди вдарити свого арештанта, у наручниках чи без.

Хтось із у цій машині енчілади, Террі в цьому був упевнений. Може, куплені в «Сеньйорі Джо». Улюблена забігайлівка його дочок, вони завжди там багато сміялися – чорт, вони всією родиною сміялися й дорогою додому закидали одне одному, що хтось пускає гази.

– Послухай мене, Ралфе. Будь ласка.

Ралф зітхнув:

– Окей, слухаю.

– Ми всі послухаємо, – сказав Рамадж. – На всі вуха, друже, на всі вуха.

– Френка Пітерсона вбили у вівторок. У вівторок по обіді. Про це в газетах писали і по телебаченню передавали. У вівторок, у ніч із вівторка на середу й у саму середу я був у Кеп-Сіті. Повернувся о дев'ятій чи дев'ятій тридцять у середу ввечері. Ці два дні хлопцями займалися Гевін Фрік, Баррі Гуліган і Лукаш Пател, батько Бейбіра.

На мить в автівці запанувала тиша, якої не уривала навіть рація – її напередодні вимкнули. На секунду Террі зрадив, бо повірив цілком і повністю – зараз Ралф накаже цьому великому копу за кермом зупинити машину. А тоді обернеться до Террі й із такими широко розчакнутими, винуватими очима скаже: «Ой, Господи, ото ми хука дали, атож?»

Натомість, так само не обертаячись, Ралф промовив:

– Ага. Ось і славнозвісне алібі.

– Що? Не розумію, про що ти го...

– Ти ж тямущий хлопець, Террі. Я це знав іще з самого нашого знайомства, коли ти тренував Дерека в Малій лізі. Якщо ти не зізнався, а я на це сподівався, хоч і не розраховував, то неодмінно мав би надати якесь алібі, – Ралф зрештою озирнувся, і Террі здалося, що він дивиться в обличчя геть незнайомої людини. – І так само неодмінно ми те алібі розіб'ємо. Бо ти попався. Ще й як попався.

– А що ти робив у Кеп-Сіті, тренере? – спитав Єйтс.

Раптом чоловік, який навіть не дозволяв Террі носа чухати, заговорив дружнім і зацікавленим тоном. Террі мало не розповів йому, чим там займався, але передумав. Логіка почала витісняти рефлекси, і він збагнув, що ця автівка, разом із її запахом енчілад, була ворожою територією. Час заткнутися й тримати рота на замку, поки до відділка не приїде Гові Голд. І тоді вони вдвох розберуться з цим неподобством. На це небагато часу піде.

Террі збагнув іще дещо. Він розізлився, мабуть, за життя ще так не злився, і коли вони звернули на Мейн-стрит і рушили до поліцейського відділка Флінт-Сіті, то він дещо пообіцяв собі: восени, а може, і раніше, той чоловік, який сидів на передньому сидінні і якого він колись вважав другом, шукатиме собі нову роботу. Наприклад, охоронцем у банку Талси чи Амарілло.

8

Свідчення містера Карлтона Скавкрофта

[12 липня, 21:30, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Скавкрофт: Детективе, а це багато часу забере? Бо я зазвичай рано лягаю спати. Ремонтую й наглядаю за залізничними коліями, і якщо о сьомій не відмічуся, то наберуся прикrostі.

Детектив Андерсон: Намагатимусь вас довго не тримати, містере Скавкрофт, але справа серйозна.

Скавкрофт: Знаю. І допоможу чим зможу. Просто розповідати особливо нема чого, і я хочу дістатися додому. Не знаю, правда, як я сьогодні спатиму. Не бував у цьому відділку відтоді, як пішов на ту «п'яну» вечірку, коли мені було сімнадцять. Тоді тут головував Чарлі Бортон. Нас батьки повитягали, але на все літо покарали.

Детектив Андерсон: І ми вдячні, що ви до нас прийшли. Розкажіть, де ви були о сьомій вечора десятого липня.

Скавкрофт: Як я вже казав дівчині у приймальні, коли зайшов, я був у пабі «Коротунів» і бачив той білий фургон, і бачив того хлопця, бейсбольного тренера, який долучається до ігор Попа Ворнера на Західному боці. Не пам'ятаю, як його звуть, та його фото не сходить із газетних шпальт, бо цього року він сколотив добру команду для Міської ліги. У газеті писали, що вони й у фінал можуть вийти. Морланд, так його звати? Він був весь у крові.

Детектив Андерсон: За яких обставин ви його бачили?

Скавкрофт: Ну, є в мене одна традиція на кінець робочого дня, бо вдома немає дружини, що б мене чекала, і я сам не дуже куховарю, ви розумієте. Щопонеділка й середи – кафе «Забігайлівка Флінт-Сіті». Щоп'ятниці – стейк-хауз «Бонанза». А щовівторка і щочетверга я зазвичай ходжу до «Коротунів» по реберця й пиво. Того вечора я прийшов туди о... ну, скажімо, було п'ятнадцять хвилин по вісімнадцятій. Хлопчик на той час уже давно помер, так?

Детектив Андерсон: Але близько дев'ятнадцятої ви вийшли надвір, правильно? На задвірок паба.

Скавкрофт: Так, я і Райлі Франклін. Я з ним здибався у пабі, і ми разом повечеряли. Те місце позаду паба, люди туди виходять покурити. Треба минути коридор між туалетами й вийти крізь задні двері. Там стоїть відерце для попелу, все таке. Тож ми поїли, я – реберця, а він – макарони під сиром, а тоді замовили десерт і вийшли на задвірок покурити, доки його принесуть. І поки ми там стояли й базікали про те про се, під'їхав той брудний білий фургон. На ньому були номери Нью-Йорка, це я запам'ятав. Припаркувався біля маленького кросовера «субару» – певно, то був «субару», – і з фургона вийшов той чоловік. Морланд, чи як його там.

Детектив Андерсон: У що він був одягнений?

Скавкрофт: Ну, щодо штанів я не певен, може, Райлі краще бачив, таке як чінос, [22 – Вільні легкі штани з бавовни чи льону.] але сорочка біла. Це я запам'ятав, бо на грудях була кров, і багатенько. На штанях не так – лише бризки. І на обличчі теж була кров. Під носом, навколо губ і на підборідді. Шо й казати, жаклиивий вигляд. Тож Райлі... певно, він уже пропустив кілька куклів пива до мого приходу, а я лиш один устиг... Райлі каже: «А як там інший хлопець поживає, Тренере Ті?»

Детектив Андерсон: Він назвав його Тренером Ті?

Скавкрофт: Атож. А тренер засміявся і каже: «Іншого не було. Щось мені стукнуло по носі, от і все, а тоді кров пішла, як зі Старого Служаки.[23 – Знаменитий гейзер в Єллоустонському національному парку.] Тут є неподалік якась медичка?»

Детектив Андерсон: Тобто він питав про заклад, куди можна звернутися без запису, на кшталт «МедНАУ» чи «Квік Кеар»?[24 – «MedNOW» і «Quick Care» – центри невідкладної медичної допомоги в США.]

Скавкрофт: Так, про те й питав, бо хотів пересвідчитись, чи треба йому припалити якусь судину в носі. Ай-ай, атож? Сказав, що з ним уже таке раз було. Я порадив йому пройти з милом по вулиці Буррфілд, повернути ліворуч на другому світлофорі, а тоді він побачить вивіску. Знаєте той білборд біля Коні-Форд? Там видно, скільки треба чекати до прийому й усе таке. А тоді він спитав, чи можна лишити фургон на тій невеличкій стоянці за пабом, бо вона не для відвідувачів, а для працівників, там позаду паба навіть оголошення висить. А я кажу: «Парковка не моя, але якщо ви ненадовго, то все буде гаразд». А він каже, і нам обом це видалося дивним, бо ж лихі часи таке робити, то він каже, що лишить ключі в підставці для склянок – на той випадок, як комусь треба буде пересунути фургон. Райлі каже: «Так і недалеко, щоб його украли, Тренере Ті». А він відповів, що не забариться і що комусь може заманутися переставити машину. Знаєте, що я думаю? Я думаю, може, він хотів, щоб фургон хтось украв, може, навіть ми з Райлі. Як ви гадаєте, детективе?

Детектив Андерсон: Що сталося потім?

Скавкрофт: Він сів у ту маленьку зелену «субару» і поїхав геть. Це мені також видалося дивним.

Детектив Андерсон: Що тут дивного?

Скавкрофт: Він спитав, чи можна лишити ненадовго свій фургон, наче його можуть відвезти на штраф- майданчик чи що, а «субару» весь цей час там простояла, ціла й неушкоджена. Дивно, правда?

Детектив Андерсон: Містере Скавкрофт, зараз я викладу перед вами шість фотографій шести різних людей і хочу, щоб ви вказали на чоловіка, якого бачили на задньому дворі «Коротунів». Усі вони схожі, тож не поспішайте. Зробіте ласку?

Скавкрофт: Звісно, але довго думати мені не треба. Ось він. Морланд, чи як його там. Тепер мені можна додому?

До відділка ніхто більше і словом не обмовився, поки автівка не завернула на парковку й зупинилася на місці з позначкою «ТІЛЬКИ ДЛЯ СЛУЖБОВЦІВ».

Ралф озирнувся поглянути на чоловіка, який колись тренував його сина. Кепка на голові Террі Мейтленда сиділа трохи набакир, як її напинають гангста-репери. Збоку з-під штанів вибилася футболка «Драконів», обличчям струменів піт. Тої миті він мав збіса винуватий вигляд. Окрім, певно, очей, які дивилися точно на Ралфа. Широко розчахнуті, з мовчазним докором.

У Ралфа було невідкладне запитання:

– Чому він, Террі? Чому Френкі Пітерсон? Хіба не він грав цього року за «Левів» у Малій лізі? Ти тоді на нього око поклав? Чи просто скористався нагодою?

Террі роззявив рота, щоб висловити заперечення, та який сенс? Ралф не стане його слухати, принаймні поки що. Жоден коп не стане. Краще перечекати. Важко, але, зрештою, так буде швидше.

– Нумо, – мовив Ралф; він говорив спокійно, невимушено. – Ти хотів щось сказати, то кажи зараз. Розповідай. Поясни мені. Просто тут і зараз, поки ми не вийшли з автівки.

– Я, мабуть, дочекаюся свого адвоката, – сказав Террі.

– Якщо ти не винен, – утрутився Єйтс, – то він тобі не знадобиться. Поки можеш цим не перейматися. Ми тебе навіть додому підкинемо.

Так само вдивляючись в очі Ралфа Андерсона, Террі заговорив – тихо, майже нечутно:

– Це неправомірна поведінка. Ви навіть не перевіряли, де я міг перебувати у вівторок, правда? Від тебе я такого не очікував, – Террі замовк, наче замислився, а тоді додав: – Покинься.

Ралф не мав наміру розповідати Террі, що він уже обговорював це із Семюелзом, але розмова тривала недовго. Місто замале. Вони не ставили таких питань, які можуть потім дійти до Мейтленда.

– Це був той рідкісний випадок, коли нам не довелося перевіряти, – Ралф розчахнув дверцята. – Ходімо. Тебе встигнуть записати, завести справу й сфотографувати, поки прийде твій адвокат...

– Террі! Террі!

Марсі Мейтленд не дослухалася до Ралфа й поїхала від стадіону за поліцейською машиною на своїй «тойоті». Сусідка Джеймі Меттінглі визвалася забрати Сару й Грейс до себе додому. Дівчатка плакали. Та й Джеймі теж.

– Террі, що вони роблять? Що мені слід робити?

На мить він вивільнився від Єйтса, що тримав його за руку.

– Телефонуй Гові!

Ось і все, що він устиг сказати. Рамадж прочинив двері з табличкою «ТІЛЬКИ ДЛЯ СПІВРОБІТНИКІВ ПОЛІЦІЇ», а Ейтс підштовхнув Террі всередину – аж ніяк не легко тицьнув долонею між ребрами. Ралф трохи забарився, притримуючи двері.

– Їдь додому, Марсі, – сказав він. – Їдь, поки новинарі не налетіли.

Тоді він мало не додав «Мені шкода», але промовчав. Бо було не шкода. Удома на неї чекали Бетсі Ріггінз із поліцією штату, але що їй іще лишалося робити? Дійсно, більш нічого. Ще він, певно, завинив перед нею. Щодо дівчаток, це безперечно, вони тут справжні безвинні жертви, але й також щодо...

«Це неправомірна поведінка. Від тебе я такого не очікував».

Ралф не мав причини нітитись від докорів чоловіка, який згвалтував і вбив дитину, та на мить відчув себе винним. Потім він згадав фотографії з місця скоєння злочину, такі огидні фото, що хотілося осліпнути. Згадав про гілку, що стирчала з ануса малого хлопчика. Згадав криваву відмітину на гладкій деревині. Гладкій, бо рука, яка лишила відмітину, з такою силою совала палку, що кора відійшла.

Білл Семюелз навів два прості доводи. Ралф погодився, як і суддя Картер, для якого Семюелз бігав за різними дорученнями. По-перше, це безпрограшний варіант. Який сенс чекати, якщо в них уже є все, що треба. По-друге, якщо дати Террі фору, то він може втекти, і тоді його доведеться шукати, поки він не знайшов чергового Френка Пітерсона – щоб згвалтувати й убити.

10

Свідчення містера Райлі Франкліна

[13 липня, 7:45, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Детектив Андерсон: Зараз я покажу вам шість фотографій шести різних людей, містере Франклін, і попрошу знайти чоловіка, якого ви бачили за пабом «Коротунів» увечері десятого липня. Не поспішайте.

Франклін: А чого думати. Он він. Номер два. Це Тренер Ті. Повірити не можу. Він тренував мого сина в Малій лізі.

Детектив Андерсон: Мого, до речі, теж. Дякую, містере Франклін.

Франклін: Голка – надто легка для нього розправа. Його треба вішати, потроху затягуючи зашморг.

Марсі заїхала на парковку «Бургер Кінга» на Тінзлі-авеню й дістала із сумочки мобільний. Руки тремтіли, вона впустила телефон на підлогу. Нахилилася, щоб підняти, ударилася головою об кермо й знову заплакала. Погортала контакти і знайшла номер Гові Голда – не тому, що Мейтленди мали підстави тримати адвоката на швидкісному наборі, просто протягом останніх двох сезонів Гові керував командами на іграх Попа Ворнера разом із Террі.

– Гові? Це Марсі Мейтленд. Дружина Террі, – пояснила вона, наче з 2016-го вони не вечеряли всі разом щомісяця.

– Марсі? Ти плачеш? Що сталося?

Новина була така величезна, що Марсі навіть не змогла нічого вимовити.

– Марсі? Ти ще там? Ти в аварію потрапила чи що?

– Я тут. Справа не в мені, а в Террі. Террі заарештували. Ралф Андерсон заарештував Террі. За вбивство того хлопчика. Так вони й сказали. За вбивство малого Пітерсона.

– Що? Що за срань така?

– Його навіть у місті не було! – заголосила Марсі.

Вона почула власне виття і подумала, що то схоже на істерику підлітка, та не могла зупинитися.

– Його заарештували й сказали, що вдома на мене чекає поліція!

– Де Сара і Грейс?

– Я відправила їх до Джеймі Меттінглі, на сусідню вулицю. Поки з ними все буде гаразд.

Хоча що може бути гаразд, коли вони щойно бачили, як батька заарештовують і ведуть геть у наручниках?

Вона потерла чоло, замислилась, чи не лишилося сліду і чому їй до того не байдуже. Бо десь на неї вже чатують репортери? Бо як чатують, то побачать слід і вирішать, що Террі її б'є?

– Гові, ти мені допоможеш? Ти нам допоможеш?

– Звісно що допоможу. Террі повезли у відділок?

– Так! У наручниках!

– Гаразд. Я поїхав. І ти їдь додому, Марсі. Дізнайся, чого хоче поліція. Якщо в них є ордер на обшук, бо того ж і приїхали, більше причин не бачу, – то почитай, по що вони приїхали, пусти всередину, але нічого не кажи. Зрозуміла? Нічого не кажи.

– Я... так.

– Здається, малого Пітерсона вбили цього вівторка. Стривай... – на тлі почулося шепотіння, спершу Гові, потім якоїсь жінки, певно, його дружини Елейн. Тоді Гові знову заговорив: – Так, вівторок. Де був Террі у вівторок?

– У Кеп-Сіті! Він поїхав...

– Забудь. Про це може спитати поліція. Про різне можуть питати. Скажеш їм, що зберігаєш мовчання за порадою адвоката. Зрозуміла?

– Т-так.

– Гляди, щоб тебе не вмовили, не змусили і не підловили. Їм це все до снаги.

– Окей. Окей, глядітиму.

– Де ти зараз?

Вона знала, бачила вивіску, але глянула ще раз, щоб пересвідчитись.

– У «Бургер Кінзі». Що на Тінзлі. Заїхала, щоб тебе набрати.

– Ти нормально доїдеш?

Вона мало не розповіла, як ударилася головою, але передумала.

– Так.

– Зроби глибокий вдих. Три вдихи. Тоді їдь додому. Усю дорогу пильнуй ліміт швидкості, кожен поворот. У Террі є комп'ютер?

– Звісно. У нього в кабінеті. Плюс айпед, але ним він нечасто користується. І в нас обох є ноутбуки. У дівчат – свої айпеди-міні. І телефони, ясна річ, у всіх телефони. Грейс отримала собі на день народження три місяці тому.

– Тобі дадуть список речей, які вони мають на меті забрати.

– А хіба так можна? – вона ще не волила, але майже. – Просто забрати геть наші речі? Це що, прийомчики з Росії чи Північної Кореї?

– Вони можуть забрати тільки те, що зазначено в ордері, але я хочу, щоб ти вела власний облік. Мобільники в дівчат із собою?

- Жартуєш? Та вони їм наче до рук приклеїлись.

- Окей. Може, копи захочуть взяти твій. Не давай.

- А як усе одно заберуть?

Хіба не байдуже? От дійсно?

- Не заберуть. Якщо тебе ні в чому не звинувачують, то не заберуть. А тепер - додому. Я до тебе приїду, щойно звільнюся. Ми з усім розберемося, обіцяю.

- Дякую, Гові, - вона знову заплакала. - Дуже, дуже тобі дякую.

- Годі тобі. І пам'ятай - обмеження швидкості, повна зупинка перед світлофором і поворотники. Зрозуміла?

- Так.

- А я - у відділок.

І пропав.

Марсі завела двигун, потім вимкнула. Глибоко вдихнула. Ще раз. І ще раз. Нічне жахіття, але, зрештою, воно швидко мине. Він був у Кеп-Сіті. Вони дізнаються, і його відпустять.

- А тоді, - звернулася вона до автівки - такої спорожнілої без сміху й борюкання двох дівчаток на задньому сидінні, - ми їх засудимо по самі помідори.

Після цієї фрази вона виструнчилась і зосередилась на зовнішньому світі. Поїхала додому в Барнум-корт, пильнуючи ліміт швидкості й повністю спиняючись перед кожним світлофором.

12

Свідчення містера Джорджа Зурни

[13 липня, 8:15, бесіду провадив офіцер Роналд Вілберфорс]

Офіцер Вілберфорс: Дякую, що прийшли, містере Чурни...

Зурни: Треба казати «Зурни». ЗУР-НИ. Ви неправильно першу літеру прочитали.

Офіцер Вілберфорс: Ага, дякую, матиму на увазі. Детектив Ралф Андерсон також хоче з вами поговорити, але наразі він зайнятий іншою бесідою, тож доручив мені з'ясувати основні факти, поки вони ще свіжі у вашій пам'яті.

Зурни: Ви ту машину пригнали? Ту «субару»? Її треба конфіскувати, щоб ніхто не попсував речових доказів. А доказів там удосталь, повірте.

Офіцер Вілберфорс: Про це саме дбають наші люди, сер. То, як мені відомо, сьогодні вранці ви рибалили?

Зурни: Ну, планував принаймні, та сталося так, що й волосінь не замочив. Одразу по світанку я вийшов до, як його називають, Залізного мосту. Знаєте такий? На Олд-Фордж-роуд.

Офіцер Вілберфорс: Так, сер.

Зурни: Там сом добре ловиться. Більшість не любить на них рибалити, бо ж вони бридкі – я вже не кажу про те, що вони час від часу кусаються, як ти намагаєшся витягнути з них гачок. Але моя дружина смажить їх із сіллю та лимонним соком, то смакують вони нівроку. Секрет у лимоні, тямите? І смажити треба на чавунній сковороді. Такий, що моя ма' називала «павуком».[25 – Різновид сковорідок на ніжках, якими зазвичай користуються на відкритому вогні.]

Офіцер Вілберфорс: То ви припаркувалися в кінці мосту...

Зурни: Так, але на з'їзді. Там є старий причал для човнів. Кілька років тому хтось викупив ту землю й огородив дротяним парканом з табличкою «ПРОХІД ЗАБОРОНЕНО». Та ще нічого не збудували. Стоять ті кілька акрів, заростають будяками, половина ділянки вже під водою. Я завжди ставлю свою вантажівку на лісній дорозі, що тягнеться вздовж дротяного паркана. Саме так я зробив і сьогодні вранці, і що я побачив? Паркан перекинутий, а на самому краєчку потонулого причалу стоїть та мала зелена машина. Так близько до води, що передні колеса вже наполовину в багні. Я туди спустився, бо подумав, що, може, то якийсь хлоп учора поїхав п'яним зі стриптизу та й збився з дороги. Вирішив, що він іще може бути в машині, без тям.

Офіцер Вілберфорс: Коли ви кажете «зі стриптизу», то маєте на увазі заклад «Прошу, джентльмени», що в передмісті?

Зурни: Угу. Так. Чоловіки туди приходять, нажираються, пхають по одному чи п'ять баксів у дівчачі трусики, поки нічого не лишиться, а тоді ідуть п'яні додому. Я, для прикладу, не розумію, чим такі місця можуть вабити.

Офіцер Вілберфорс: Ага. То ви спустилися й оглянули автівку.

Зурни: То була маленька зелена «субару». А в ній – нікого, та на пасажирському сидінні валявся закривавлений одяг, і я одразу згадав про вбивство того хлопчика, бо в новинах передавали, що у зв'язку зі злочинном поліція розшукує зелену «субару».

Офіцер Вілберфорс: Ви ще щось бачили?

Зурни: Кросівки. На підлозі, під ногами, біля пасажирського сидіння. На них теж була кров.

Офіцер Вілберфорс: Ви нічого не торкалися? Може, дверцят?

Зурни: Боже збав. Коли крутили «Місце злочину», [26 – «CSI: Місце злочину» (2000–2015) – американський телесеріал про роботу криміналістичної лабораторії.] ми з дружиною жодного епізоду не пропускали.

Офіцер Вілберфорс: І що ви зробили?

Зурни: Набрал «дев'ять-один-один».

13

Террі Мейтленд сидів у кімнаті для допитів і чекав. Наручники зняли, щоб адвокат не зчинив бучі, як сюди дістанеться – а це вже незабаром. Ралф Андерсон узяв стійку «вільно, по-парадному» і, зчепивши за спиною руки, дивився крізь одностороннє дзеркало на колишнього тренера свого сина. Єйтса і Рамаджа він відпустив. Перемовився з Бетсі Ріггінз, яка розповіла, що додому місис Мейтленд іще не доїхала. Арешт відбувся, і Ралф почав трохи вистигати. Він знову почувався невпевненим через швидкість, із якою розгорталися події. Не дивина, що Террі заговорив про алібі, ясна річ, що ця заява безпідставна, але...

– Привіт, Ралфе.

До нього поспіхом ішов Білл Семюелз, на ходу затягуючи на краватці вузол. Волосся мав чорне, мов взуттєвий крем «Ківі», і коротке, проте зараз на потилиці стирчав чубчик, і через нього Білл мав як ніколи юний вигляд. Ралф знав, що Семюелз виступав прокурором у півдюжині справ про вбивства першого ступеня, і не без успіху, бо на рахунок мав двох убивць (яких називав своїми «хлопцями»), що наразі сиділи по камерах смертників у в'язниці Мак-Алістера. Усе робилося на краще, нічого поганого в тому, щоб тримати в команді молодого генія, але сьогодні прокурор округу Флінт напрочуд скидався на Альфальфу зі старого серіалу «Малі негідники». [27 – «The Little Rascals» (1955) – збірка комедійних етюдів від 30-х років про пригоди дітлахів; Альфальфа – один із найпопулярніших персонажів серіалу, малий хлопчик із характерним чубчиком насторч посеред маківки.]

– Привіт, Білле.

– Так ось він, – сказав Семюелз, позираючи на Террі. – Погано тільки, що на ньому сорочка й кашкет «Драконів». Щастя буде лиш тоді, коли я побачу його в нашій чудовій коричневій робі. Ще більше щастя, коли він сидітиме в камері за двадцять футів від столу «вічного сну».

Ралф нічого не відповів. Він думав про Марсі, яка стояла на краю поліцейської парковки, наче дитина, що загубилася, крутила собі руки й

дивилася на Ралфа так, наче він був геть чужим. Або чудовиськом. Тільки чудовиськом виявився її чоловік.

Мов прочитавши його думки, Семюелз спитав:

– Не схожий на монстра, атож?

– Вони рідко коли схожі.

Семюелз потягнувся до кишені спортивного піджака й дістав кілька складених аркушів паперу. Один – копія відбитків пальців Террі Мейтленда, узята зі справи вчителя старших класів Флінт-Сіті. Перед тим як допустити нового викладача до учнів, у нього обов'язково брали відбитки пальців. На двох інших аркушах стояла шапка «ВІДДІЛ КРИМІНАЛІСТИКИ ШТАТУ». Семюелз підняв їх і потрусив.

– Останні й найкращі новини.

– Щодо «субару»?

– Ага. Загалом хлопці зі штату зняли більше сімдесяти відбитків, і п'ятдесят сім із них належать Мейтленду. Технік, який проводив порівняння, сказав, що інші були набагато менші, може, від тої жінки у Кеп-Сіті, що в неї два тижні тому викрали авто. Барбара Нірінг, так її звати. Її пальчики набагато старіші, тож вона ніяк не може бути причетна до вбивства Пітерсона.

– Окей, та нам іще потрібна ДНК. Він не дає згоди на мазок.

На відміну від відбитків, мазок на ДНК без згоди вважався в цьому штаті «насильницькими діями».

– Ти й сам чудово знаєш, що він нам не потрібен. Ріггінз і хлопці зі штату заберуть його лезо, щітку та всі волосини, що знайдуть на подушці.

– Не годиться, треба порівняти наші зразки з тими, що візьмуть безпосередньо в нього.

Семюелз схилив голову набік і подивився на детектива. Тепер він нагадував не Альфальфу з «Малих негідників», а радше напрочуд розумного гризуна. Або ворону, яка помітила щось блискуче.

– Маєш сумніви? Прошу, скажи, що ні. Враховуючи те, що сьогодні вранці ти рвався до бою так само, як і я.

«Тоді я думав про Дерека, – загадався Ралф. – Це було до того, як Террі подивився мені у вічі, наче мав на це повне право. До того, як він назвав мене покидьком, і слово мало б відскочити, як від гуся вода, аж ні».

– Ніяких сумнівів. Просто в нас такий швидкий поступ, що мені не по собі. Я звик розбудовувати справу. У мене навіть не було ордера на арешт.

– Якби ти побачив малого хлопця, що продає з рюкзака крек на міській площі, то тобі знадобився б ордер на арешт?

- Звісно ні, але тут інша справа.

- Не зовсім, не дуже, але так вже сталося, що ордер у мене на руках, і суддя Картер підписав його до того, як ти вчинив арешт. Він зараз має лежати у твоєму факсі. Отже... Ходімо до нього й поговоримо у справі?

- Не думаю, що він стане з нами говорити.

- Ні, певно що ні.

Семюелз посміхнувся, і в цій посмішці Ралф побачив чоловіка, що засадив двох убивць до камери смертників. Чоловіка (і Ралф у цьому не сумнівався), який скоро посадить туди ж і колишнього бейсбольного тренера Дерека Андерсона. Ще один «хлопець» у списку.

- Але ж ми можемо говорити до нього, правда? Розкажемо, що стіни вже з усіх боків насуваються і незабаром перечавлять його на малиновий джем.

14

Свідчення міз[28 - Ms. (англ.) - звертання до жінки, якщо її сімейний статус невідомий (на відміну від незаміжньої - міс і одруженої - місіс).] Віллов Рейнвотер

[13 липня, 11:40, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Рейнвотер: Нумо, зізнайтеся, детективе, - такої великої Віллов[29 - Willow (англ.) - верба, також: сухорлявий, жилавий.] ви ще не бачили.

Детектив Андерсон: Ваші розміри тут ні до чого, міз Рейнвотер. Ми тут, щоб поговорити про...

Рейнвотер: Ще й як до чого, просто ви того не знаєте. Саме завдяки своїм габаритам я там і стояла. Майже щоночі, близько двадцять третьої, біля «палацу трусиків» збираються десь по десять, а то й по дванадцять таксистів, і я - єдина жінка. Чому? Бо клієнти ще жодного разу до мене не загравали, як би не напилися. У старших класах я могла б грати за лівого півзахисника, якби жінок у футбольну команду набирали. Я про те, що половина хлопців, коли сідають до мене в машину, не здогадуються, що я дівка, і багато хто цього не знає, навіть коли виходить. А по мені - усе тіп-топ. Просто подумала, що ви забажаєте знати, що я там робила.

Детектив Андерсон: Окей, дякую.

Рейнвотер: Та була ще не двадцять третя, а десь пів на двадцять першу.

Детектив Андерсон: Вечір вівторка, десятого липня.

Рейнвотер: Точно. У робочі дні клієнтів мало по всьому місту, відтоді як той нафтовий сектор почав пересихати. Більшість водіїв сидять біля гаражів, ляси точать, у покер грають, оповідають брудні байки, та мені до того діла нема, тож я прямую до готелю «Флінт», чи «Голідей Інн», чи «Даблтрі». Чи до «Прошу, джентльмени». У них там парковка для таксі, ну, для тих, хто не допився до такого дуру, щоб самим сідати за кермо, і якщо я там зрання, то й перша на черзі. Ну принаймні друга чи третя. Сиджу там, читаю собі з «кіндл»[30 – «Amazon Kindle» – серія електронних книжок-читалок.] і чекаю на замовника. Коли темніє, то звичайні книжки читати важко, але «кіндл» рятує. Класний, бляха, винахід, перепрошую за мою рідну корінну американську.

Детектив Андерсон: Розкажіть мені, будь ласка...

Рейнвотер: Я й розказую, та у свій спосіб, так було ще відтоді, як я бігала в коротких шортиках, тож помовчуйте. Я знаю, що вам треба, і ви все отримаєте. Тут, і на суді також. А потім, коли цього дітовбивцю, цього сучого сина кинуть у пекло, то я вдягну свої штани з оленячої шкури, начеплю пір'я і танцюватиму, як дурна, поки не впаду. Ми порозумілися?

Детектив Андерсон: Порозумілися.

Рейнвотер: Того вечора, бо ж рано було, там було тільки мое таксі. Не бачила, як він заходив. Маю про це свою теорію і ставлю п'ять баксів на те, що моя буде правда. Не думаю, що він пішов туди на цицькотрусок дивитися. Мабуть, він прийшов раніше чи саме переді мною і в клубі опинився, просто щоб викликати таксі.

Детектив Андерсон: І ви б виграли це парі, міз Рейнвотер. Ваш диспетчер...

Рейнвотер: У вівторок увечері чергував Клінт Елленквіст.

Детектив Андерсон: Правильно. Містер Елленквіст порадив клієнту пошукати таксі на спеціальній парковці, сказав, що скоро там буде машина, якщо вже не стоїть. Виклик зареєстрували о восьмій сорок.

Рейнвотер: Схоже на правду. Тож він виходить і рушає просто до мого таксі...

Детектив Андерсон: Не скажете, у що він був одягнений?

Рейнвотер: У сині джинси й гарну сорочку на гудзиках. Джинси були потерті, але чисті. У тих натрієвих ліхтарях, що на парковці, важко роздивитися, але здається, сорочка була жовта. О, і на поясі була така модна пряжка – з кінською головою. Оте лайно з родео. Поки він до мене не нахилився, я думала, що то черговий трудяга з нафтового сектору, який дивом утримувався на роботі, коли ціни на паливо к чортам обвалилися. Або будівельник якийсь. А тоді я побачила Террі Мейтленда.

Детектив Андерсон: І ви в цьому певні.

Рейнвотер: Богом клянуся. Від ліхтарів на парковці світло, як удень. Спеціально так вмикають, щоб менше траплялося крадіжок, бійок і наркотиків не продавали. Бо в них клієнтура – то одні джентльмени, самі розумієте. До того ж я треную баскетболістів із Ліги прерій, що при Християнській молодіжній організації. Команди там збірні, але здебільшого хлопці. Мейтленд до нас іздив, не щосуботи, але часто, сидав на трибунах між батьків і дивився, як діти грають. Говорив мені, що шукає таланти для Міської бейсбольної ліги, казав, що малого з природним талантом захисника можна вирахувати по тому, як він забиває в корзину. І я йому вірила, як дурна. Він, певно, сидів там і вирішував, якого хлопця хоче вдрючити. Оцінював, як чоловіки оцінюють жінок у барі. Схибнутий, бляха, йобаний вар'ят. Таланти він шукає, хай поцілує мій товстий індіанський зад!

Детектив Андерсон: Коли він до вас підійшов, ви сказали, що впізнали його?

Рейнвотер: О так. Може, хтось там і страждає на зайву замкнутість, та це не про мене. Я кажу: «Вітаю, Террі, а дружина в курсі, де ти сьогодні був?» А він каже: «Треба було зробити одну справу». А я кажу: «А та справа не передбачала танку на колінках?» А він каже: «Ви маєте повідомити диспетчера, що взяли пасажирів». То я кажу: «Повідомлю. Їдемо додому, Тренере Ти?» А він каже: «Аж ніяк, мем. Везіть мене в Даброу. На залізничний вокзал». Я кажу: «З вас буде сорок доларів». А він каже: «Постарайтеся, щоб я встиг на поїзд до Далласа, і накину ще двадцятку». То я кажу: «Застрибуйте і тримайтеся за штанці, тренере, поїхали».

Детектив Андерсон: То ви відвезли його на станцію «Амтрака»[31 – «Amtrak» – американська національна корпорація, що спеціалізується на залізничних пасажирських перевезеннях.] в Даброу?

Рейнвотер: Таки відвезла. Доставила завчасно, щоб він устиг на потяг на «Даллас – Форт-Ворт».

Детектив Андерсон: Ви намагалися його розговорити дорогою? Я питаю, бо ви, здається, любите розмови.

Рейнвотер: Ще й як! Язик у мене – що та каса-конвеєр у зарплатний день. Спитайте будь-кого. Почала з того, що попитала його про турнірну таблицю Міської ліги, чи поб'ють вони «Ведмедів», а він сказав: «Сподіваюся на краще». Мов та «Магічна куля 8», [32 – «Magic 8 Ball» – іграшка від фірми «Mattel», чорна пластикова куля з вісімкою з одного боку та екраном, що видає передбачення, з іншого.] скажіть? Клянусь, він думав про те, що накоїв, і тікав чимшвидше. З таким на серці не до балачок. Ось що я у вас питаю, детективе, якого біса він повернувся до Еф-Сі? Чого не побіг через увесь Техас аж до старого доброго Мі-хі-ко?

Детектив Андерсон: Що ще він казав?

Рейнвотер: Небагато. Сказав, що спробує подрімати. Заплющив очі, але я думаю, що прикидався. Може, позирав на мене крадькома, може, замишляв щось утнути. Краще б утнув. І краще б я знала тоді те, що знаю зараз, що то він зробив. Я б його витягла з машини і повідривала все хазяйство. Як на сповіді кажу.

Детектив Андерсон: І коли ви прибули на станцію «Амтрак»?

Рейнвотер: Я пригальмувала там, де пасажирів висаджують, і він кинув на передне сидіння три двадцятки. Я почала було казати, щоб дружині передав привіт, та він уже пішов. А може, він заходив до «Джентльменів» ще й для того, щоб перевдягтися в туалеті? Бо на одязі ж мала бути кров?

Детектив Андерсон: Зараз я покладу перед вами шість фотографій шести різних осіб, міз Рейнвотер. Усі вони схожі, то не пос...

Рейнвотер: Не починайте. Ось він. Ось Мейтленд. Ідіть беріть його, і я сподіваюсь, що під час арешту він чинитиме опір. Хай заощадить копійку платникам податків.

15

Коли Марсі Мейтленд іще вчилася в початкових старших класах (у ті часи вони ще так називалися), то інколи їй снівся кошмар, як вона заходить у класну кімнату гола, і всі сміються. «Дурна Марсі Гібсон забула вранці вдягнутися! Дивіться, усе видно!» Коли вона вже закінчувала старші класи, той неспокійний сон перетворився на новий, трохи вигадливіший, де вона заходила до класу вдягнена, але розуміла, що зараз писатиме найстрашнішу в житті контрольну, до якої забула підготуватися.

Коли вона звернула з Барнум-стрит і рушила до Барнум-корт, жах і безпорадність із тих снів повернулися, але цього разу вже не буде солодкого полегшення й шепоту «Дякувати Богу» після просипу. На її під'їзній доріжці стояла поліцейська машина, точна копія тої, що супроводжувала Террі до поліцейського відділка. За нею припаркувався фургон без вікон, на боці великими блакитними літерами було написано: «МОБІЛЬНА КРИМІНАЛІСТИЧНА ЛАБОРАТОРІЯ ШТАТУ». У кінці доріжки розташувалася пара чорних крузерів Патрульної служби Оклахоми, їхні блимавки пульсували в ранніх сутінках. Четверо кремезних патрульних в офіцерських капелюхах здавалися футів по сім[33 - ? 2,1 м.] на зріст. Вони стояли на тротуарі, розставивши ноги («Такі великі яйця, колінок не звести», - подумала Марсі). Це було погано, але ще не найгірше. Найгірше - це сусіди, які стояли по своїх газонах і дивилися. Чи знали вони, чому вся ця поліція так раптово матеріалізувалася перед чепурним міським ранчо Мейтлендів? Марсі здогадувалася, що більшість уже знає (прокляття мобільних телефонів), і вони неодмінно розкажуть іншим.

Один із патрульних вийшов на проїжджу частину та підняв руку. Марсі зупинилася й опустила скло.

- Ви Марша Мейтленд, мем?

- Так. Не можу заїхати до себе в гараж через усі ті машини на доріжці.

– Припаркуйтеся тут на узбіччі, – відповів він, показуючи на місце за крузерами.

Марсі відчула бажання висунутись у вікно, майже впритул обличчям до копа, і закричати: «МОЯ доріжка! МІЙ гараж! Заберіть цей мотлох із моєї дороги!»

Натомість вона припаркувалася і вийшла з автівки. Їй треба було попісяти, і то негайно. Мабуть, іще відтоді треба було, як той коп одягнув на Террі наручники, а вона це лише зараз усвідомила.

Один із поліцейських щось говорив у мікрофон на плечі. І тут із-за рогу будинку, з рацією в руці, вийшов фінальний штрих до зловісного сюрреалізму того вечора: вагітна жінка зі здоровенним животом, у квітчастій сукні без рукавів. Вона перетнула моріжок Мейтлендів тою особливою качачою ходою, майже прошкутильгала, що властиво всім жінкам, у яких добігає кінця останній триместр. Підійшовши до Марсі, вона не всміхнулась. На шиї бовталось ламіноване посвідчення. На сукні, просто на схилі однієї з гігантських цицьок – не до ладу, мов собача галета на тарілці для причастя, – висів поліцейський жетон Флінт-Сіті.

– Місіс Мейтленд? Я детектив Бетсі Ріггінз.

Вона простягнула руку. Марсі не стала її тиснути. І хоч Гові наказував їй цього не робити, промовила:

– Що вам треба?

Ріггінз глянула за спину Марсі. Там стояв один із патрульних штату. У своєму квартеті він явно був ватажком, бо на рукаві сорочки виднілися стрічки-нашивки. Він простягнув аркуш паперу.

– Місіс Мейтленд, я лейтенант Юнель Сабло. Ми маємо ордер на обшук цього приміщення і конфіскацію будь-яких предметів, що належать вашому чоловікові, Теренсу Джону Мейтленду.

Марсі вихопила папірець. Згори готичним шрифтом було надруковано «ОРДЕР НА ОБШУК». Нижче точилася юридична шарманка, а внизу стояв підпис, який вона спершу прочитала як «суддя Кратер». «А він, бува, не щез давним-давно?»[34 – Джозеф Форс Кратер – суддя Верховного суду штату Нью-Йорк, який 1930 року загадково і безслідно зник під час політичного скандалу.] – подумала Марсі, а тоді зморгнула з очей рідину, чи то піт, чи то сльози, і побачила ім'я Картер, а не Кратер. На ордері стояла сьогоднішня дата, і підписали його, вочевидь, не більше шести годин тому.

Вона перевернула аркуш і нахмурилась:

– Тут немає ніякого списку. Це що, значить, ви навіть його білизну заберете, якщо заманеться?

Бетсі Ріггінз знала, що вони неодмінно збиратимуть усю білизну, яка трапиться їм у брудному одязі Мейтлендів, і мовила:

– На наш розсуд, місіс Мейтленд.

- На ваш розсуд? Ваш розсуд? У нас тут що, нацистська Німеччина?

- Ми розслідуємо найжаскіше вбивство, яке сталося в штаті за мої двадцять років служби в поліції, і ми візьмемо все, що вважатимемо за потрібне, - відповіла Ріггінз. - Ми вам зробили послугу, зачекали, поки ви повернетесь додому...

- До біса ваші послуги. А якби я пізно приїхала, то ви б що? Знесли двері?

Було видно, що Ріггінз некомфортно - не через питання, як вирішила Марсі, а через пасажира, що його доводилося тягати такого спекотного липневого вечора. Вона б мала сидіти вдома, із кондиціонером і задертими ногами. Марсі було байдуже. У голові калатало, сечовий міхур пульсував болем, на очі наверталися сльози.

- Це лише в крайньому разі, - сказав патрульний із тим лайном на рукаві, - але тільки в межах наших законних повноважень, як зазначено в ордері, який я вам щойно показав.

- Впускайте нас, місіс Мейтленд, - сказала Ріггінз. - Що скоріше ми почнемо, то швидше від вас відчепимося.

- Агов, Луте, - гукнув один із патрульних. - А ось і стерв'ятники.

Марсі озирнулася. З-за рогу показався телевізійний фургон зі складеною антеною на даху. За ним їхав кросовер із наліпкою на капоті - «KYO» великими білими літерами. Позаду, мало не цілуючи «Кей-Уай-Оу» у бампер, їхав іще один телевізійний фургон від іншого каналу.

- Ходімо з нами всередину, - сказала Ріггінз, мало не вмовляючи. - Не треба вам лишатися на хіднику, коли вони сюди дістануться.

Марсі здалася - з думкою, що це лише перший програш із багатьох. Здача особистого простору. Гідності. Відчуття захищеності власних дітей. А її чоловік? Чи змусять її відмовитися від Террі? Звісно що ні. Його звинувачували в божевільному вчинку. Ще б звинуватили у викраденні малого Ліндберга.[35 - Відомий випадок викрадення й убивства двадцятимісячного Чарльза Ліндберга, за якого зловмисники отримали викуп у 50 000 доларів, але дитину так і не повернули; пізніше було знайдено тіло хлопчика.]

- Гаразд. Але я з вами не говоритиму, навіть не намагайтеся. І телефон я вам не мушу віддавати. Так сказав мій адвокат.

- Згода.

Ріггінз узяла її під руку, хоча, враховуючи розміри Бетсі, Марсі сама мала її підтримувати, щоб та не перечепилася й не впала просто на свій здоровенний живіт.

Посеред вулиці зупинилося «шевроле тахо» тих «Кей-Уай-Оу» (або «Кі-йо», як вони самі себе називали), й одна з кореспонденток, гарненька

блондинка, так швидко вистригнула з авто, що в неї спідниця аж до талії задерлася. Патрульні цього моменту не прогавили.

– Місіс Мейтленд! Місіс Мейтленд, усього кілька запитань!

Марсі не пам'ятала, як забирала з машини сумочку, але та висіла в неї на плечі й жінка без проблем дістала з бічної кишені ключ від дому. Проблеми почалися, коли вона спробувала вставити ключ у шпарину. Руки надто тремтіли. Ріггінз не стала відбирати ключа, проте накрила долонями руки Марсі, і тоді все вийшло. Позаду долинуло:

– Місіс Мейтленд, це правда, що вашого чоловіка заарештували за вбивство Френка Пітерсона?

– Не підходьте, – попередив один патрульний. – Ані кроку з хідника.

– Місіс Мейтленд!

Вони зайшли в будинок. І це було добре, навіть попри вагітну жінку-детектива під боком. Проте дім якось змінився, і Марсі знала, що він уже ніколи не стане таким, як раніше. Вона подумала про жінку, що вийшла звідси з двома своїми доньками, і всі вони сміялися й були щасливі, – наче згадала про добру подругу, яку колись любила, але та вже померла.

Ноги підкосилися, і Марсі гепнулась на ослінчик у коридорі – взимку на нього сідали дівчатка, щоб одягнути черевики. Інколи, як сьогодні ввечері, на ослінчик сідав Террі, щоб останній раз перед виходом на поле переглянути склад команди. А зараз, кречнувши з полегшенням, поруч присіла Бетсі Ріггінз, її м'ясисте праве стегно лягнуло по не такому об'ємному лівому стегну Марсі. Коп із лайном на рукаві, Сабло, і двоє інших пройшли повз жінок, навіть не глянувши, натягаючи сині гумові рукавички. На ногах у них уже були бахіли такого ж синього кольору. Марсі прикинула, що четвертий коп заповзязвся контролювати натовп. Стримувати юрбу перед її будинком у сонному кварталі Барнум-корт.

– Мені треба попісяти, – звернулася вона до Ріггінз.

– Мені теж, – відповіла Ріггінз. – Лейтенанте Сабло! На пару слів.

Коп із лайном на рукаві повернувся до ослінчика. Двійко інших рушили на кухню, де найбільше зло – це хіба що половина торта «Їжа Диявола»[36 – Devil's food cake (англ.) – популярний у США шоколадний торт.] в холодильнику.

– У вас тут є вбиральня на першому поверсі? – спитала Ріггінз у Марсі.

– Так, за коморою. Террі сам її прибудував минулого року.

– Угу. Лейтенанте, панянкам треба попісяти, тож там і починайте. І не баріться, – наказала вона, і до Марсі: – У вашого чоловіка є кабінет?

– Як такого – нема. Він облаштував собі дальній кут у ідальні.

– Дякую. Це ваш наступний крок, лейтенанте, – сказала вона й знову повернулася до Марсі: – Не проти, якщо я вам поставлю невеличке запитання, поки ми тут чекаємо?

– Проти.

Ріггінз не звернула на те уваги:

– Останні кілька тижнів ви не помічали нічого дивного в поведінці свого чоловіка?

Марсі невесело гикотнула.

– Маєте на увазі, чи не накручував він себе до скоєння вбивства? Чи не ходив по дому, потираючи руки, чи не пускав слини й не бурмотів собі під ніс? Це вагітність на ваш здоровий глузд впливає, детективе?

– Я так розумію, ця відповідь означає «ні».

– Саме так. А тепер припиніть мене діяти.

Ріггінз відкинулася назад і склала руки на животі. Полишила Марсі з її пульсуючим сечовим міхуром і спогадом про те, що сказав їй Гевін Фрік після тренування минулого тижня: «Про що це Террі останнім часом мислить? Здається, що він думками десь не тут. Наче з грипом бореться чи щось таке».

– Місіс Мейтленд?

– Що?

– Таке враження, що ви про щось загадалися.

– Так, дійсно загадалася. Про те, що сидіти з вами на цьому ослінчику дуже незручно. Наче біля пічки, яка дихати навчилася.

І без того рум'яні щоки Бетсі Ріггінз почервоніли ще дужче. З одного боку, Марсі й сама злякалась того, що сказала, – жорстокості цієї фрази. З іншого ж боку, вона відчула задоволення, що впіймала течію та влучила в ціль.

У всякому разі, Ріггінз більше не поставила жодного запитання.

Здавалося, минула ціла вічність, поки повернувся Сабло, тримаючи в руках прозорий пластиковий пакет із пігулками, які знайшов у шафі вбиральні (безрецептурні препарати, ліки за рецептом зберігалися у двох убиральнях на другому поверсі), і з тубиком крему, яким Террі лікував геморой.

– Усе чисто, – сказав Сабло.

– Ви перша, – мовила Ріггінз.

За інших обставин Марсі поступилася б вагітній пані й потримала б у собі рідину трохи довше, але не зараз. Вона зайшла до вбиральні, зачинила

двері й побачила, що кришка на бачку лежить нерівно. Бозна-що вони там шукали – певно, наркотики. Вона випорожнялася, опустивши голову й сховавши обличчя в долонях, щоб не дивитися на інший безлад у вбиральні. Чи варто забирати на ніч додому Сару й Грейс? Чи зможе вона провести їх під сліпучими прожекторами телевізійників, що їх до того часу точно вже встановлять? Якщо не сюди – то куди? До готелю? Та чи вони (стерв'ятники, як назвав їх патрульний) не знайдуть їх і там? Звісно що знайдуть.

Коли вона закінчила свою справу, у туалет пішла Бетсі Піггінз. Марсі прослизнула в ідальню, бо не мала бажання знову ділити ослінчик із офіцером Шаму. [37 – Косатка, зірка шоу в «Морському світі Сан-Дієго» шістдесятих років.] Копи оглядали робочий стіл Террі – перевертали й переривали його стіл, якщо точніше, – повисували всі шухляди, більшість вмісту яких було звалено в купи на підлозі. Комп'ютер уже розібрали, на деталі наліпили жовті стікери, наче готувалися до розпродажу.

Марсі подумала, що ще годину тому найважливішою річчю в її житті була перемога «Золотих драконів» і поїздка на фінал.

Повернулася Бетсі Піггінз.

– Ох, тепер набагато краще, – сказала вона, сідаючи за обідній стіл. – Принаймні на найближчі п'ятнадцять хвилин.

Марсі розтулила рота й мало не бовкнула: «Сподіваюся, твоя дитина помре».

Натомість вона сказала:

– Добре, що хоч комусь стало краще. Хоч на п'ятнадцять хвилин.

16

Свідчення містера Клода Болтона

[13 липня, 16:30, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Детектив Андерсон: Що, Клоде, добре тут побувати, коли не ти в халепі? Новий досвід.

Болтон: А знаєте, щось таке є. І та поїздка на передньому сидінні поліцейської автівки, а не на задньому. Дев'яносто миль на годину майже всю дорогу від Кеп-Сіті. Блимавки, сирена, увесь набір. От правда. Це добре.

Детектив Андерсон: Що ти робив у Кеп-Сіті?

Болтон: Оглядав пам'ятні місця. Мав кілька днів вихідних, то чом би й ні? Не протизаконно ж, правда?

Детектив Андерсон: Я так розумію, ти бачився з Карлою Джеппесон, яку в робочий час називають «Жаданою Феєю».

Болтон: Та ж маєте знати, бо вона повернулася сюди зі мною на поліцейському авто. І, до речі, дякує вам за поїздочку. Сказала, що «Трейлвейз»[38 - «Trailways» - одна з найбільших приватних транспортних компаній штату Нью-Йорк.] до вас, як куцо́му до зайця.

Детектив Андерсон: І пам'ятні місця ти, в основному, оглядав у номері 509 мотелю «Вестерн Віста», що на Трасі 40?

Болтон: Ой, та ми ж там не весь час сиділи. Двічі обідали в «Бонанзі». Там збіса добре годують, та ще й задешево. А ще Карла захотіла в торговий комплекс, тож ми й там трохи часу згаяли. У них є скеледром, і я цю манюню у дві секунди здолав.

Детектив Андерсон: Навіть не сумніваюся. А ти знав, що тут, у Флінт-Сіті, вбили хлопчика?

Болтон: Може, бачив щось таке в новинах. Чуєте, ви ж не думаете, що я якось до цього причетний?

Детектив Андерсон: Ні, але ти можеш володіти інформацією про причетного.

Болтон: Та як же я...

Детектив Андерсон: Ти працюєш викидайлом у «Прошу, джентльмени», правильно?

Болтон: Я один зі співробітників служби охорони. Терміна «викидайло» ми не вживаємо. «Прошу, джентльмени» - заклад класу люкс.

Детектив Андерсон: Не буду з тобою сперечатися. Мені повідомили, що ти працював у вівторок уночі. І поїхав із Флінта тільки в середу після обіду.

Болтон: Це Тоні Росс вам розповів, що ми з Карлою подалися до Кеп-Сіті?

Детектив Андерсон: Так.

Болтон: Маємо знижку в тому motelі, бо він належить дядькові Тоні Росса. Уночі вівторка Тоні також був на зміні, саме тоді я й попросив його зателефонувати дядьку. Ми з Тоні близькі приятелі. З четвертої до восьмої стояли на дверях, а з восьмої до півночі - у партері. Партер - це місце перед сценою, де сидять джентльмени.

Детектив Андерсон: Ще містер Росс мені розповів, що близько восьмої тридцять ти бачив одного свого знайомого.

Болтон: О, ви про Тренера Ті. Ей, ви ж не думаете, що це він розправився з хлопчиком? Бо Тренер Ті - людина путяща. Він тренував племінників Тоні

до змагань Попа Ворнера й до Малої ліги. Я здивувався, коли побачив його в нашому закладі, та шокований не був. Ви й гадки не маєте, яких людей ми бачимо в партері – банкіри, юристи, навіть дехто з духовенства. Але в нас таке ж правило, як і у Вегасі – що трапляється в «Джентльменах», те лишається в...

Детектив Андерсон: Ага, певен, що ви тримаєте таємницю, як попи на сповіді.

Болтон: Можете жартувати, скільки хочете, але так і є. Як бажаєш мати постійних клієнтів, то тримай таємницю.

Детектив Андерсон: І ще для протоколу, Клоде, коли ти кажеш «Тренер Ті», то маєш на увазі Террі Мейтленда.

Болтон: Звісно.

Детектив Андерсон: Розкажи, як ти його побачив.

Болтон: Ну, в партері ми не весь час перебуваємо. Є й інші службові обов'язки. Більшість часу ми там: походжаємо, стежимо, щоб хлопці дівчат не мацали, і зупиняємо бійки, поки справжня колотнеча не почалася – коли хлопці розпалюються, то стають агресивні, ви й самі за своїм родом діяльності знаєте. Та проблеми можуть початися не лише в партері, просто там – найчастіше, тож один із нас постійно там чергує. А другий плине деінде – перевіряє бар, маленький альков з ігровими автоматами й більярдним столом, що працює на жетонах, кабінки для приватного танцю і, звісна річ, чоловічу вбиральню. Саме там найчастіше відбувається купівля-продаж наркотиків, і якщо ми таке бачимо, то одразу гальмуємо процес і викидаємо тих хлопців надвір.

Детектив Андерсон: Каже чоловік, який носив тюремну робу за зберігання, плюс зберігання з метою збуту.

Болтон: З усією повагою, сер, але це просто неповага. Я вже шість років не вживаю. Ходжу на збори «АН»[39 – Narcotics Anonymous – «Анонімні Наркомани», організація на кшталт «Анонімних Алкоголіків», що допомагає боротися із залежністю.] і все таке. Хочете, щоб я в баночку попівсяв? Радий буду догодити.

Детектив Андерсон: Необов'язково, і вітаю тебе з тверезим життям. Тож близько восьмої тридцять ти робив обхід...

Болтон: Саме так. Перевірів бар, тоді пішов далі коридором, щоб зазирнути у вбиральню, й ось тоді я побачив Тренера Ті, який висів на телефоні. Там є два таксофони, але справний лише один. Він...

Детектив Андерсон: Клоде? Ти якось випав із розмови.

Болтон: Просто думаю. Пригадую. Вигляд у нього був трохи дивний. Мов у трансі. Ви справді гадаєте, що він убив того малого? Я подумав, це через те, що він уперше відвідав місце, де дівчатка роздягаються. Деякі хлопці так і реагують, наче дуріють. Або він був під кайфом. Я сказав: «Агов, тренере, як там справи у вашій команді?» А він поглянув на мене так, наче

вперше бачить, хоча я ходив майже на всі матчі Попа Ворнера, коли грали Стіві й Стенлі, і розповідав йому, як робиться подвійний реверс, [40 – Один із прийомів в американському футболі, коли беки кілька разів перекидають один одному м'яч.] а він ним ніколи не користувався, бо, як казав, це надто складно для малих дітей. Хоча якщо вони вивчають ділення стовпчиком, то й таке здатні опанувати, як гадаєте?

Детектив Андерсон: І ти певен, що то був Теренс Мейтленд?

Болтон: Господи, авжеж. Він сказав, що команда в порядку, і пояснив, що зайшов сюди лише для того, щоб викликати таксі. Так ми всі кажемо, коли дружина бачить у ванній біля унітаза номер «Плейбоя» – що ми там тільки статті читаємо. Та я не став допитуватися, бо в «Джентльменах» клієнт завжди має рацію, якщо тільки не намагається хапнути когось за цицьку. Сказав йому, що, певно, надворі вже чекає таксі, а то і два. А він сказав, що диспетчер йому вже про це повідомив, подякував мені й пішов.

Детектив Андерсон: Що на ньому було?

Болтон: Жовта сорочка і джинси. Пряжка на поясі у формі кінської голови. Круті кросівки. Я їх запам'ятав, бо вони були дуже дорогі на вигляд.

Детектив Андерсон: Ти єдиний, хто бачив його в клубі?

Болтон: Ні, я ще помітив, як пара хлопців помахали йому на виході. Не знаю, хто то був, і у вас навряд чи вийде їх знайти, бо більшість чоловіків не любить зізнаватися, що відвідують місця на кшталт «Джентльменів». Така правда життя. Я не здивувався, що його впізнали, бо Террі в нас, можна сказати, знаменитість. Кілька років тому він навіть виграв якусь нагороду, я про це в газеті читав. Можете називати Флінт містом, але насправді це радше селище, де всі знайомі одне з одним, принаймні знають одне одного в обличчя. І всі, хто має синів із, так би мовити, схильностями до спорту, знають Тренера Ті через бейсбол чи американський футбол.

Детектив Андерсон: Дякую, Клоде. Ти нам дуже допоміг.

Болтон: Я ще дещо пам'ятаю – дрібниця, але трохи зловісна, якщо саме він убив того хлопчика.

Детектив Андерсон: Я тебе слухаю.

Болтон: Таке часом трапляється, і ніхто в цьому не винен. Тож він уже виходив подивитися, чи є таксі, так? Я простягнув йому руку і сказав: «Хочу вам подякувати за все, що ви зробили для небожів Тоні, тренере. Вони добрі хлопці, та трохи невгамовні, може, через те, що їхні батьки розлучаються й усе таке. А ви подарували їм заняття, щоб вони не бешкетували містом». Певно, він здивувався, бо трохи відсахнувся, а вже потім потиснув мені руку. Проте хватка була добра, міцна і... бачите цю подряпину на тильному боці долоні? Це він зробив мізинцем, коли ми тиснули руки. Та воно вже майже загоїлось, від початку ранка була невеличка, але я тоді на мить згадав свою наркоманську бутність.

Детектив Андерсон: Чому це?

Болтон: Дехто, здебільшого «Пекельні янголи» й «Учні сатани», [41 – Назви байкерських клубів.] відрощують собі ніготь на мізинці. Бачив такі довгі, як у китайських імператорів. Деякі байкери навіть оздоблюють їх деколями, як жінки інколи роблять. Називають їх своїми «коковими нігтями».

17

Після арешту на бейсбольному полі в Ралфа вже не було можливості грати за сценарієм «добрий коп – поганий коп», тож він просто стояв, похилившись на стіну в кімнаті для допитів, і дивився. Наготувався до наступного обвинувального погляду Террі, але той глянув на детектива лиш мигцем і без жодного виразу, а тоді переніс свою увагу на Білла Семюелза, який усівся на одному з трьох стільців, що стояли по інший бік столу.

Роздивляючись тепер Семюелза, Ралф почав розуміти, як він так високо й так швидко злетів кар’єрною драбиною. Поки вони вдвох іще стояли по той бік дзеркального вікна, окружний прокурор видавався хіба що трохи замолодим для своєї посади. А зараз, сидючи навпроти гвалтівника й убивці Френка Пітерсона, він здавався ще молодшим, наче практикант з адвокатської контори, якому (певно що помилково) довірили опитувати запеклого злочинця. Навіть той маленький чубчик Альфальфи, що стирчав на його потилиці, довершував образ, що його набув прокурор, – недосвідчений молодик, який радіє самій нагоді тут опинитися. Його широко розплющені цікаві очі мов промовляли: «Можете розповідати мені все, бо я всьому вірю. Я вперше вплутався в дорослі ігри й ще нічого до пуття не знаю».

– Вітаю, Мейтленде, – сказав Семюелз. – Я працюю в окружній прокуратурі.

«Непоганий початок, – подумав Ралф. – Ти ж і є окружна прокуратура».

– Не марнуйте часу, – відповів Террі. – Я не збираюся з вами розмовляти, поки сюди не прибуде мій адвокат. Скажу тільки, що в майбутньому вам світить нічогенький позов за безпідставний арешт.

– Я розумію, що ви засмучені, будь-хто засмутився б на вашому місці. Може, у нас і зараз вийде все владнати. Просто скажіть мені, де ви були в той час, коли вбили малого Пітерсона. Минулого вівторка по обіді. Якщо ви перебували десь в іншому місці, то...

– Перебував, – сказав Террі, – та я не маю наміру це з вами обговорювати, поки не поспілкуюся зі своїм адвокатом. Його звати Говард Голд. Коли він сюди приїде, то я говоритиму з ним сам на сам. Як я розумію, у мене є на це право? Бо ж я вважаюся невинуватим, доки провини не доведено?

«Швидко він оговтався, – подумав Ралф. – Точно як злочинець зі стажем».

– Так і є, – відповів Семюелз. – Але якщо ви не зробили нічого...

– І не намагайтеся, містере Семюелз. Мене сюди привели не тому, що ви весь такий хороший.

– Чого ж я не хороший? – широко здивувався Семюелз. – Якщо сталася помилка, то я не менше вашого зацікавлений у тому, щоб із цим розібратися.

– У вас на потилиці чубчик стирчить, – сказав Террі. – Ви б краще з ним розібралися. Бо так схожі на Альфальфу зі старого комедійного серіальчику, що я в дитинстві дивився.

Ралф і не думав сміятися, але кутики рота все одно смикнулися. Цьому він зарадити не міг.

Отак зненацька збитий з пантелику, Семюелз підняв руку, щоб пригладити чубчика. Чубчик на мить улігся, та потім знову став сторчма.

– То ви певні, що не хочете все прояснити? – спитав Семюелз і нахилився вперед з таким ревним виглядом, наче Террі ось-ось зробить величезну помилку.

– Певен, – відповів Террі. – І щодо позову теж певен. Не думаю, що є така сума, яка зможе відшкодувати те, що ви, сучі діти, сьогодні ввечері накоїли – не лише мені, а й моїй дружині й дочкам. Та суму компенсації ми невдовзі дізнаємося.

Семюелз іще трохи так посидів – нахилившись уперед, не відриваючи від Террі невинного, сповненого надією погляду, і тільки тоді підвівся. Невинність випарувалася.

– Окей. Гаразд. Можете радитися зі своїм адвокатом, містере Мейтленд, то ваше право. Ані аудіо, ані відеозапису, ми навіть шторки запнемо. Якщо ви швидко впораєтеся, то, може, справа владнається вже цієї ночі. У мене на ранній ранок стартовий час призначено.

Террі поглянув на нього так, наче не розчув:

– Гольф?

– Гольф. Така гра, де маленький м'яч треба забити в лунку. У гольфі я не дуже вправний – на відміну від цієї гри, містере Мейтленд. І як підтвердить вам шановний містер Голд, ми можемо вас тут тримати дві доби, не висуваючи обвинувачень. Та стільки часу не знадобиться. Якщо ми все не з'ясуємо, то ще вдосвіта в понеділок поведемо вас у суд висувати обвинувачення. На той час про ваш арешт уже дізнаються всі новинарі штату, тож репортерів буде вдосталь. Певен, що фотографіи знімуть вас із вигідного ракурсу.

Лишивши останнє слово за собою (принаймні так йому здавалося), Семюелз показово гордовитою ходою рушив до дверей. Ралф підозрював, що йому й досі допікає коментар Террі щодо чубчика. Та перш ніж прокурор встиг прочинити двері, Террі мовив:

– Ей, Ралфе.

Ралф озирнувся. На вигляд Террі був спокійний, що взагалі неймовірно за таких обставин. А може, і ні. Інколи найхолодніші серцем злочинці, тобто соціопати, віднаходили після первинного шоку спокій і застібали паски на всю довгу подорож. Ралф таке вже бачив.

– Я не збираюся говорити на цю тему, поки не приїде Гові, але хочу сказати тобі дещо інше.

– То кажіть, – втрутився Семжелз, намагаючись приховати зацікавленість, та він змінився на лиці, щойно почув відповідь Террі.

– Кращого дрег-бантера, ніж Дерек, у мене ще не було.

– Ой ні, – мовив Ралф і почув, що від люті його голос тремтить, мов у вібраторі. – Цього не чіпай. І чути не хочу, як ти промовляєш ім'я мого сина. Ані зараз, ані взагалі.

Террі кивнув:

– Розумію, бо й сам ніколи не хотів, щоб мене заарештували на очах у дружини, дочок і ще тисячі людей, в основному моїх сусідів. Тож чхати я хотів на те, чого ти не хочеш чути. Просто послухай мене хвилинку. Гадаю, ти мені хоч це винен за той огидний спектакль.

Ралф прочинив двері, але Семжелз узяв його за руку, похитав головою й підвів очі на камеру, що світила в кутку своїм червоним очком. Ралф розумів, що Террі готував пекучу помсту за привселюдний арешт, але знав, що Семжелз має рацію. Підозрюваний, який говорить, завжди краще за підозрюваного, який, мов мушля, закривається в собі, поки не приїде адвокат. Бо під час розмови одне чіпляється за інше...

– Коли Дерек грав у Малій лізі, то був не вищий за чотири фути й десять чи одинадцять дюймів, [42 – ? 1,47–1,5 м.] – сказав Террі. – Як я його бачив минулого року – власне, намагався вмовити, щоб він грав у збірній міста, – то він аж на шість дюймів [43 – ? 15 см.] виріс. Закладаюся, що поки він закінчить старші класи, то буде вищий за тебе.

Ралф чекав.

– Малий був, мов креветка, та ніколи не боявся позиції бетера. Багато хто боїться, але Дерек стояв там навіть проти хлопців, які закручують і кидають м'яча, не дбаючи, куди він може влучити. З півдюжину разів м'яч влучав у Дерека, але він ніколи не здавався.

Це була правда. Інколи після матчів, як Ді вилізав зі своєї спортивної форми, Ралф бачив синці: на сидницях, на стегнах, на руках, на плечах. Одного разу ідеальне чорно-синє коло з'явилося просто на потилиці. Джинетт казилася від цих ударів, і шолом бетера, який Дерек вдягав на матчах, її не заспокоював. Щоразу, як Ді ставав на позицію бетера, вона мало не до крові стискала Ралфові руку, бо боялася, що зрештою один із тих м'ячів може влучити хлопцю між очей і він впаде в кому. Ралф її переконував, що цього не трапиться, але й сам зрадив не менше за Джинні, коли Дерек оголосив, що теніс йому більше до смаку. Тенісні м'ячі м'якші.

Террі нахилився вперед і навіть злегка всміхнувся:

– Такі маленькі хлопці зазвичай отримують багато воків – власне, саме на це я сподівався сьогодні ввечері, коли дозволив Тревору Майклзу відбиватися самому. Але Дерек не давав собі попуску. Він замахувався на все, що летіло, – в інфілді та аутфілді, над головою та при землі. Якись хлопці стали називати його Віффер Андерсон, тоді хтось змінив кличку на Свіффер, [44 – Від англ. бейсбольного терміна «whiff» – не влучити по м'ячу під час подачі, стратити; «Swiffer» – марка швабри для сухого бруду.] як та швабра, і воно пристало. Принаймні на деякий час.

– Дуже цікаво, – сказав Семюелз, – але чому б нам натомість не поговорити про Френка Пітерсона?

Террі не спускав очей із Ралфа.

– Коротше кажучи, коли я зрозумів, що на воки він не згоден, то навчив його банту. [45 – Bunt (англ.) – спеціальна техніка в бейсболі, коли бетер легко й ненапружено тримає битку в горизонтальному положенні, при чому пальці однієї руки розташовані просто посередині стрижня.] Більшість хлопців його віку, тобто десяти-одинадцяти років, на таке не згодні. Вони все розуміють, та їм не до вподоби думка про те, щоб просто тримати битку над базою, особливо якщо проти них стоїть сильний хітер. Вони все думають про те, як болітимуть пальчики, якщо м'яч влучить їм по голих руках. Та тільки не Дерек. Хоробрості у твого хлопця було предосить. Окрім того, він завжди прожогом носився між базами, тож у більшості випадків, коли я посилав його на секріфайс, він натомість сам спромагався на хіт. [46 – Сейкріфайс – ситуація, коли бетер відбиває м'яч таким чином, що вибуває з гри, але один із ранерів отримує право стати на наступну базу; та інколи, щоб заробити хіт, бетер виконує бант і сам біжить до першої бази.]

Ралф не кивнув, не подав жодного знака, що йому те не байдуже, але він знав, про що говорить Террі. Він і сам гучними оплесками вітав ці банти, сам бачив, як його малий летить між базами, наче в нього волосся зайнялося й полум'я вже до дупи добирається.

– Я просто навчив його тримати битку під правильними кутами, – продовжив Террі й підняв руки, щоб продемонструвати; ці руки й досі були вимазані в багнюці, імовірно, після тренування бетерів перед сьогоднішнім матчем. – Кут ліворуч, і м'яч відскакує по лінії третьої бази. Кут праворуч – і лінія першої бази. Не лупи м'яча биткою, бо тоді він часто летить високо, та недалеко, і полегшує задачу пітчеру. М'яч просто треба злегка підштовхнути, в останню долю секунди. Дерек швидко навчився. Діти припинили називати його Свіффером і дали нове прізвисько. Наприкінці матчу, коли ранер стояв на першій чи на третій базі, то інша команда вже знала, що він викине свій коронний номер – ніде правди діти, тільки-но пітчер починав замахуватися, Дерек моментом виставляв битку, і дітлахи на трибунах горлали: «Нумо, Дереку, нумо!» І ми з Гевіном теж горлали. Так його і називали весь останній рік, коли ми виграли районні змагання. Нумо-Андерсон. Ти про це знав?

Ралф не знав, може, через те, що це прізвисько використовували суто між гравцями. Але він знав, що того літа Дерек дійсно дуже виріс. Він більше

сміявся, лишався з командою після матчів замість того, щоби плестись до автівки, опустивши голову й тягнучи за собою рукавичку.

– Він досягнув цього самотужки – тренувався, мов скажений, поки не навчився. Але саме я вмовив його спробувати, – сказав Террі, тоді замовк, а потім дуже тихо додав: – І ось як ти зі мною обійшовся. Перед усіма, ось так зі мною обійшовся.

Ралф відчув, як починають паленіти щоби. Він уже відкрив рота, щоби відповісти, та Семюелз повів його до дверей, мало не потягнув за собою. Прокурор спинився лиш для того, щоби кинути через плече єдину фразу:

– Це не Ралф так із тобою обійшовся, Мейтленде. І не я. Ти сам собі таке зробив.

Потім вони знову дивилися на Террі крізь одностороннє дзеркало. Семюелз допитувався в Ралфа, чи з ним усе гаразд.

– Я в нормі, – відповів Ралф, хоч щоби так само палали.

– Серед них є віртуози, які дійсно вміють дістати до живого. Ти ж це знаєш, так?

– Так.

– І ти знаєш, що це він убивця, так? Я такої певної справи ще не бачив.

«Це мене і непокоїть, – подумав Ралф. – Раніше – ні, а от тепер непокоїть. Хоча не мало б, Семюелз слушно каже, та все одно».

– Ти звернув увагу на його руки? – спитав Ралф. – Коли він показував, як учив Дерека робити бант, ти бачив його руки?

– Так. А що таке?

– Ніякого довгого нігтя на мізинці, – мовив Ралф. – На жодній з рук.

Семюелз стелував плечима:

– То обрізав. Ти певен, що з тобою все гаразд?

– Певен, – відповів Ралф. – Просто я...

Двері між адміністративним приміщенням і тюремним крилом задзижчали, потім із грюкотом відчинилися. Коридором поспішив чоловік, одягнений у зручне домашнє суботнє вбрання: вицвілі джинси й футболку Техаського християнського університету з Супержабою[47 – SuperFrog – талісман спортивних команд ТХУ.] на грудях. І тільки квадратний портфель у руках виказував справжнього адвоката.

– Привіт, Білле, – мовив чоловік. – І вас вітаю, детективе Андерсон. Ніхто не хоче пояснити мені причину, з якої ви заарештували «Людину року Флінт-Сіті-2015»? Чи це якась помилка, яку ми, сподіваюсь, зможемо виправити, чи ви тут, бляха, геть подуріли?

Це прибув Говард Голд.

18

Кому: Окружному прокуророві Вільяму Семюелзу

Голові поліції міста Флінт-Сіті Родні Геллеру

Шерифові округу Флінт Річарду Дуліну

Капітанові Авері Рудолфу, Поліція штату, пост № 7

Детективові Ралфу Андерсону, Поліцейське управління Флінт-Сіті

Від: Детектива Юнеля Сабло, Поліція штату, пост № 7

Дата: 13 липня

Тема: Транспортний вузол «Вогел», Даброу

На вимогу окружного прокурора Семюелза і детектива Андерсона я прибув до транспортного вузла «Вогел» о 14:30, дата зазначена вище. «Вогел» – найбільший хаб[48 – У транспорті та авіації – пересадковий, перевантажувальний вузол.] наземного транспорту в південній частині штату, де розташовані три основні автобусні лінії («Грейгаунд», «Трейлвейз», «Мідстейт»), а також національна залізниця «Амтрак». До того ж там представництва популярних фірм із прокату автомобілів («Герц», «Авіс», «Ентерпрайз», «Аламо»). Оскільки камери спостереження розташовані на всій території Транспортного вузла, я одразу рушив до відділу безпеки, де зустрівся з Майклом Кемпом, директором служби безпеки «Вогел». Він уже чекав на мене. Відеоматеріал із камер спостереження зберігається протягом 30 днів, система цілком комп'ютеризована, тож я зміг переглянути всі записи з ночі 10 липня, взяті з усіх шістнадцяти камер.

Зі слів містера Клінтона Елленквіста, диспетчера «Служби таксі Флінт-Сіті», який чергував у ніч із 10 на 11 липня, водій Віллов Рейнвотер зв'язалася з ним о 21:30 і повідомила, що доставила клієнта за місцем вимоги. О 21:50 у «Вогел» прибув потяг «Саузерн лімітед», на який, за словами міз Рейнвотер, збирався сісти підслідний громадянин. Прибулі пасажери висадилися на платформі 3. Пасажири, які прямували до станції «Даллас – Форт-Ворт», отримали дозвіл на посадку з платформи № 3 за сім хвилин, тобто о 21:57. Потяг «Саузерн лімітед» вирушив зі станції о

22:12. Години відправлення і прибуття точні, оскільки їх відстежує і записує комп'ютер.

Я і директор служби безпеки переглянули матеріали з усіх шістнадцяти камер спостереження, починаючи, просто для перестраховки, з 21:00, 10 липня, і до 23:00, тобто приблизно за 50 хвилин після того, як «Саузерн лімітед» поїхав із вокзалу. Усі відповідні відеоматеріали є в мене на айпеді, але через нагальну (як зазначив окружний прокурор Семюелз) ситуацію в цьому ввідному рапорті я надам лише підсумкову інформацію.

21:33: Об'єкт заходить на станцію крізь північний вхід, перед яким зазвичай зупиняються таксі та яким користується більшість пасажирів. Він перетинає головну залу вокзалу. Жовта сорочка, сині джинси. Багажу із собою не має. Чіткі кадри його обличчя (тривалістю від 2 до 4 секунд), коли він дивиться вгору на великий настінний годинник (статичне зображення відправлено електронною поштою окружному прокуророві Семюелзу й детективу Андерсону).

21:35: Об'єкт зупиняється біля газетного кіоску в центрі зали. Він купує книжку в м'якій обкладинці, розраховується готівкою. Назву книжки прочитати неможливо, продавець також не пригадує, але, певно, за потреби ми зможемо це дізнатися. На цьому відео також видно пряжку на поясі у формі кінської голови (статичне зображення відправлено електронною поштою окружному прокуророві Семюелзу і детективу Андерсону).

21:39: Об'єкт полишає вокзал крізь двері, що виходять на Монтроуз-авеню (південний вхід). Попри те, що цей вхід/вихід також доступний пасажиром, ним зазвичай користуються працівники «Вогелу», оскільки з того боку будівлі розташована парковка для персоналу. На території парковки є дві камери спостереження. Підслідний не потрапив в об'єктив жодної, проте і я, і Кемп помітили моментальну тінь, яка, на нашу думку, і могла бути підслідним. Тінь рушила праворуч, у напрямку вузького провулка вздовж будівлі вокзалу. Об'єкт не купляв квитків на потяг «Саузерн лімітед», ані готівкою, ані кредитною карткою. Переглянувши кілька разів матеріал із камери на платформі № 3 (чіткий і, на мою думку, повний відеоряд), я можу з великою певністю стверджувати, що об'єкт не повернувся на вокзал і на потяг не сів.

Я дійшов висновку, що об'єкт здійснив поїздку в Даброу з метою заплутати й направити слідство хибним шляхом. Я припускаю, що об'єкт міг повернутися до Флінт-Сіті або за допомоги спільника, або сівши на подорожне авто. Також імовірно, що він викрав автомобіль. У поліцейському відділку Даброу не знайшли заяв про вчинення крадіжки автомобілів у районі Транспортного вузла «Вогел» вночі 10 липня, але директор служби безпеки Кемп зазначив, що коли машина зникла з довгострокової автостоянки, то повідомлення про це може надійти за тиждень, а то й більше.

Відеоматеріал із довгострокової парковки також наявний, і його можна отримати на вимогу, проте камери спостереження охоплюють далеко не всю територію. До того ж директор служби безпеки повідомив, що ті камери вже треба замінити, вони часто бувають несправні. На мою думку, принаймні поки що, нам варто зосередитися на інших пошукових напрямках.

З ПОВАГОЮ,
Детектив-лейтенант Ю. Сабло
Див. додатки

19

Гові Голд потиснув руки Семжелзу й Ралфу Андерсону. Тоді він поглянув крізь однобічне дзеркало на Террі Мейтленда, який сидів у кімнаті для допитів у футболці «Золотих драконів» і своїй кепці-талісмані. Террі тримав спину рівно, голови не опускав, руки охайно склав перед собою на столі. Він не смикався, не метушився, не кидав у різні боки нервових поглядів. Ралф про себе відмітив, що тепер він аж ніяк не схожий на винуватого.

Зрештою Голд повернувся до Семжелза.

- Розповідай, - сказав він, неначе припрошував собаку виконати трюк.

- Наразі особливо нема чого розповідати, Говарде, - мовив Семжелз.

Рука окружного прокурора потягнулася до потилиці. Він пригладив чубчика. Якусь хвилину пасмо лишалося на місці, а тоді знову настовбурчилось. Ралф мимоволі пригадав фразу Альфальфи, з якої вони з братом гиготіли в дитинстві: «Друзі на все життя трапляються лише раз на все життя».

- Тільки помилки тут немає, - продовжив Семжелз, - і ні - ми, бляха, не геть подуріли.

- Що каже Террі?

- Поки нічого, - відповів Ралф.

Голд крутнувся в його бік, зблиснули яскраво-сині очі, трохи збільшені круглими скельцями окулярів.

- Ви мене не зрозуміли, Андерсоне. Не зараз, я знаю, що сьогодні ввечері він вам нічого не казав, бо ж добрий розум у голові держить. Я маю на увазі попередній допит. Розповідайте, не бійтеся, бо він сам мені все розкаже.

- Попереднього допиту не було, - відповів Ралф.

Він не мусив би ніяковіти через таке, тільки не з цією справою, яку вони склепали за чотири короткі дні, та все одно зникнув. Частково через те, що Гові Голд звернувся до нього на «ви», наче вони ніколи не пригощали один одного випивкою в «Колесі у воза», що навпроти окружного суду. Він відчув нісенітну потребу сказати Гові: «На мене не дивися, краще поглянь на хлопця поруч зі мною. Саме він газує як не в себе».

- Що? Стривайте. А ну постривайте хвилиночку, чорт забирай.

Голд засунув руки в кишені й почав розгойдуватися назад-уперед на п'ятках. Ралф часто бачив, як він це робить в окружному та районному судах, тож наготувався. Перехресний допит свідків під керівництвом Гові Голда – досвід не з приемних. Проте Ралф ніколи не вважав це за ваду. Такий вже невід'ємний складник судового танцю.

– Ви хочете сказати, що заарештували його на очах у двох тисяч людей, навіть не давши йому шансу висловитися?

– Ти вправний адвокат захисту, – відповів Ралф, – але й сам Бог не зможе витягнути його з цієї халепи. І, до речі, народу там було із тисячу двісті, максимум півтори тисячі. Стадіон Естель Барги просто не вмістить двох тисяч. Трибуни обваляться.

Голд проігнорував цю кволу спробу розрядити атмосферу. Він дивився на Ралфа так, наче відкрив якийсь новий вид комах.

– Проте ви заарештували його в громадському місці й у такий момент, який можна назвати апофеозом його...

– Апофе-чим назвати можна? – з усмішкою перепитав Семюелз.

Це Голд також проігнорував. Він так само пильно дивився на Ралфа.

– Ви навіть не додумалися по-тихому виставити поліцейських навколо стадіону, а тоді заарештувати його вдома, уже по закінченню матчу. Ви зробили це в присутності його дружини й дочок – а це вже явно було навмисно. Яка муха вас укусила? Яка муха між усіх божих тварей на цій землі вас укусила?

Ралф знову відчув, що починає паленіти.

– Дійсно хочете знати, раднику?

– Ралфе, – застережливо мовив Семюелз і поклав долоню Ралфові на руку, наче хотів його спинити.

Ралф скинув долоню Семюелза.

– Сам я його не заарештовував. Наказав це зробити парі офіцерів, бо боявся, що схоплюсь йому руками за горлянку й придушу на смерть. І спричинив би забагато клопоту такому доброму адвокату, як ти.

Ралф зробив крок уперед, ставши впритул до Голда, щоб зупинити це гойдання, і продовжив:

– Він схопив Френка Пітерсона й відвіз його до парку Філіс. Там він згвалтував малого гіллякою, там його й убив. Хочеш дізнатися, як саме він його вбив?

– Ралфе, це конфіденційна інформація, – пискнув Семюелз.

Ралф наче не почув.

- За попереднім звітом патологоанатома, він зубами розірвав малому горло. Може, навіть кілька шматків м'яса проковтнув, тямиш? І від процесу так збудився, що аж приспустив штанці й розбризкав свій еякулят по стегнах малого. Богом присягаюся, такого огидного, підлого, невимовного вбивства жоден із нас іще не бачив. До такого треба довго досягати. Усі, хто бачив ту картину, повік її не забудуть. І це зробив Террі Мейтленд. Це зробив Тренер Ті, який тільки нещодавно клав свої руки на руки мого сина, коли вчив його виконувати бант. Він сам щойно мені про це розповів, наче це мало б його реабілітувати чи щось таке.

Тепер Голд уже не дивився на нього як на нову комаху. Тепер на його обличчі з'явився вираз зачудування, наче він здибав артефакт, що лишила по собі якась невідома позаземна цивілізація. Ралфові було байдуже. Уже до всього байдуже.

- У тебе теж є син - Томмі, правильно? Саме тому ти став готувати команду до змагань Попа Ворнера разом із Террі, бо там грав Томмі, так? Він теж торкався твого сина. І зараз ти збираєшся його захищати?

- Стули пельку, заради Бога, - сказав Семюелз.

Голд припинив гойдатися, та з місця не зрушив і продовжував дивитися на Ралфа, мов зачарований антрополог.

- Навіть не опитали його, - видихнув він. - Навіть. Не. Я ще ніколи... Ніколи...

- Ой, годі тобі, - мовив Семюелз із удаваною веселістю. - Ти вже все бачив, Гові. І здебільшого двічі.

- Тепер я хочу з ним переговорити, - різко відповів Голд, - тож вимикайте своє чортове обладнання й запинайте штори.

- Гарзд, - погодився Семюелз. - У вас є п'ятнадцять хвилин, а тоді ми до вас приєднаємося. Подивимося, чи надумає тренер говорити.

- У мене є година, містере Семюелз, - відказав Голд.

- Півгодини. Потім ми або заслухаємо його зізнання, а це вирішальний фактор між довічним у Мак-Алістері та голкою, або він піде до камери й сидітиме там аж до понеділка, коли відбудеться досудове слухання. Вирішувати вам. Але якщо ти гадаєш, що ми підійшли до справи абияк, то це найбільша помилка у твоєму житті.

Голд рушив до дверей. Ралф провів у замку магнітною карткою, почув клацання, з яким відсунувся подвійний засув, а тоді повернувся до дзеркала дивитися, як адвокат заходить у кімнату. Семюелз напружився, коли Мейтленд підвівся зі стільця й, випроставши руки, посунувся назустріч Голду. Та на обличчі в Мейтленда було написано полегшення, а не агресія. Він обійняв Голда, а той впустив долі свій квадратний портфель та обійняв його навзаєм.

- Братні обійми, - сказав Семюелз. - Ото милота.

Немов почувши прокурора, Голд озирнувся й указав на червоний вогник камери.

- Вимкніть її, - долинув його голос із гучномовця. - І звук. І запніть штору.

Вимикачі були на стінній панелі, поруч з обладнанням для аудіо- і відеозапису. Ралф перекинув важільці. Червоне вічко камери в кутку кімнати для допитів згасло. Він кивнув Семюелзу, і той запнув шторку. Звук, із яким вона затулила дзеркало, викликав у Ралфа неприємні спогади. Ще до того як Білл Семюелз став окружним прокурором, Ралф тричі відвідував смертні кари в Мак-Алістері. Над видовженою скляною шибкою між кімнатою для страт і залом для глядачів висіла подібна шторка (може, їх навіть випустила одна й та сама фірма!). Її відсували, коли глядачі заходили до зали, і запинали, щойно констатували смерть в'язня. Та шторка видавала такий самий неприємний скрегіт.

- Я сходжу до «Зоуні» через дорогу, куплю бургер із содовою, - мовив Семюелз. - Так нервував, що навіть не пообідав. Тобі щось захопити?

- Не відмовлюся від кави. Без молока, одна ложка цукру.

- Ти певен? Я вже пробував каву в «Зоуні», її не просто так називають «чорною смертю».

- Ризикну, - відповів Ралф.

- Окей. Повернуся за п'ятнадцять хвилин. Якщо вони раніше закінчать, то без мене не починайте.

Куди там. Ралф уже для себе вирішив, що надалі виставою головуватиме Білл Семюелз. Нехай бере собі всі лаври, якщо з такого жаху взагалі може вийти щось славетне. Уздовж дальньої стіни коридору стояли стільці. Ралф усівся поруч із ксероксом, який тихо гудів собі в режимі сну. Детектив поглянув на запнуту штору й загадався, про що ж там розповідає Террі Мейтленд, яке безглузде алібі випробовує на своєму колезі з Попа Ворнера.

Потім Ралф мимохіть згадав ту велику корінну американку, яка підбрала Мейтленда біля «Прошу, джентльмени» й доправила його на залізничний вокзал у Даброу. «Я треную баскетболістів із Ліги прерій, що при Християнській молодіжній організації, - казала вона. - Мейтленд до нас їздив, не щосуботи, але часто, сідав на трибунах між батьків і дивився, як діти грають. Говорив мені, що шукає таланти для Міської бейсбольної ліги...»

Вона була з ним знайома, і він також мав її пам'ятати - враховуючи розміри й етнічну приналежність, таку жінку важко забути. І, попри те, у таксі він назвав її «мем». Чому так? Бо знав її в обличчя з Християнської, та не згадав імені? Імовірно, але Ралфу не дуже подобалася така теорія. Що стосується імен, то «Віллов Рейнвотер» також важко забути.

- Він був у стресовому стані, - пробурмотів Ралф чи то до себе, чи то до ксерокса. - Окрім того...

Виринув іще один спогад, а з ним - причина, з якої Мейтленд міг ужити звертання «мем», і ця причина була більше до вподоби Ралфу. Його братові Джонні, молодшому за Ралфа на три роки, ніколи не давалася гра в хованки. Здебільшого він просто біг до себе в кімнату й ховався з головою під ковдру - вочевидь вважаючи, що як він не бачить Ралфі, то й Ралфі його теж не бачить. То чи не ймовірно, що чоловік, який щойно скоїв такий жахливий злочин, теж схильний до такого «магічного» мислення? «Якщо я тебе не знаю, ти мене - теж». Божевільна логіка, ясна річ, але й такий злочин міг здійснити тільки божевільний, і то було ліпше пояснення для реакції Террі на Рейнвотер. Ліпше пояснення для того, що тренер вирішив, наче зможе лишитись непоміченим, хоча його добре знає більшість містян Флінт-Сіті, а спортивні фанати взагалі вважали його знаменитістю.

Проте ще був Карлтон Скавкрофт. Ралф уже практично бачив у своїй уяві, як Голд підкреслює вирішальний абзац із показань Скавкрофта й готується до заключної промови перед присяжними. Може, поцупить цей прийом в адвоката О. Джея.[49 - О. Джей Сімпсон - американський футболіст і актор, якого в 1995 році звинуватили в убивстві власної дружини та її коханця, але довести провину так і не змогли.] «Як рукавичка та на руку не налазить, виправдний вирок подавайте зразу», - сказав тоді Кокрен. Голд може трохи переінакшити цю фразу, але також заримувати: «Оскільки Террі не пізнав нікого, йому на волю полотном дорога».

Не спрацює, бо справи геть не схожі, проте...

На підставі показань Скавкрофта, Мейтленд пояснив наявність крові на обличчі й одязі тим, що забив собі носа. «Кров пішла, як зі Старого Служаки, - сказав йому Террі. - Тут є неподалік якась медичка?»

От тільки Террі, за винятком, може, чотирьох років навчання в коледжі, усе життя прожив у Флінт-Сіті. Йому б не знадобився такий вказівник, як білборд «Квік Кеар» біля Коні-Форд. Йому взагалі не треба було нікого питати про такі речі. То чого ж він спитав?

Повернувся Семюелз - із колою, бургером у фользі та пластиковою склянкою кави, яку простягнув Ралфові.

- Там усе тихо?

- Ага. За моїм годинником, у них іще є двадцять хвилин. Коли вони закінчать, я спробую вмовити його надати нам мазок ДНК.

Семюелз розгорнув свого бургера й підозріливо зазирнув під булочку.

- Боже мій, - промовив він. - Ніби санітари щось зішкрябали з обсмаленого трупа.

Менше з тим, Семюелз узявся їсти. Ралф подумав був, що варто обговорити з ним розмову між Террі та Рейнвотер і те дивне питання Террі про цілодобовий пункт медичної допомоги, але не став. Думав був обмовитись, що Террі не зумів себе замаскувати, навіть не намагався сховати обличчя

за сонцезахисними окулярами, і теж не став. Він уже порушував ці питання, і Семюелз за одним махом з ними розправився – цілком слушно нагадавши, що вони не мають жодної ваги проти показань свідків і вбивчих речових доказів.

Кава виявилася жаклива, як і передбачав Семюелз, але Ралф усе одно її посьорбував, і склянка майже спорожніла на той час, коли Голд натиснув кнопку виклику, щоб його випустили з кімнати для допитів. Від виразу на обличчі Гові в Ралфа Андерсона засудомило шлунок. Жодного занепокоєння, злості чи театрального обурення, до якого так вправно вдаються адвокати, коли розуміють, що їхній клієнт по вуха в лайні. Ні, то було співчуття, і воно видавалося щирим.

– Ой-вей, – сказав Голд. – Лихо вам, хлопці.

20

БАГАТОПРОФІЛЬНА ЛІКАРНЯ ФЛІНТ-СІТІ

ВІДДІЛЕННЯ ПАТОЛОГІЇ ТА СЕРОЛОГІЇ

Кому: Детективові Ралфу Андерсону

Лейтенантові Юнелю Сабло

Окружному прокуророві Вільяму Семюелзу

Від: доктора Едварда Богана

Дата: 14 липня

Тема: Визначення групи крові та ДНК

Кров:

Для визначення групи крові було взято зразки з кількох предметів.

Першим предметом стала гілка, за допомогою якої було вчинено акт содомії над жертвою, Френком Пітерсоном, білою дитиною чоловічої статі віком 11 років. Гілка приблизно 22 дюйми завдовжки та 3 дюйми[50 – ? 56 см і

8 см.] в діаметрі. Десь від верхнього кінця і до середини гілки нещільну кору було знято, імовірно, внаслідок грубого поводження суб'єкта злочину (див. фотографії в додатку). Відбитки пальців було виявлено на гладенькій ділянці гілки; відбитки було сфотографовано й знято працівниками Криміналістичної лабораторії штату, а потім речовий доказ було доставлено мені детективом Ралфом Андерсоном (Поліцейське управління Флінт-Сіті) і патрульним Юнелем Сабло (Поліція штату, пост № 7). Отже, я можу стверджувати, що ланцюг передачі речових доказів є цілісним.

На останніх 5 дюймах цієї гілки було виявлено кров групи O+, [51 - I група, резус позитивний.] що збігається з групою крові жертви, як підтвердив сімейний лікар Френка Пітерсона, Горас Конноллі. По всій гілці також багато інших слідів крові O+, які лишилися там внаслідок явища під назвою «відплюскування» або ж «піноутворення». Імовірно, що бризки летіли вгору під час наруги над жертвою, тож можна припустити, що такі ж сліди «відплюскування» лишилися на шкірі й одязі злочинця.

На отриманому зразку також виявлено сліди крові іншої групи - AB+, [52 - IV група, резус позитивний.] яка трапляється дуже рідко (3 % населення). Вважаю, що це кров суб'єкта злочину, і покладаю, що він міг порізати руку, в якій тримав гілку, бо орудував нею з великою силою.

Велику кількість крові O+ було знайдено на водійському сидінні, кермі й приладовій дошці фургона «Еконолайн» 2007 року випуску, який знайшли покинутим на парковці для співробітників паба «Коротуни» (Мейн-стріт, 1124). Плями крові AB+ також було знайдено на кермі фургона. Зразки мені передали сержанти Емер Стентон і Річард Спенсер, і таким чином я можу стверджувати, що ланцюг передачі речових доказів є цілісним.

Велику кількість крові O+ було виявлено на одязі (сорочка, штани, шкарпетки, кросівки «Адідас», труси «Джокей»), знайденому в «субару» 2011 року випуску біля покинутого причалу при Шосе 72 (також відомому як Олд-Фордж-роуд). На лівому манжеті сорочки теж є пляма крові AB+. Ці зразки мені передали патрульний Джон Корита (пост № 7) і сержант Спенсер із КЛШ, і таким чином я можу стверджувати, що ланцюг передачі речових доказів є цілісним. На час написання цього звіту крові типу AB+ у «субару аутбек» не виявлено. Можливо, таку кров знайдуть, проте також може бути, що всі порізи, які зловмисник міг завдати собі протягом скоєння злочину, уже загоїлися на той час, коли він покинув «субару». Також можливо, що він перев'язав порізи, проте виявлені сліди такі незначні, що я вважаю це малоімовірним. Навіть у найгіршому випадку це були лиш неглибокі порізи.

Зважаючи на рідкісність крові типу AB+, раджу якомога швидше визначити тип крові всіх підозрюваних.

ДНК:

Черга зразків до ДНК-тесту в Кеп-Сіті завжди дуже довга, і за звичайних обставин результати можна отримати лише за кілька тижнів, а то й місяців.

Проте, зважаючи на неймовірну жорстокість злочину, а також вік жертви, зразки, отримані на місці скоєння злочину, просунуто на початок черги.

Головний зразок – сперма, виявлена на стегнах і сідницях жертви, але є ще зразки шкіри, знайдені на гілці, якою було здійснено акт содомії над малим Пітерсоном, і, звісно ж, зразки крові, які я описав вище. Результати ДНК-тесту сперми, знайденої на місці скоєння злочину, будуть доступні для порівняння наступного тижня. Сержант Стентон повідомив мені, що результат може бути готовий навіть раніше, проте я вже багато разів мав справу з процедурою ДНК-тестування і тому припускаю, що наступна п'ятниця є імовірнішим терміном, навіть у такій першочерговій справі, як ця.

Хоч це і суперечить протоколу, я відчуваю потребу дати тут персональну вказівку. Я мав справу з речовими доказами від численних жертв убивств, але це був найгірший злочин, з яким мені доводилося працювати, й особу, що його скоїла, треба затримати чимшвидше.

Службову записку продиктував доктор Едвард Боган об 11:00

21

Гові Голд закінчив свою закриту нараду з Террі о 20:40, на цілих десять хвилин раніше того моменту, коли мали б спливи призначені півгодини. На той час до Ралфа й Білла Семюелза приєдналися Трой Рамадж і Стефані Гулд – патрульна, що прибула на зміну о восьмій. Із собою вона мала набір для взяття зразків ДНК, який ще не встигла вийняти з пластикового мішечка. Пройгнорувачи коментар Гові «Ой-вей, лихо вам», Ралф спитав у адвоката, чи згоден його клієнт здати мазок на ДНК-тест.

Гові саме притримував ногою двері до кімнати для допитів, щоб вони знову не замкнулися.

– Террі, вони хочуть взяти в тебе мазок зі щок. Ти не проти? Усе одно ж візьмуть, а мені треба хутенько зробити кілька телефонних дзвінків.

– Гаразд, – відповів Террі, у якого під очима вже почали з'являтися темні кола, та голос був спокійний. – Давай зробимо все, що треба, щоб до півночі я вже звідси вийшов.

Чоловік говорив так, наче був абсолютно певен, що так і трапиться. Ралф і Семюелз перезирнулися. Семюелз підняв брови й через це ще більше став скидатися на Альфальфу.

– Зателефонуй моїй дружини, – попросив Террі. – Скажи їй, що зі мною все окей.

– Найперший пункт у моєму списку, – усміхнувся Гові.

– Іди в кінець коридору, – порадив Ралф. – Там усі п'ять рисок зловиш.

– Знаю. Я тут уже бував. На реінкарнацію схоже, – відповів Гові й звернувся до Террі: – Нічого не кажи, поки я не повернуся.

Офіцер Рамадж узяв мазки (по одному з внутрішнього боку кожної щоки) і показав їх на камеру перш ніж розкласти зразки по маленьких пробірках. Офіцерка Гулд сховала пробірки назад у пластиковий мішечок і, тримаючи його перед камерою, опечатала червоним стікером для зберігання речдоків. Потім вона розписалася в акті передачі й зберігання речдоків. Двоє офіцерів муситимуть віднести ці зразки до невеликої кімнати-комори, що слугувала поліції Флінт-Сіті сейфом для речдоків. Там мішечок знову покажуть на камеру під стелею, а тоді зареєструють і покладуть на відповідне місце. Наступного дня ще два офіцери, імовірно, з Поліції штату, перевезуть його до Кеп-Сіті. Таким чином ланцюг передачі й зберігання лишиться цілісним, як сказав би лікар Боган. Може, звучить трохи кучеряво, проте це не жарт. Ралф поставив собі за мету не допустити жодної слабкої ланки в цьому ланцюгу. Жодної недбалості. Жодного шансу відпустити чоловіка на волю. Тільки не в цій справі.

Поки Гові робив свої дзвінки біля дверей до головного офісу, окружний прокурор Семюелз хотів було повернутися в кімнату для допитів. Ралф його зупинив, щоб послухати розмови адвоката. Гові коротко переговорив із дружиною Террі (Ралф почув, як він сказав «Марсі, все буде добре»), а тоді зробив другий, ще коротший дзвінок – розповів комусь, де перебувають дочки Террі, і нагадав комусь, що журналісти вже мають наводнити Барнум-корт, тож діяти треба відповідно. Потім він повернувся в кімнату для допитів.

– Окей, подивимося, чи вийде в нас цю справу розрулити.

Ралф і Семюелз сіли за стіл навпроти Террі. Стілець між ними лишився вільним. Гові вирішив постояти біля свого клієнта, поклавши йому руку на плече.

– Що, тренере, подобаються тобі маленькі хлопчики? – з усмішкою почав Семюелз.

Террі не вагався з відповіддю:

– Дуже. А ще мені подобаються маленькі дівчатка, бо і в самого двійко.

– І я певен, що твої дочки також займаються спортом, бо коли батько в них сам Тренер Ті, то як можна не займатися? Але ж ти не тренуєш дівчачих команд, чи не так? Ані з футболу, ані з софтболу, ані з лакросу. Ти тримаєшся хлопців. Улітку – бейсбол, восени – Поп Ворнер, узимку – баскетбол у Християнській молодіжній, хоча підозрюю, що там ти просто спостерігаєш. Усі ці поїздки до Християнської щосуботи ввечері, їх же можна назвати розвідницькими експедиціями, правда? Пошукати хлопців, швидких і спритних. А може, раз так, подивитися, які вони з себе у шортиках.

Ралф чекав, щоб Гові це все припинив, але Гові мовчав, принаймні поки що. На його обличчі не можна було нічого прочитати – жодного поруху, окрім як

очима, що пересувалися від одного мовця до іншого. «Мабуть, він збіса добре грає в покер», – подумав Ралф.

А от Террі навпаки почав усміхатися.

– Це ви дізналися від Віллов Рейнвотер. Напевне, що від неї. Ще та штучка, скажіть? Чули б ви, як вона по тих суботніх вечорах горлає: «Чави його, чави, ноги в руки й дуй ДО КІЛЬЦЯ!» Як у неї справи?

– Це ти нам розкажи, – відповів Семюелз. – Зрештою, ти бачився з нею у вівторок увечері.

– Не бачився...

Гові схопив Террі за плече та стиснув його, поки тренер не наговорив нічого зайвого.

– Чому б нам не припинити цього попереднього допиту? Просто розкажіть Террі, чого він тут опинився. Викладайте.

– Розкажи нам, де ти був у вівторок, – заперечив Семюелз. – Як почав, то давай уже закінчуй.

– Я був...

Та Гові Голд знову стиснув плече Террі, цього разу дужче, і тренер замовк.

– Ні, Білле, так не піде. Розкажіть, що ви на нього маєте, інакше я просто зараз піду до журналістів і повідомлю їм, що ви затримали одного з найповажніших мешканців Флінт-Сіті у справі з убивства Френка Пітерсона, поставили отакенну пляму на його репутацію, нажахали його дружину й дітей, а чому – так і не сказали.

Семюелз поглянув на Ралфа, той стенив плечима. Якби не присутність окружного прокурора, Ралф би вже давно виклав усі докази, сподіваючись на швидке зізнання.

– Нумо, Білле, – сказав Гові. – Цьому чоловікові треба додому, до родини.

Семюелз усміхнувся, проте радості в його очах не було – він просто скалозубив.

– Побачиться з ними в суді, Говарде. У понеділок, на попередньому слуханні.

Ралф відчував, що матерія культурного спілкування тане, й основну провину за це покладав на Білла, якого широко розлютив цей злочин, а також чоловік, який його скоїв. І кожен розлютився б... але поля на цьому не зореш, як сказав би Ралфів дідусь.

– Так, перш ніж ми розпочнемо, у мене є запитання, – втрутився Ралф, намагаючись говорити легко і жваво. – Лише одне. Окей, раднику? Ми все одно про це дізнаємося, рано чи пізно.

Здавалосьь, Гові був навіть удячний, що зміг відвернути увагу від Семюелза.

– Став своє запитання.

– Яка в тебе група крові, Террі? Ти знаєш?

Террі подивився на Гові, який знизав плечима, потім перевів погляд на Ралфа:

– Та ж маю знати. Шість разів на рік я здаю кров у Червоному хресті, бо група досить рідкісна.

– АВ, резус позитивний?

Террі кліпнув:

– Як ви знаєте? – а тоді, збагнувши відповідь: – Але не настільки рідкісна. Як хочете ексклюзиву, то вам потрібна АВ з негативним резусом. Один відсоток населення. У Червоному хресті такі люди стоять на швидкісному наборі, повірте.

– Коли йдеться про рідкісність, я завжди згадую відбитки пальців, – зауважив Семюелз мимохіть, наче вів легку розмову зі знайомим. – Мабуть, тому, що вони часто впливають на суді.

– І нечасто згадуються в рішенні присяжних, – докинув Гові.

Семюелз його проігнорував:

– Не існує двох людей з абсолютно однаковими відбитками. Навіть у відбитках однойцевих близнюків є мікроскопічні відмінності. У тебе ж нема однойцевого близнюка, так, Террі?

– А ви ж не хочете сказати, що знайшли мої відбитки на місці вбивства малого Пітерсона?

На обличчі Террі з'явився вираз цілковитої невіри. Ралф мусив віддати йому належне – тренер був збіса добрим актором і, вочевидь, збирався прясти цю нитку аж до самого кінця.

– У нас стільки відбитків, що й порахувати важко, – відповів Ралф. – По всьому білому фургоні, яким ти викрав малого Пітерсона. На велосипеді малого, який ми знайшли у вантажному відсіку того фургона. На скрині з інструментами, що лежала в тому фургоні. По всьому «субару», на який ти пересів за пабом «Коротунів».

Ралф замовк, потім продовжив:

– І на гілці, якою ти вчинив акт содомії над малим Пітерсоном – такий жорстокий напад, що хлопчик уже від самих внутрішніх травм мав померти.

- Нам навіть не знадобився дактилоскопічний порошок чи УФ світло, - додав Семюелз. - Ті відбитки поставлено кров'ю хлопчика.

Саме в цей момент більшість злочинців (десь відсотків дев'яносто п'ять) ламаються, з адвокатом чи без. Але не Террі. Ралф побачив на його обличчі шок і здивування, але не провини.

Гові прийшов на виручку:

- То є у вас відбитки. Добре. Не перший раз, коли відбитки сфальшували.

- Кілька - можливо, - сказав Ралф. - Та сімдесят? Вісімдесят? Кров'ю, на знарядді злочину?

- Ще в нас є ціла низка свідків, - продовжив Семюелз і почав загинати пальці: - Тебе бачили на парковці «Делікатесів Джералда», коли ти пристав до малого Пітерсона. Бачили, як ти клав його велосипед у фургон, на якому приїхав. Бачили, як він сідає з тобою в той фургон. Бачили, як ти весь у крові виходиш із лісу, де сталося вбивство. Можу продовжити, але мама мені завжди казала, що варто трохи припасти навіпісля.

- На свідків нечасто можна покластися, - відповів Гові. - Відбитки - річ непевна, а свідки...

Він похитав головою.

- І я б погодився, принаймні у більшості випадків, - втрутився Ралф. - Але не тут. Один із моїх свідків шойно зауважив, що Флінт-Сіті, по правді, дуже маленьке місто. Не скажу, що повністю погоджуюсь, але комуна на Західному боці досить згуртована, і містера Мейтленда знають майже всі. Террі, жінка, яка бачила тебе біля «Джералда», - сусідка, а дівчинка, що бачила, як ти виходиш із заростів парку Філіс, дуже добре тебе знає. І не тому, що живе зовсім неподалік від тебе, а тому, що ти колись повернув їй песика-втікача.

- Джун Морріс? - Террі дивився на Ралфа з виразом широї невіри. - Джуні?

- Та інші, - сказав Семюелз. - Багато інших.

- Віллов? - Террі прошепотів, наче йому дали під дих. - Вона теж?

- Багато інших, - повторив Семюелз.

- Усі вони з шести фотокарток обрали тебе, - мовив Ралф. - Не вагаючись.

- А на фотокартці мій клієнт часом не був у кашкеті «Золотих драконів» і футболці з великою «Т» на грудях? - поцікавився Гові. - І чи не стукав пальцем по цій фотокартці поліцейський, що збирав свідчення?

- Невже ти дійсно так думаєш? - спитав Ралф. - Сподіваюся, що ні.

- Це якийсь нічний кошмар, - промовив Террі.

Семюелз співчутливо всміхнувся і сказав:

- Розумію. І для того, щоб він закінчився, всього лише треба розповісти, чому ти це зробив.

«Наче в цьому Божому світі знайдеться таке пояснення, якому зможуть повірити люди при глузді», - подумав Ралф.

- Це тільки на краще, - Семюелз мало не підлещувався. - Але треба встигнути до того, як повернуться результати ДНК-тесту. Зразків у нас предостатньо, і коли виявлять збіг із тими, які щойно взяли в тебе...

Семюелз стеновав плечима.

- Розкажи нам, - мовив Ралф. - Не знаю, що то було, - тимчасовий сказ, чи напад дисоціативної фуги, [53 - Різновид амнезії, коли людина забуває інформацію про себе (ім'я тощо), часто вигадуючи нову особистість] чи сексуальна спонука, чи що - розкажи нам.

Він почув, що підвищує голос, і подумав було опанувати себе, та якого біса.

- Будь чоловіком і розкажи!

Звертаючись більше до самого себе, ніж до людей по той бік столу, Террі промовив:

- Я не знаю, як так могло статися. Мене навіть у місті не було у вівторок.

- І де ж ти тоді був? - спитав Семюелз. - Давай, викладай нам усе. Обожаю хороші оповідки. У старших класах майже всю Агату Крісті перечитав.

Террі підвів очі на Голда, той кивнув. Але тепер Ралфу здалося, що в Гові стурбований вигляд. Інформація про групу крові й відбитки пальців його дуже похитнула, а свідки - ще дужче.

Та найбільше його, певно, вразили свідчення малої Джуні Морріс, якій старий, добрий і такий надійний Тренер Ті колись повернув загубленого песика.

- Я був у Кеп-Сіті. Поїхав о десятій ранку у вівторок, у середу пізно ввечері повернувся. Ну, десь о дев'ятій тридцять, для мене вже пізно.

- І, наскільки я розумію, з тобою там нікого не було, - сказав Семюелз. - Просто поїхав собі сам, щоб, типу, зібрати думки докупі, так? Налаштуватися на важливий матч?

- Я...

- Їздив на своїй машині чи на білому фургоні? До речі, де ти цей фургон переховував? І як ти взагалі примудрився викрасти авто з нью-йоркськими номерами? У мене є щодо цього теорія, але я б залюбки послухав, коли ти сам підтвердиш чи спростиш...

- Ви хочете мене вислухати чи ні? - спитав Террі, який, на диво, знову почав усміхатися. - Може, ви боїтеся це почути. І, може, вам варто боятися. Ви вже по пояс у лайні, містере Семюелз, і грузнете далі.

- Та невже? То чому, коли скінчиться наша бесіда, саме я зможу встати й піти звідси додому?

- Охолонь, - тихо сказав Ралф.

Семюелз повернувся до колеги. Чубчик знову заколихався, але тепер Ралф не побачив у цьому нічого комічного.

- Не кажи мені охолонути, детективе. Ми сидимо тут із чоловіком, який згвалтував дитину гілкою, а тоді видрав у неї шмат горла... наче сраний канібал!

Голд повернувся обличчям до камери в кутку й заговорив, розраховуючи на майбутнього суддю й присяжних:

- Містере окружний прокурор, припиніть поводитися, мов капризна дитина, інакше допит закінчиться просто тут і зараз.

- Я був не сам, - почав Террі, - і про білий фургон мені нічого не відомо. Я їздив з Евереттом Раундгіллом, Біллі Квейдом і Деббі Грант. Інакше кажучи, з усією кафедрою англійської мови старших класів Флінт-Сіті. Мій «експедішн» був на СТО, бо кондиціонер здохнув, тож ми поїхали на машині Ева. Він голова кафедри, і в нього «БМВ». Просторий салон. Ми від'їхали від школи о десятій ранку.

Здавалося, що Семюелза так спантеличила ця заява, що він забув поставити очевидне запитання, тож Ралф зробив це за нього:

- І що змусило чотирьох викладачів англійської вирушити до Кеп-Сіті посеред літніх канікул?

- Гарлан Кобен, [54 - Harlan Coben (1962) - американський автор містичних романів і трилерів; головний персонаж більшості творів - детектив Майрон Болітар.] - відповів Террі.

- Хто такий Гарлан Кобен? - спитав Білл Семюелз, чий інтерес до детективних оповідань, вочевидь, завершився на Агаті Крісті.

Ралф знав. Не тому, що сам любив художню літературу, а тому, що її любила дружина.

- Той, що детективи пише?

- Той, що детективи пише, - погодився Террі. - Слухайте, є така група під назвою «Викладачі англійської трьох штатів», і щороку десь посеред літа вони влаштовують триденну конференцію. Це єдиний час, коли всі можуть зібратися. Там проводять семінари, панельні дискусії й усе таке. Щороку - в іншому місті. Цього року була черга Кеп-Сіті. Але вчителі нічим не відрізняються від решти, бо й улітку роботи вистачає - пофарбувати щось,

полагодити речі, на які забракло часу протягом навчального року, поїхати з родиною у відпустку, плюс усілякі літні справи. У мене це заняття в Малій і Міській лігах. Тож ВАТШ завжди намагається запросити якогось іменитого гостя на другий день, коли з'являється більшість учасників.

– І в нашому випадку цим другим днем був минулий вівторок? – спитав Ралф.

– Так. Цього року конференція відбувалася в готелі «Шератон», з понеділка дев'ятого липня і до середини одинадцятого липня. Я на такі конференції вже п'ять років не їздив, але Ев розповів, що головним доповідачем буде Кобен, та й всі інші вчителі англійської теж ідуть, тож я попросив Гевіна Фріка й батька Бейбіра Патела замінити мене на тренуваннях у вівторок і середу. Дуже не хотілося цього робити, бо півфінал уже на носі, та я знав, що в четвер і п'ятницю вже повернуся до команд, і Кобена не хотілося пропустити. Я всі його книжки перечитав. Сюжети в нього чудові, і почуття гумору непогане. А ще головною темою цьогорічної конференції було викладання популярної художньої літератури для дорослих у класах із сьомого по дванадцятий, а це питання вже кілька років настає, особливо в нашій частині країни.

– Можна без пояснень, – сказав Семюелз. – Давай до суті.

– Гаразд. Ми поїхали. Побували там на урочистому фуршеті, послушали промову Кобена, взяли участь у вечірній дискусії, що була о восьмій, переночували. Ев і Деббі взяли собі окремі номери, а я поселився в двомісному разом із Біллі Квейдом. То його ідея. Він пояснив, що розбудовує свій дім, тож доводиться економити. Вони за мене поручаться, – закінчив Террі, тоді поглянув на Ралфа й підняв руки долонями вгору. – Я там був. І крапка.

Тиша в кімнаті. Нарешті Семюелз промовив:

– О котрій почалася доповідь Кобена?

– О третій, – відповів Террі. – О третій дня у вівторок.

– Як зручно, – ехидно сказав Семюелз.

– Тільки не для тебе, – широко всміхнувся Гові Голд.

«О третій», – подумав Ралф. Майже в той самий час, коли Арлін Стенгоуп бачила, як Террі кладе велосипед Френка Пітерсона в крадений білий фургон, а тоді іде геть із хлопчиком на пасажирському сидінні. Ні, не майже. Місіс Стенгоуп сказала, що чула дзвін ратуші – рівно третя дня.

– Доповідь була у великій конференц-залі «Шератону»? – спитав Ралф.

– Так. Та, що навпроти бенкетної зали.

– І ти певен, що початок був о третій.

– Ну, саме тоді голова ВАТШ узяла вступне слово. І бубоніла хвилин десять.

- Угу, і скільки тривала промова Кобена?

- Здається, хвилин сорок п'ять. Після того він відповідав на запитання. Коли ми закінчили, було десь о пів на п'яту.

Думки в голові Ралфа крутилися, мов папірці, що їх підхопив протяг. Він не пригадував, коли востаннє почувався таким спантеличеним. Вони мали б заздалегідь перевірити пересування Террі, та планували свої дії на нараді в понеділок зранку. Він, Семюелз і Юн Сабло з Поліції штату постановили, що питання про Мейтленда до його арешту могли б наполохати дуже небезпечного чоловіка. І вони здавалися зайвими, зважаючи на докази. Проте зараз...

Ралф глянув на Семюелза і збагнув, що допомоги від нього не буде. На обличчі прокурора змішалися підозра й невтяма.

- Ви зробили дуже прикру помилку, - сказав Голд. - І ви, джентльмени, самі це бачите.

- Жодних помилок, - відповів Ралф. - У нас є відбитки, є свідки, що його знають, і вже дуже скоро в нас будуть перші результати ДНК-тесту. Збіг поставить крапку в цьому питанні.

- А, та в нас невдовзі теж дещо з'явиться, - сказав Голд. - Поки ми тут розмовляємо, до справи взявся мій детектив, і шанси на успіх високі.

- Що? - рявкнув Семюелз.

- Навіщо псувати сюрприз? - усміхнувся Голд. - Спершу подивимося, що там розвідає Алек. Якщо мій клієнт усе правильно мені розповів, то, гадаю, у вашому човні з'явиться ще одна пробоїна, Білле, а човен уже й так нівроку протікає.

Згаданий вище Алек був Алеком Пеллі, детективом з Поліції штату на пенсії, який тепер працював тільки на юристів, що розслідують кримінальні справи. Коштував він дорого і роботу виконував добре. Якось за чаркою Ралф спитав у Пеллі, чому той перейшов на Темний бік.[55 - Імовірно, вислів походить зі всесвіту кіноепопеї «Зоряних війн»; означає протилежний бік будь-якої справи, де більше вигоди й усіляких «плюшок».] Пеллі відповів, що у свій час засадив за ґрати принаймні чотирьох чоловіків, у чію невинність тільки потім увірував, тож треба спокутувати провину. «А ще, - сказав тоді він, - пенсія - паршива штука, як не вмієш грати в гольф».

Дарма зараз міркувати, за чим цього разу погнався Пеллі... якщо покласти, що то не якась химера чи адвокатський блеф. Ралф уважно роздивлявся Террі, знову шукав провину, та бачив лише занепокоєння, злість і спантеличення - вираз чоловіка, якого заарештували за щось таке, чого він не робив.

Тільки він зробив-таки, про це свідчили всі докази, й останній цвях у його домовину вб'є ДНК. Його алібі було майстерно склепаним путівником до хибного шляху, такі знайдеш хіба в романах Агати Крісті (чи Гарлана Кобена). Завтра зранку Ралф візьметься розбирати цей магічний трюк -

спочатку опитає колег Террі, потім перевірить розклад конференції, особливу увагу приділяючи часу, коли почався й закінчився виступ Кобена.

Навіть іще не взявшись до цього завдання (а то його хліб насущний), Ралф уже помітив у алібі Террі одну проріху. Арлін Стенгоуп бачила, як Френк Пітерсон сідає в білий фургон Террі о третій. Джун Морріс бачила закривавленого Террі в парку Філіс приблизно о шостій тридцять – мати дівчинки сказала, що в місцевих новинах почався прогноз погоди, тож час точний. Лишався проміжок у три з половиною години, а цього більше ніж достатньо, щоб подолати сімдесят миль[56 – ? 110 км.] від Кеп-Сіті до Флінт-Сіті.

А припустимо, що на парковці біля «Делікатесів Джералда» місіс Стенгоуп бачила не Террі Мейтленда? Припустимо, що то був спільник, дуже схожий на Террі? Або просто вдягнений, як Террі, у кашкет і футболку «Золотих драконів»? Малоймовірно, поки не візьмеш до уваги віку місіс Стенгоуп... і ті товстенні окуляри, що вона носить.

– То ми закінчили, джентльмени? – спитав Голд. – Бо якщо ви дійсно маєте намір лишити містера Мейтленда під вартою, то в мене ще купа роботи. Й один із перших пунктів у списку – поспілкуватися з пресою. Не скажу, щоб я це дуже любляв, але...

– Брешеш, – кисло промовив Семюелз.

– Але в такий спосіб я відволічу їх від оселі Террі й дам його дітям змогу зайти до будинку так, щоб їх не переслідували й не фотографували. Передусім я подарую цій родині трохи спокою, який ви так зневажливо в них відібрали.

– Лиши це для телекамер, – відказав Семюелз і показав на Террі пальцем, немов також говорив до суддів і присяжних: – Ваш клієнт замучив і вбив дитину, і якщо його рідні стали невинними жертвами, то він сам у цьому винен.

– Повірити не можу, – мовив Террі. – Ви навіть не опитали мене перед арештом. Жодного запитання не поставили.

– Що ти робив після промови, Террі? – спитав Ралф.

Террі похитав головою – не заперечуючи, а мов би проясняючи думки.

– Після? Разом з усіма став у чергу. Але завдяки Деббі ми попали десь у кінець. Їй треба було в туалет, і вона хотіла, щоб ми її почекали, а потім уже стали всі разом. Її довго не було. Багато хлопців теж пішли до вбиральні, шойно закінчилися питання й відповіді, але в жінок завжди довше виходить, бо... ну, ви самі знаєте, бо кабінок менше. Ми з Евом і Біллі пішли до газетного кіоску, трохи там побули. Коли Деббі повернулася, черга протягнулась аж у вестибюль.

– Яка черга? – спитав Семюелз.

– Ви що, у танку живете, містере Семюелз? Черга по автографи. Усі отримали примірник його нової книжки «Я казав, що зроблю». Вона врахована

в ціну квитка. У мене є така одна, з підписом і датою, і я з радістю вам її покажу. Тобто якщо ви вже не винесли її з будинку разом з іншими моїми речами. На той час, коли ми дісталися столу з Кобеном, було вже за п'яту тридцять.

Якщо так, подумалося Ралфу, то його уявна прогалина в алібі Террі звузилася до вушка голки. Доїхати з Кеп до Флінта за годину теоретично можливо – обмеження швидкості на автомагістралі становить сімдесят миль, і копи рідко звертають увагу на авто, що ідуть зі швидкістю вісімдесят п'ять чи навіть дев'яносто. Але звідки тоді в Террі взявся час на скоєння злочину? Якщо тільки в нього немає спільника-двійника, але як так могло вийти, враховуючи повсюдні відбитки Террі – і на гілці також? Відповідь: ніяк не могло. А ще – навіщо Террі спільник, що так на нього схожий або вдягається як він, або і те, і друге разом? Відповідь: ні до чого.

– Інші викладачі англійської весь час стояли з тобою в черзі? – спитав Семюелз.

– Так.

– Автографи роздавали в тій самій великій залі?

– Так. Здається, її називають бальною залюю.

– А що ви робили, коли отримали свої автографи?

– Пішли істи разом із вчителями з міста Броукен-Арроу, яких зустріли, стоячи в черзі.

– І де ви їли?

– У закладі під назвою «Вогнище». Це стейк-хауз за три квартали від готелю. Прийшли туди десь о шостій, випили трохи перед їжею, замовили десерт. Гарно час провели, – сказав Террі мало не тужливо. – Здається, усього нас було дев'ятеро. Потім разом пішки повернулись до готелю, там потрапили на вечірню дискусію, де обговорювали складні питання в таких книжках, як «Убити пересмішника» і «Бойня номер п'ять». Ев і Деббі пішли ще до завершення, а ми з Біллі лишилися до кінця.

– І коли це було? – спитав Ралф.

– О пів на десяту чи щось таке.

– А потім?

– Ми з Біллі випили в барі по келиху пива, пішли до себе в номер і лягли спати.

«Слухав промову видатного автора детективів, поки викрадали малого Пітерсона», – подумав Ралф. Вечеряв із вісьмома іншими людьми, коли малого Пітерсона убивали. Сидів на панельній дискусії з теми заборонених книжок, поки Віллов Рейнвотер везла його на таксі від «Прошу, джентльмени» до вокзалу в Даброу. Він знає, що ми підемо до його колег, що знайдемо тих учителів із Броукен-Арроу, що поговоримо з барменом у

ресторані «Шератону». Він знає, що ми переглянемо плівку з камер спостереження й дістанемо той примірник останнього бестселера Гарлана Кобена. Він має це все знати, він же не дурний.

І якщо його історія підтвердиться, то висновок буде неминучий і наймовірний водночас.

Семюелз перехилився через стіл, висунувши вперед підборіддя.

– І ти сподіваєшся, ми повіримо в те, що весь цей час із третьої до дев'ятої вівторка ти був разом з іншими людьми? Увесь цей час?

Террі подивився на нього так, як уміють дивитися тільки викладачі старших класів: «Ми обидва знаємо, що ти ідіот, але я не ганьбитиму тебе перед однолітками, сказавши це вголос».

– Звісно що ні. Я і сам сховався у туалет перед початком промови Кобена. І раз ходив сам у ресторан. Може, вам вдасться переконати присяжних, що я повернувся до Флінт-Сіті, убив бідного Френкі Пітерсона і повернувся до Кеп-Сіті за півтори хвилини, які йдуть на те, щоб випорожнити сечовий міхур. Гадаєте, вони на це купляться?

Семюелз поглянув на Ралфа. Ралф стелав плечима.

– Гадаю, більше запитань у нас немає, – мовив Семюелз. – Містера Мейтленда доправлять в окружну в'язницю й триматимуть під вартою до досудового слухання в понеділок.

У Террі опустилися плечі.

– Ви не збираєтеся його відпускати, – сказав Голд. – Таки не збираєтеся.

Ралф чекав іще одного вибуху від Семюелза, але цього разу окружний прокурор його здивував. Голос у нього був такий же змучений, як у Мейтленда вигляд.

– Годі, Гові. Ти знаєш, що в мене немає вибору, зважаючи на докази. І гра закінчиться, коли прийде збіг за ДНК.

Він знову нахилився вперед, ще раз порушивши особистий простір Террі.

– Ти й досі маєш шанс оминати голку, Террі. Не дуже добрий шанс, але він є. Закликаю тебе ним скористатися. Покинь брехати і зізнайся. Зроби це заради Фреда й Арлін Пітерсонів, які щойно так наймовірніше й жорстоко втратили сина. Тобі полегшає.

Террі не відсахнувся, як на те сподівався Семюелз. Натомість він посувся вперед, і окружному прокуророві самому довелося відхилитися, наче з страху, що чоловік навпроти чимось інфікований, і він, Семюелз, може заразитися.

– Немає в чому зізнаватися, сер. Я не вбивав Френкі Пітерсона. Я б ніколи не скривдив дитини. Ви не того піймали.

Семюелз зітхнув і підвівся:

– Окей, шанс у тебе був. А зараз... поможи тобі Бог.

22

БАГАТОПРОФІЛЬНА ЛІКАРНЯ ФЛІНТ-СІТІ

ВІДДІЛЕННЯ ПАТОЛОГІЇ ТА СЕРОЛОГІЇ

Кому: Детективові Ралфу Андерсону

Лейтенантові Юнелю Сабло

Окружному прокуророві Вільяму Семюелзу

Від: доктора Ф. Акерман, голови відділення патології

Дата: 12 липня

Тема: Додаток до звіту про розтин / ПЕРСОНАЛЬНО І КОНФІДЕНЦІЙНО

На вимогу викладаю свою думку.

Хоч достеменно невідомо, міг би чи ні Френк Пітерсон пережити акт содомії, описаний у звіті про розтин (проведений 11 липня мною та лікарем Елвіном Барклендом як асистентом), немає жодних сумнівів, що безпосередньою причиною смерті стала гостра крововтрата.

На рештках обличчя Пітерсона, на горлі, плечі, грудях, правому боці й торсі виявлено відмітини зубів. Враховуючи характер поранення, а також фотографії з місця скоєння вбивства, можна припустити такий розвиток подій: Пітерсона силоміць повалили на землю на спину й укусили щонайменше шість, можливо, до дванадцяти разів. Несамовита, неконтрольована поведінка. Потім жертву перевернули на живіт і вчинили акт содомії. На той час Пітерсон майже напевно був непритомний. Зловмисник еякулював або в процесі содомії, або одразу після.

Цей додаток я позначила персонально і конфіденційно, оскільки якщо оприлюднити певні аспекти цієї справи, то преса зробить із них сенсацію не просто місцевого, а національного масштабу. Бракує деяких частин тіла Пітерсона, а саме: мочки правого вуха, правого соска, частково трахеї та стравоходу. Імовірно, зловмисник забрав із собою ці частини тіла, разом зі значним шматком плоті з потилиці, як трофеї. Це, власне кажучи, за найкращого розвитку подій. Альтернативна гіпотеза полягає в тому, що зловмисник їх з'їв.

Як головні слідчі у цій справі ви маєте право діяти так, як вважатимете за потрібне, але я наполегливо рекомендую не розголошувати цих фактів, а також моїх висновків не лише перед пресою, а й на будь-якому судовому засіданні, якщо тільки це буде абсолютно необхідно для ухвалення присуду. Звісно, можна уявити реакцію батьків на таку інформацію, та хто захоче їх на таке наражати? Прошу вибачення, якщо переступаю межі дозволеного, проте в цьому випадку я вважаю це за необхідність. Я – лікар і окружний патологоанатом, та, окрім цього, я – мати.

Дуже прошу вас упіймати чоловіка, який збезчестив і вбив цю дитину, і чимшвидше. Якщо не впіймаєте, то він майже неодмінно зробить це знову.

Фелісіті[57 - ? 800 м.] Акерман, Д. М.[58 - Науковий ступінь «доктор медицини».]

Багатопрофільна лікарня Флінт-Сіті
Голова відділення патології
Головний патологоанатом округу Флінт

23

Головна зала поліцейського управління Флінт-Сіті була велика, та все одно її немов заповнили собою чотири чоловіки, які чекали на Террі Мейтленда, – двоє копів із Поліції штату і ще двоє співробітників окружної в'язниці, усі як один величезні, наче широкофюзеляжні літаки. Навіть попри шок від усього того, що з ним відбулося (і відбувалося досі), Террі це трохи насмішило. Окружна в'язниця стояла всього за чотири квартали. Таку гору м'язів зібрали лиш для того, щоб пересунути його трохи далі, ніж на півмилі.

– Руки вперед, – сказав один із в'язничних.

Террі випростав перед собою руки й став спостерігати, як йому на зап'ястки надягають нову пару наручників. Він пошукав очима Гові, бо раптом відчув те саме занепокоєння, як колись у віці п'яти років, коли першого ж дня в дитсадку мама відпустила його руку. Гові саме сидів на кутку вільного столу й розмовляв із кимось телефоном, та щойно впіймавши погляд Террі, завершив розмову й поспішив до нього.

– Не торкайтеся в'язня, сер, – сказав офіцер, що надів на Террі наручники.

Голд його проігнорував. Він поклав руку на плече Террі й прошепотів:

– Усе буде добре.

Потім (для Голда, як і для його клієнта, це було цілковитою несподіванкою) він поцілував Террі в щок.

Цей поцілунок лишався з Террі, поки четверо чоловіків вели його вниз центральними сходами до урядового мікроавтобуса, що стояв за патрульною машиною Поліції штату й миготів своєю блимавкою, мов ігровий автомат із джек-потом. А ще слова. Особливо слова – спалахували фотоапарати, загорялися телевізійні прожектори й запитання летіли в нього, мов кулі: «Вам уже висунули звинувачення, це ви зробили, ви невинні, ви зізналися, що ви можете сказати батькам Френка Пітерсона».

«Усе буде добре», – сказав Голд, і саме за цю фразу Террі й тримався.

Хоча, звісно, добре вже нічого бути не могло.

Шкода

1

14 липня – 15 липня

Блимавка на батарейках, яку Алек Пеллі тримав на центральній консолі свого «експлорера», належала, так би мовити, до приладів «сірої зони». Не те щоб вона була цілком легальна, бо після служби в Поліції штату він уже вийшов на пенсію, а з іншого боку – наче й легальна, бо він був дійсним членом Поліцейського резерву Кеп-Сіті. Хай там як, але цього разу в Алека дійсно виникла потреба вчепити її на приладову дошку й увімкнути. За допомогою блимавки він за рекордний час дістався з Кеп-Сіті до Флінта і за чверть дев'ятого вже стукав у двері за адресою Барнум-корт, 17. Тут новинарів не було, проте трохи далі по вулиці він побачив безжальне світло телевізійних прожекторів перед, як він вирішив, оселею Мейтлендів. Здається, не всі м'ясні мухи полетіли на свіжину, тобто на імпровізовану прес-конференцію Гові. Та Пеллі й не дуже на це сподівався.

Двері прочинив невеличкий, мов пожежний гідрант, рудуватий чоловік. Губи його були стиснуті так щільно, що здавалось, наче рота взагалі нема. Увесь напготові видати промову «йди-до-бiса». Позаду нього стояла жінка – блондинка із зеленими очима, на три дюйми[59 – ? 8 см.] вища за свого чоловіка й набагато привабливіша, навіть без макіяжу і з набряклими повіками. Наразі вона не плакала, та плакав хтось інший – десь углибині будинку. Дитина. Одна з дівчаток Мейтлендів, як вирішив Алек.

– Містер і місіс Меттінглі? Я Алек Пеллі. Гові Голд вам зателефонував?

– Так, – відповіла жінка. – Заходьте, містере Пеллі.

Алек рушив уперед. Меттінглі, на вісім дюймів[60 – ? 20 см.] нижчий, але безбоязний, заступив йому дорогу:

- Покажіть, будь ласка, якесь посвідчення особи.

- Звісно.

Алек міг би показати свої водійські права, але спинився вибором на посвідці Поліцейського резерву. Нема ім потреби знати, що нині його чергові зміни становили щось на кшталт благодійної роботи, зазвичай у ролі почесного охоронця на рок-концертах, rodeo, реслінгових грищах і на «Монстер-джемі», [61 - Популярні американські змагання на моторному транспорті (автівки, мотоцикли, а також улюблені Кінгові вантажівки й навіть трактори).] що відбувався тричі на рік у «Колізеї». Ще він підробляв у бізнес-кварталі Кеп-Сіті - ходив із крейдою на дрючку, коли хворіли контролерки платних парковок. Смирений досвід для чоловіка, який колись командував загonom із чотирьох детективів Поліції штату, та Алек був не проти. Йому подобалось перебувати надворі під сонечком. До того ж він непогано знався на Біблії, а послання Якова 4:6 каже: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать».[62 - Переклад Івана Огієнка.]

- Дякую, - сказав містер Меттінглі, ураз відступивши вбік і простягнувши руку. - Том Меттінглі.

Алек потис її, наготувавшись до міцної хватки. І розчарований не був.

- Загалом я не підозріливий, район у нас тихий і хороший, проте я вже сказав Джеймі, що поки Сара й Грейсі сидять із нами під одним дахом, треба бути суперобережними. На Тренера Ті вже багато людей злиться, і, повірте, це лише початок. Як стане відомо, що він накоїв, то буде набагато гірше. Тож я радий, що ви їх забираєте.

Джеймі Меттінглі докірливо глянула на нього.

- Що б там не зробив їхній батько, якщо він узагалі щось зробив, то вони в цьому не винні, - мовила вона чоловікові, а тоді до Алека: - Вони дуже пригнічені, особливо Грейсі. Вачили, як тата ведуть геть у наручниках.

- Господи Ісусе, ти почекай, поки вони дізнаються чому, - сказав Меттінглі. - А вони дізнаються. У наш час діти про все дізнаються. Через трикляті інтернети, фейсбуки й щебетання в твітері.

Він похитав головою і продовжив:

- Джеймі має рацію, невинний, поки провини не доведено в суді, це цілком по-американськи, але коли поліція вчиняє такий публічний арешт... - він зітхнув. - Ви пити не хочете, містере Пеллі? Перед матчем Джеймі зробила чай із льодом.

- Дякую, та краще я відвезу дівчат додому. Їхня мама вже чекає.

Передати дітей матері - це лише перша справа на сьогодні. Перед тим як ступити під сліпуче світло телекамер, Гові зі швидкістю кулемета проторохтів список завдань, і другим пунктом Алек мав мотнутися назад до Кеп-Сіті й дорогою зробити кілька телефонних дзвінків - попросити послуги в старих знайомих. Знов у запрягу, і це добре (набагато краще, ніж

позначати шини крейдою на Мідланд-стрит), та саме це, перше, завдання було нелегким.

Дівчатка сиділи в кімнаті, що, судячи з риб'ячих опудал, які стрибали стінами з нефарбованих соснових дощок, була чоловічим барлогом Тома Меттінглі. На величезному пласкому екрані виправляв дуropolis Губка Боб у своєму містечку Бікіні-Боттом, тільки без звуку. Дівчата, по яких прийшов Алек, скрутилися калачиком на дивані, так і не знявши своїх футболок і бейсболок із символікою «Золотих драконів».

На обличчях і досі виднівся золотисто-чорний грим – певно, це мама розфарбувала їх кілька годин тому, іще до того, як колись дружній світ став на задні лапи й прогриз діри в їхній родині. Майже вся фарба на обличчі молодшого дівчати зійшла зі слізьми.

Старша дівчинка побачила здоровенний незнайомий силует у дверях і ще міцніше обійняла сестру. Хоч в Алека своїх дітей не було, він любив малечу, і від інстинктивного поруху Сари Мейтленд йому здавило серце: дитина боронить дитину.

Він став посеред кімнати, склавши руки на грудях.

– Саро? Я друг Гові Голда. Ти ж знаєш його, так?

– Так. З моїм татом усе гаразд?

Сара говорила майже пошепки, голос захрип від плачу. Грейс узагалі ні разу не поглянула на Алека, а тільки сховала обличчя в западинку на плечі старшої сестри.

– Так. Він попросив, щоб я відвіз вас додому.

Не зовсім правда, проте зараз не час присікуватися до дрібниць.

– А він уже там?

– Ні, але мама вдома.

– Можна піти пішки, – ледь чутно вимовила Сара. – Це трохи далі вулицею. Я триматиму Грейс за руку.

Грейс Мейтленд замотала головою на знак протесту, не відриваючись від плеча старшої сестри.

– Тільки не ввечері, зараз уже сонце сіло, люба, – сказала Джеймі Меттінглі.

«І не сьогодні», – подумав Алек. І впродовж багатьох наступних вечорів. Чи днів.

– Нумо, дівчатка, – гукнув Том удавано веселим (а через те скоріш зловісним) голосом. – Я проведу вас до дверей.

Під ліхтарем на ганку Джеймі Меттінглі здавалася ще блідішою. Протягом якихось трьох годин вона з футбольної вболівальниці перетворилася на пацієнтку онкологічного відділення.

– Це жах, – сказала вона. – Наче всенький світ перевернувся. Дякувати Богу, що наша дівчинка зараз у таборі. Ми на гру пішли сьогодні тільки через те, що Сара і Морін – найкращі подружки.

Зачувши ім'я подружки, Сара Мейтленд також заплакала, від чого молодша сестра знову завелася. Алек подякував подружжю Меттінглі й повів дівчат до «експлорера». Вони йшли повільно, опустивши голови й тримаючись за руки, наче діти в казці. Пеллі прибрав із переднього сидіння звичну купу непотребу, і сестри разом втиснулися на те крісло. Грейс знову зарилася обличчям у западинку на плечі Сарі.

Алек не збирався пристібати ім'я паски – до яскравого кола, що осявало тротуар і моріжок Мейтлендів, було не більше двох десятків миль.[63 – ? 320 м.] Перед будинком лишилася єдина телевізійна команда. Вони прибули від дочірнього каналу «Ей-Бі-Сі» у Кеп-Сіті – четверо чи п'ятеро хлопців, що згуртувалися в тіні супутникової антени, встановленої на даху вантажівки, і попивали каву з пластикових склянок. Коли вони побачили, що на під'їзну доріжку Мейтлендів завертає «експлорер», то одразу заметушилися.

Алек опустив шибку й заговорив до них своєю найкращою інтонацією в стилі «стояти-руки-вгору»:

– Не знімати! Не знімати цих дітей!

Це на кілька секунд спиною телевізійників, та лиш на кілька. Говорити м'ясним мухам від преси, що знімати не можна, це наче просити москітів, щоб ті не кусалися. Алек іще пам'ятав часи, коли все було інакше (ту сиву давнину, коли джентльмени ще прочиняли двері перед панянками), але ті дні минули. Самотній репортер, який вирішив лишитись тут, у Барнум-корт (Алек пригадав цього латиноамериканця, який вів прогноз погоди у вихідні й був небайдужий до краваток-метеликів), уже схопився за мікрофон і став перевіряти блок живлення на поясі.

Двері до будинку Мейтлендів відчинилися. Сара побачила матір і почала вибиратися з машини.

– Стривай, Саро, – сказав Алек і потягнувся до заднього сидіння.

Перед виїздом Пеллі заскочив у ванну на першому поверсі й узяв пару рушників, які тепер передав дівчаткам.

– Замотайте собі обличчя, тільки очі не затуляйте, – усміхнувся він. – Як бандити в кіно, окей?

Грейс просто дивилася на нього, та Сара все зрозуміла і пов'язала рушник сестрі на голову. Алек натягнув його на рота й носа Грейс, а Сара сама впоралася. Вони вийшли з автівки і побігли крізь немилосердне світло від телефургона, притримуючи рушники під підборіддям. Дівчатка були схожі не

на бандитів, а на бедуїнів у піщаній бурі. Алек за все своє життя не бачив таких сумних, таких розпачливих дітлахів.

У Марсі Мейтленд не було рушника, щоб сховати обличчя, тож саме на ній і зосередився оператор.

– Місіс Мейтленд! – гукнув до неї Краватка. – Як ви можете прокоментувати арешт свого чоловіка? Ви з ним уже говорили?

Ставши перед камерою (і спритно пересуваючись, щойно оператор пробував узяти інший ракурс), Алек тицьнув пальцем у Краватку:

– Один крок на моріжок, hermano, [64 – Брат (ісп.).] і ти поставитимеш свої паскудні запитання Мейтленду із сусідньої камери.

Краватка кинув на нього ображений погляд.

– Ти кого hermano кличеш? Я просто роблю свою роботу.

– Діймаєш бідну жінку й двох малих дітей, – погодився Алек. – Ото робота.

Та його власна робота тут скінчилася. Місіс Мейтленд обхопила руками дочок і завела їх додому. Тепер вони в безпеці – принаймні наскільки це було можливо, бо Алек відчував, що дві сестрички ще дуже нескоро віднайдуть відчуття безпеки.

Краватка потупцював тротуаром і поманив за собою оператора – Алек повертався до свого авто.

– Як вас звати, сер? Ви хто?

– Дід Пихто. Спитаєш іще раз, скажу те саме. Вам тут нічого ловити, тож дайте людям спокій, окей? Їх це все не має зачіпати.

Пеллі знав, що з однаковим успіхом міг би говорити китайською. Сусіди вже повиходили на моріжки, з нетерпінням чекаючи нової серії безупинної драми в Барнум-корт.

Алек виїхав заднім ходом із під'їзної доріжки і попрямував на захід, розуміючи, що оператор піймає кадр з його номерами, і вже скоро вони знатимуть, хто він такий і на кого працює. Новина не сенсаційна, та вона стане за вишеньку на торті, що його подадуть глядачам новин об одинадцятій. Він на хвилюк загадався, що відбувалося зараз у тому будинку, – приголомшена й перелякана матір намагається заспокоїти двох приголомшених і переляканих дівчат, які так і не змили з себе гриму спортивних уболівальників.

«Це він зробив? Як ти думаєш?» – спитав він Гові, коли той зателефонував і стисло виклав ситуацію. Байдуже насправді, робота є робота, та йому завжди були цікаві такі речі.

«Я не знаю, що думати, – відповів Гові, – та я знаю, чим ти займешся після того, як відвезеш Сару і Грейсі додому».

Побачивши перший вказівник, що мав вивести його на автостраду, Алек зателефонував у «Шератон» Кеп-Сіті й попросив покликати консьєржа, з яким мав справу в минулому.

Чорт забирай, він майже з усіма колись мав справи.

2

Ралф і Білл Семюелз сиділи в Ралфовому кабінеті, послабивши вузли на краватках і розстебнувши комірці. Світло телекамер надворі згасло десять хвилин тому. На робочому телефоні Ралфа горіли всі чотири кнопки, але з вхідними викликами розбиралася Сенді Мак-Гілл, і розбиратиметься вона з ними аж до одинадцятої, коли прийде Джеррі Малден. Поки що робота в неї була нескладна, навіть одноманітна: «Наразі Поліцейське управління Флінт-Сіті коментарів не дає. Слідство триває».

Ралф тим часом працював на своєму персональному телефоні. І тільки зараз поклав його назад, до кишені піджака.

- Юн Сабло поїхав із дружиною до тестя й тещі. Каже, що вже двічі відкладав поїздку, і цього разу вибору взагалі не мав, якщо тільки не виникне бажання тиждень спати на дивані. А це, як він сам каже, дуже незручно. Повернеться завтра і, ясна річ, прийде на досудове слухання.

- Тоді пошлемо в «Шератон» когось іншого, - відповів Семюелз. - Шкода, що Джек Госкінз у відпустці.

- Ні, не шкода, - сказав Ралф, і Семюелз розсміявся у відповідь.

- Згоден, тут ти мене підловив. Наш хлопчик Джекі, може, і не найгірший детектив штату, проте мушу визнати, що він уже за крок від цього звання. Ти знаєш усіх детективів у Кеп-Сіті. То телефонуй їм, поки не знайдеш когось притомного.

Ралф похитав головою.

- Нам потрібен Сабло. Він знайомий з матеріалами справи, він - наш зв'язок із поліцією штату. У нас немає часу з ними скубтися, враховуючи всі події цього вечора. Бо справа розвивається не зовсім так, як ми очікували.

Недомовка року, як не століття. Цілковите здивування Террі та явний недобір почуття провини вразили Ралфа навіть більше за те неймовірне алібі. Чи можливо, щоб чудовисько всередині Террі не просто вбило хлопчика, а й стерло всі спогади про те, що накоїло? А тоді... що? Заповнило прогалину докладною фіктивною історією про вчительську конференцію в Кеп-Сіті?

- Якщо терміново когось не відправиш, то той Голдів хлопець...

- Алек Пеллі.

- Саме так. Він першим дістанеться до записів із камер спостереження в готелі. Тобто якщо ті записи в них досі є.

- Є. Усі матеріали зберігаються протягом тридцяти днів.

- Ти це точно знаєш?

- Так. Але в Пеллі немає ордера.

- Годі тобі. Думаєш, він йому потрібен?

Правду кажучи, Ралф так не думав. Алек Пеллі більше двадцяти років прослужив детективом у Поліції штату. За цей час він устиг зав'язати купу знайомств, а оскільки наразі працював на такого успішного адвоката в кримінальних справах, як Гові Голд, то ці знайомства він неодмінно підтримував.

- Тепер твоя ідея про публічний арешт видається не дуже вдалою, - сказав Семюелз.

Ралф кинув на нього суворий погляд.

- Та ти ж на неї погодився.

- Без особливого ентузіазму, - відповів Семюелз. - Давай на прямоту, як всі вже розійшлися по домівках і лишилися тільки ми, дівчатка. Для тебе то була справа особиста.

- Збіса правду кажеш, - мовив Ралф. - І досі така є. Й оскільки тут лишилися тільки ми, дівчатка, то дозволь нагадати, що ти не просто так собі погодився. У тебе восени вибори, і такий ефектний, резонансний арешт аж ніяк тобі не зашкодить.

- Я про це взагалі не думав, - відказав Семюелз.

- Гаразд. Ти про це взагалі не думав, просто поплив за течією, але якщо ти вирішив, що той арешт на бейсбольному стадіоні відбувся тільки через мого сина, то раджу тобі ще раз й уважніше придивитися до фотографій із місця злочину та згадати про додаток до звіту про розтин, що надіслала Фелісіті Акерман. Такі хлопці на одній жертві ніколи не спинаються.

Семюелз знову почав заходитися рум'янцем.

- Хочеш сказати, що я фотографій не дивився і звіту не читав? Господи, Ралфе, це ж я назвав його сраним канібалом, на камеру.

Ралф провів долонею по щоці. Щетина вже пошкрябувала шкіру.

- Нема резону зараз сперечатись, хто що сказав чи хто що зробив. Головне пам'ятати - немає значення, хто першим дістанеться тих записів із камер спостереження. Якщо навіть Пеллі, то він усе одно не зможе взяти їх попід пахви й понести геть, правда? І стерти теж не зможе.

– Правда, – відповів Семюелз. – Та й, зрештою, ті записи можуть бути не дуже переконливі. Як-от ми побачимо на відео чоловіка, просто схожого на Мейтленда...

– Точно. А довести, що це саме він, ґрунтуючись на кількох кадрах, – це вже зовсім інша матерія. Особливо проти наших свідків і відбитків, – Ралф устав і прочинив двері. – Може так статися, що той відеоматеріал – ще не найважливіший доказ. Мені треба декому зателефонувати. Давно вже треба було.

Семюелз пішов за ним у приймальню. Сенді Мак-Гілл сиділа на телефоні. Ралф наблизився до жінки й провів ребром долоні собі по горлу. Вона поклала слухавку й очікувально на нього глянула.

– Еверетт Раундгілл, – сказав Ралф. – Голова кафедри викладачів англійської в старших класах. Знайди його номер і зв'яжися з ним.

– Знайти його номер – не проблема, він у мене вже є, – відповіла Сенді. – Раундгілл уже двічі телефонував, хотів поговорити з чільним слідчим, але я фактично відказала йому стати в чергу.

Сенді підібрала стос записок із позначкою «ПОКИ ВАС НЕ БУЛО» і помахала ним перед Ралфом.

– Я збиралася покласти їх вам на стіл, щоб ви завтра переглянули. Знаю, що неділя, та я всім казала, що ви майже напевне прийдете на роботу.

Утупившись в підлогу, а не в чоловіка поруч себе, Білл Семюелз дуже повільно промовив:

– Раундгілл телефонував. Двічі. Мені це не подобається. Не подобається взагалі.

3

Того суботнього вечора Ралф повернувся додому за чверть одинадцята. Натиснув кнопку пускового механізму, що піднімав двері, заїхав у гараж, знов натиснув кнопку. Двері слухняно заторохкотіли вниз своїми рейками – хоч щось у цьому світі лишається нормальним і зрозумілим. Натисни на кнопку «А», і якщо в акумуляторному відсіку пульта стоять відносно свіжі «дюрасели», то гаражні двері «С» відчиняться й зачиняться.

Ралф вимкнув двигун і лишився просто сидіти в темряві, постукуючи по керму обручкою й пригадуючи пісеньку зі своїх бурхливих підліткових років: «Голений і стрижений... марафет! Співає дім розпусти... квартет!». [65 – «Shave and a Haircut – two bits» – загальноприйнята назва короткої музичної фрази на сім нот (C-G-G-A-G B-C), якою інколи завершують музичні виступи, часто заради комічного ефекту; віршиків, які співають під цю мелодію, – безліч]

Прочинилися двері, і вийшла Джинетт, зап'ята в домашній халат. З кухні пробивалася тонка смуга світла, і в ньому він побачив, що дружина взула капці-кролики, які він жартома подарував їй на минулий день народження. Справжнім подарунком стала поїздка на Ki-Вест[66 – Місто й острів у Флоридській протоці.] – лише для них двох, і вони чудово провели час. Зараз від поїздки лишилися тільки туманні спогади, як це трапляється з усіма відпустками: такі речі не триваліші за післясмак цукрової вати. А от комічні капці zostалися, рожеві капці з магазину «Все по долару» зі смішними маленькими вічками й висячими вушками. Ралф поглянув на дружину, і йому в очах запекло. Він почувався так, мов постарів на двадцять років – відтоді як ступив на ту галявину в парку Філіс і побачив криваву руїну, що колись була маленьким хлопчиком, який, мабуть, боготворив Бетмена і Супермена.

Він вийшов з авто й міцно обійняв дружину, притиснувшись неголою щокою до її гладенької, нічого спершу не кажучи, намагаючись стримати сльози, що так хотіли пролитися.

– Любий, – сказала вона. – Любий, ти його піймав. Ти його вже піймав, що не так?

– Може, нічого, – відповів він. – Може, усе. Я мав би провести з ним попередній допит. Та Господи Боже, у мене не було жодних сумнівів!

– Ходімо, – мовила вона. – Я зроблю чаю, і ти мені про все розповіси.

– Я після чаю не засну.

Жінка відхилилася й поглянула на нього очима – такими ж гарними й темними в п'ятдесят років, як і колись у двадцять п'ять.

– А чи ти спатимеш узагалі? – спитала вона, та відповіді не отримала. – Справу закрито.

Дерек поїхав до табору в Мічигані, тож удома були тільки вони вдвох. Джинетт поцікавилася, чи не хоче він глянути новини об одинадцятій по телевізору на кухні, але Ралф похитав головою. Останнє, чого йому хотілося, це бачити десятихвилинний репортаж про те, як Монстра з Флінт-Сіті загнали в тісний кут. Дружина зробила до чаю тости з родзинками. Ралф сів за кухонний стіл і, споглядаючи свої руки, усе їй переповів. Еверетта Раундгілла він залишив на останок.

– Він на нас усіх розлютився, – сказав Ралф, – але оскільки перетелефонував йому саме я, то мені й дісталось на кабачки.

– Тобто він підтвердив історію Террі?

– Кожне його слово. Раундгілл підібрав Террі й двох інших учителів, Квейда і Грант, біля будівлі старших класів. У вівторок о десятій ранку, як і домовлялися. Приблизно об 11:45 вони дісталися готелю «Шератон» у Кеп-Сіті, якраз устигли забрати перепустки на конференцію та сісти за свій столик на урочистому ланчі. Раундгілл казав, що десь на годину після ланчу він спутив Террі з очей, але гадає, що з ним був Квейд. У всякому

разі, близько третьої вони знов усі зібралися – а саме тоді місис Стенгоуп бачила, як він завантажує велосипед Френка Пітерсона і самого Френка у білий брудний фургон за сімдесят миль на південь від готелю «Шератон».

– Ти говорив із Квейдом?

– Так. Дорогою додому. Він не злився... от Раундгілл розлютився так, що погрожував ініціювати розслідування за участі генерального прокурора... а Квейд повірити в це не міг. Був приголомшений. Сказав, що після ланчу вони з Террі пішли до крамниці вживаних книжок під назвою «Друге видання», потинялися там, а потім повернулися на Кобена.

– А Грант? Що він?

– Не він, а вона, Деббі Грант. Я ще з нею не говорив, її чоловік сказав, що вона пішла гуляти з подругами, а коли вона з ними йде, то завжди вимикає телефон. Зв'яжуся з нею завтра зранку, а коли зв'яжуся, то певен, що вона підтвердить усе, що розповіли мені Раундгілл і Квейд, – Ралф відкусив маленький шматок тосту, тоді поклав його назад на тарілку. – Це я в усьому винен. Якби я затягнув Террі на попереднє свідчення в четвер увечері, вже після того, як його ідентифікували Стенгоуп і мала Морріс, то тоді б я знав, що в нас проблеми, і новини не розлетілись би по всьому телебаченню та інтернету.

– А на той час ти б уже отримав збіг за відбитками Террі Мейтленда, так?

– Так.

– Відбитки у фургоні, відбитки на ключі запалювання від фургона, відбитки в автівці, яку кинули біля річки, на гілці, якою він скористався, щоб...

– Так.

– А тоді – ще свідки. Чоловік за пабом «Коротунів» і його друг. Плюс водійка таксі. І той викидало зі стрип-клубу. Вони всі його знали.

– Угу, і тепер, після арешту, я не сумніваюся, що знайдеться ще кілька очевидців із «Прошу, джентльмени». Здебільшого холостяки, які не мусять пояснювати дружинам, що вони там робили. І все одно треба було зачекати. Може, треба було зателефонувати в адміністрацію старших класів і перевірити його пересування в день убивства, тільки сенсу в цьому не було, бо ж літні канікули й усе таке. Що вони могли мені сказати, окрім як «Його тут нема»?

– І ти боявся, що як почнеш ставити запитання, то йому одразу все відрапортують.

Тоді цей аргумент здавався очевидним, але зараз – дурним. Гірше – він відгонив недбалість.

– За свою кар'єру я вже не раз помилявся, але так – ніколи. Я мов засліп.

Дружина гаряче захитала головою.

- Пам'ятаєш, що я тобі сказала, коли ти мені виклав, як плануєш учинити?

- Так.

«Уперед. Забери його від хлопчиків - і чимшвидше».

Ось що вона сказала.

Вони сиділи й дивилися одне на одного через кухонний стіл.

- Це неможливо, - зрештою промовила Джинні.

Ралф наставив на неї палець:

- Гадаю, ти дісталася суті питання.

Вона задумливо сьорбнула чаю, потім глянула на нього поверх обідка кухлика.

- Є таке старе повір'я, що кожен з нас має двійника. Здається, Едгар Аллан По навіть написав про це оповідання. «Вільям Вілсон», ось як воно зветься.

- По писав свої оповідання ще до того, як з'явилися відбитки пальців і ДНК. Результатів ДНК у нас іще нема, поки чекаємо, але якщо тест покаже збіг, і це він, то зі мною, мабуть, усе буде гаразд. А якщо це чужа ДНК, то мене втовкмачать до психушки. Тобто втовкмачать уже після того, як звільнять із роботи й подадуть до суду за неправомірний арешт.

Джинні узяла свій тост, потім опустила назад на тарілку.

- У тебе є його тутешні відбитки. І його тутешню ДНК ти також отримаєш, я в цьому певна. Але Ралфе... у тебе нема ані відбитків, ані ДНК тамтешніх. Від тої людини, що відвідувала конференцію в Кеп-Сіті. Що як хлопчика вбив Террі Мейтленд, а на конференції був його двійник?

- Якщо ти маєш на увазі, що в Террі Мейтленда є брат-близнюк, яких колись у дитинстві розлучили, і вони мають ідентичні відбитки й ДНК, то це неможливо.

- Я не це маю на увазі. А те, що в тебе немає жодного судово-експертного доказу, що в Кеп-Сіті побував саме Террі. Якщо Террі був тут, а докази свідчать, що таки був, то там мав бути його двійник. Це єдине логічне пояснення.

Ралф розумів цю логіку. У детективних романах, які полюбляла читати Джинні (усі ці Агати Крісті, Рекси Стаути[67 - Rex Todhunter Stout (1886-1975) - американський автор детективних романів; найвідоміші персонажі - детектив Неро Вулф і його асистент Арчі Гудвін.] й Гарлани Кобени), логіка ставала наріжним камінням останнього розділу, коли міс Марпл, Неро Вулф чи Майрон Болітар нарешті розкривали таємницю. У цій справі також був один незаперечний факт, безумовний, мов гравітація: одна й та сама людина не може перебувати одночасно у двох місцях.

Але якщо Ралф довіряв показанням тутешніх свідків, то мав так само довіряти свідкам, які казали, що були з Мейтлендом у Кеп-Сіті. Як він міг у них сумніватися? Раундгілл, Квейд і Грант, усі вони викладали на одному факультеті. Щодня бачилися з Мейтлендом. Невже він, Ралф, мав повірити в те, що всі три викладачі змовились, щоби вигородити вбивцю і гвалтівника малої дитини? Чи в те, що вони провели дві доби з бездоганним двійником Террі й нічого не запідозрили? І навіть якби він сам у це повірив, то чи вдалося б коли-небудь Біллу Семюелзу переконати в цьому присяжних, тим паче якщо в Террі був такий досвідчений і вправний адвокат, як Гові Голд?

– Ходімо в ліжко, – сказала Джинетт. – Я поділюся своїм «Ембіеном» [68 – «Ambien» – також «Золпідем», марка снодійного.] і потру тобі спинку. Завтра буде видніше.

– Ти справді так гадаєш? – спитав Ралф.

4

Поки Джинетт Андерсон терла спинку чоловікові, Фред Пітерсон і його старший син (тепер, коли Френкі помер, його єдиний син) збирали тарілки та наводили лад у вітальні й маленькій кімнаті. І хоча це була поминальна гостина, послідки лишилися майже ті самі, що й після великої та довгої вечірки, що їх влаштовують у замиських будинках.

Оллі здивував Фреда. Хлопчик був типовим егоцентричним підлітком, якого часто треба двічі-тричі просити, щоб забрав свої шкарпетки з-під кавового столика. Але сьогодні, відтоді як Арлін випроводила останніх із нескінченного потоку гостей, Оллі став метким і неремстивим помічником. Близько сьомої збіговище друзів і сусідів почало убувати, і Фред сподівався, що до восьмої це все скінчиться (Господи, як він утомився кивати, коли люди йому казали, що Френкі вже на небесах), але тоді прийшли новини, що за вбивство Френкі заарештували Террі Мейтленда, і цей бісовий коловорот почався знову. І другий цикл уже дійсно скидався на вечірку, хоч і похмуру. Знову й знову Фредові розповідали, що а) у це неможливо повірити, що б) Тренер Ті завжди здавався таким нормальним, і що в) голка в Мак-Алістері – то залегке для нього покарання.

Оллі ходив із вітальні до кухні й із кухні до вітальні, носив склянки й стоси посуду та завантажував їх у посудомийну машину з таким завзяттям, яке Фред і уявити собі не міг. Коли посудомийка наповнилася, Оллі її запустив і взявся далі полоскати посуд, складаючи його в раковину для наступного миття. Фред заніс тарілки, які гості полишили в маленькій кімнаті, потім знайшов іще посуд на столі для пікніків на задвірку, куди деякі відвідувачі виходили покурити. Поки це все зрештою скінчилося, крізь їхній будинок устигло промаїнути чоловік п'ятдесят чи шістдесят: усі, хто жив по сусідству, плюс доброзичливці з інших частин міста, не кажучи вже про отця Брікстона та всіляких його підручних (його групі, [69 – Groupies – дівчата-прихильниці, що часто подорожують у турне з

улюбленою музичною групою.] подумав тоді Фред) із церкви св. Антонія. Вони йшли та йшли – цей потік тужильників і витрішак.

Фред та Оллі мовчки займалися своїм прибиранням, кожен був занурений у власні думки й у власне горе. Поприймавши протягом кількох годин співчуття (і, заради правди, навіть слова цілковитих незнайомців були сердечні), вони вже були не в змозі втішати один одного. Може, то було дивно. Може, сумно. Може, у літературі це назвали б іронією. Фред був надто втомлений і пригнічений, щоб про це міркувати.

Протягом усього дійства мати мертвого хлопчика сиділа на дивані у своїй найкращій вихідній шовковій сукні, звівши коліна разом й обхопивши долонями товсті плечі, наче їй було холодно. Вона не вимовила ні слова відтоді, як нарешті пішли останні за цей вечір гості (тобто стара місіс Гібсон із сусіднього будинку, яка очікувано трималась до останку).

«От тепер їй можна йти, тепер уже запаслася плітками», – сказала Арлін Пітерсон чоловікові, коли замкнула входні двері й похилилася на одвірок своїм масивним тілом.

Коли попередник отця Брікстона їх одружував, Арлін Келлі була худенькою подобою в білому мереживі. Вона ще лишалася стрункою та красивою після того, як народила Оллі, але то було сімнадцять років тому. Вона почала набирати вагу після народження Френка й тепер стояла на межі ожиріння... хоч для Фреда вона ще досі була гарна, тож йому забракло духу дослухатися до поради лікаря Конноллі, яку він дав на останньому огляді: «Тобі, Фреде, ще років п'ятдесят світить, якщо ти не впадеш десь із даху чи не скочиш перед вантажівкою. Але в твоєї дружини діабет другого типу, і якщо вона хоче бути здоровою, то їй треба скинути фунтів п'ятдесят.[70 – ? 20 кг.] І ти маєш їй допомогти. Зрештою, вам обом е заради чого жити».

Тільки зараз, коли Френкі не просто помер – його вбили, – більшість причин жити далі здавалися дурними й незначними. В уяві Фреда лише Оллі зберіг свою колишню цінність і важливість, і навіть у такому горі він розумів, що протягом наступних тижнів і місяців йому з Арлін треба буде поводитись із сином з особливою обачністю. Оллі також горював. Хлопець доклав свою лепту (і навіть більше того) до прибирання залишків цього останнього акту в племінному поховальному обряді Франкліна Віктора Пітерсона, але завтра їм доведеться дозволити йому повернутися до нормального дитинства. На це піде час, але зрештою він знову стане звичайним хлопчиком.

«Наступного разу, як я побачу шкарпетки Оллі під кавовим столиком, то тільки зраджуюся, – пообіцяв собі Фред. – І я урву цю жакхливу, неприродну тишу, щойно придумаю, що сказати».

Але в голову нічого не приходило. Поки Оллі, мов уві сні, пройшов повз батька до малої кімнати, тягнучи за шланг пилосмок, Фред подумав (навіть не уявляючи, як помиляється), що гірше вже бути не може.

Він зупинився біля входу до кімнати й став дивитися, як Оллі чистить сірий килим з тою самою химерною, неочікуваною завзятістю, довгими рівномірними рухами загортаючи ворс спершу в один бік, а потім в інший. Крихти від «Набс», «Орео» та «Рітців»[71 – Nabs, Oreo, Ritz – марки

крекерів і шоколадного печива.] зникали, мов їх ніколи й не було, і Фред нарешті знайшов, що сказати:

– Я пропилюсмокаю у вітальні.

– Я й сам можу, – відповів Оллі.

Очі в нього почервоніли й набрякли. Попри різницю у віці між двома братами (сім років), вони були надивовижу близькі. А може, ніякого дива в цьому не було, може, саме такий проміжок і зводить братське суперництво до мінімуму. Й Оллі став для Френка чимось на кшталт другого батька.

– Знаю, – сказав Фред, – але треба ділитися.

– Окей. Тільки не кажи, що «так би хотів Френкі». Інакше я задушу тебе оцим шлангом.

У відповідь Фред усміхнувся. Мабуть, не перша усмішка відтоді, як минулого вівторка до них завітала поліція, але точно перша справжня.

– Згода.

Оллі закінчив із килимом і підкотив пилюмок до батька. Коли Фред затуляв його у вітальню й узявся за свій килим, Арлін підвелася на ноги і, не обертаючись, попленталась на кухню. Оллі й Френк перезирнулися. Оллі стелав плечима. Фред зробив те саме й продовжив прибирати. Люди прийшли розділити їхнє горе і, з погляду Фреда, це було добре, але ж Йосип драний, після них лишився такий безлад. Фред утішив себе думкою, що все склалося б набагато гірше, якби це були ірландські поминки, [72 – В Ірландії є звичай не тужити на поминках, а веселитися й пити донесхочу, прославляючи життя покійника.] але після народження Оллі він відмовився від спиртного, й алкоголю в будинку Пітерсонів не водилося.

Із кухні долинув абсолютно несподіваний звук – сміх.

Фред та Оллі знову перезирнулися. Оллі поспішив на кухню, де сміх його мами, який спершу здавався природним і легким, тепер почав набирати істеричних ноток. Фред наступив на кнопку вимикання пилюмока, заглушив його і пішов слідом.

Арлін Пітерсон стояла спиною до раковини, схопившись за свій величенький живіт, і мало не вищала від сміху. Обличчя набуло яскравого червоного кольору, наче в неї піднялась температура. По щоках лилися сльози.

– Ма? – гукнув Оллі. – Якого біса?

Хоч вони вже прибрали посуд із маленької кімнати та вітальні, тут, на кухні, ще лишалася купа роботи. Обабіч раковини тягнулися стільниці, а в закуточку стояв стіл, за яким родина Пітерсонів зазвичай збиралася вечеряти. Усі ці поверхні були заставлені недоїденими печеннями, пластиковими контейнерами «Таппервер» і залишками їжі в алюмінієвій фользі. На плиті покоївся кістяк недоїденої курки й підливник із загуслим коричневим слизом.

– Нам цих недоїдків на місяць вистачить! – насилу вимовила Арлін.

Регочучи, вона зігнулася навпіл, тоді випрямилася. Щоки стали пурпуровими. Руде волосся, яке вона передала у спадок обом своїм синам (тому, що стояв перед нею, і тому, що вже лежав у землі), вибилося з-під шпильок, що вона ними тимчасово гамувала пасма, і тепер обрамило її почервоніле обличчя пухнастим вінцем.

– Погані новини – Френкі помер! Хороші новини – я не ходитиму по магазинах іще дуже... дуже... довго!

Вона почала завивати. Цьому звукові належало лунати не в їхній кухні, а десь у притулку для божевільних. Фред наказав ногам рухатися, хотів піти до неї й обійняти, але спершу кінцівки не послухалися. Оллі кинувся до матері, та не встиг її дістатися, як Арлін схопила курку й жбурнула геть від себе. Оллі ухилився. Розбризкуючи начиння, курка пролетіла з одного кінця кухні в інший і зі страхітливим хряц-шльоп вдарилась об стіну. На шпалерах під годинником лишилася жирна пляма.

– Мамо, зупинися. Припини.

Оллі спробував узяти її за плечі й обійняти, але Арлін вислизнула в нього з рук і кинулася до одної зі стільниць, так само сміючись і завиваючи. Вона взяла в обидві руки тацю з лазаньєю (яку приніс один із лизоблюдів отця Брікстона) і перекинула її собі на голову. Холодна паста вивалилася на волосся і плечі Арлін. Жінка вергнула тацю у вітальню.

– Френкі помер, а в нас тут, бляха, ціле італійське застілля!

Тепер заворушився Фред, але Арлін також від нього вислизнула. Вона сміялася, мов перезбуджене дівчисько за захопливою грою у квача. Жінка схопила пластиковий контейнер, повний зефіру «Маршмеллоу Ділайт». Почала його підіймати, а потім впустила собі між ніг. Сміх припинився. Одна її рука вчепилася у велику ліву цицьку. Друга долонею лягла понад цицькою на груди. Арлін поглянула на чоловіка широкими очима, у яких досі стояли сльози.

«Ці очі, – подумав Фред. – У ці очі я колись закохався».

– Мам? Мамо, що таке?

– Нічого, – відповіла вона, і потім: – Мабуть, серце.

Похилившись, жінка дивилася на курку й зефірний десерт. З волосся спадала паста.

– Погляньте, що я наробила.

Арлін видала довге, гучне і хрипке зітхання. Фред її підхопив, та вона була заважка, тож ковзнула долі між його рук. Ще до того, як вона повалилася на бік, Фред помітив, що рум'янець уже сходить з її щік.

Оллі закричав і впав перед нею на коліна:

– Мам! Мам! Мамо! – і, поглянувши на батька: – Здається, вона не дихає!

Фред відштовхнув сина вбік.

– Набирай «дев'ять-один-один».

Не дивлячись, чим займається Оллі, Фред ковзнув рукою по товстій шиї дружини, намагаючи пульс. Пульс був, але нерівний, хаотичний: тук-тук, туктуктук, тук-тук-тук. Фред сів на неї верхи, ухопив правицею свій лівий зап'ясток і почав ритмічно тиснути дружині на груди. А чи правильно він це робить? Чи можна це взагалі назвати непрямим масажем серця? Він не знав, та коли Арлін розплющила очі, його власне серце мов стрибнуло вгору. Ось вона, вона повернулася.

«Це насправді не серцевий напад. Вона перенервувала, от і все. Знепритомніла. Здається, це називається синкопальним станом. Але, кохана, ми саджаємо тебе на діету, а на день народження ти отримаєш один із тих браслетів, що вимірюють...»

– Непорядок влаштувала, – прошепотіла Арлін. – Вибачте.

– Не силуйся говорити.

Оллі стояв біля телефону, що висів у них на кухні на стіні, і говорив швидко й гучно, майже кричав. Диктував адресу. Казав, щоб не барилися.

– Вам знову доведеться прибирати у вітальні, – мовила Арлін. – Вибач, Фреде, вибач мені.

Перш ніж Фред устиг сказати, щоб вона мовчала й просто лежала, поки не полегшає, Арлін видала ще один глибокий рокотливий вдих. Під час видиху очі закотилися назад. Зчервонілі білки набубнявіли, а обличчя стало схоже на якусь посмертну маску із жахастика – маску, яку Фред потім намагатиметься стерти з пам'яті. Але так і не зуміє.

– Тату? Вони вже ідуть. З нею все гаразд?

Фред не відповів. Він був надто зайнятий тим недолугим масажем серця і жалкував, що не пішов на спеціальні курси – чому для цього в нього не знайшлося часу? Зараз він уже багато про що жалкував. Він би обміняв свою безсмертну душу на можливість повернути календар назуспіт, хоч на один мерзенний тиждень.

Натискай і відпускай. Натискай і відпускай.

«З тобою все буде добре, – звертався він до дружини. – З тобою все мусить бути добре. “Вибач” не може бути твоїм останнім словом на цьому світі. Я цього не дозволю».

Натискай і відпускай. Натискай і відпускай.

Марсі Мейтленд радо прийняла Грейс до себе в ліжку, щойно мала попросилася, але коли вона спитала Сару, чи та не хоче до них приєднатися, старша похитала головою.

– Гаразд, – сказала Марсі, – але як передумаєш – ми тут.

Минула година, потім друга. Найгірша субота в житті Марсі перетворилась на неділю. Вона думала про Террі, який мав би зараз лежати поруч із нею і вже міцно спати (а тепер, коли вони поквиталися з «Ведмедами», то, може, і бачити сні про прийдешній чемпіонат Міської ліги), а натомість він сидів у в'язничній камері. Чи спить він зараз? Звісно що ні.

Вона знала, що на неї чекають важкі днини, але Гові все зрештою владнає. Колись Террі їй сказав, що його старий колега з Попа Ворнера – то найкращий адвокат захисту на всьому Південному Заході, і що одного дня він засідатиме у верховному суді штату. Враховуючи залізне алібі Террі, у Гові не було жодного шансу на програш. Та щоразу, як ця думка дарувала їй достатньо спокою, щоб задрімати, Марсі згадувала про Ралфа Андерсона, цього Іуду, цього сучого сина, якого вона вважала другом, і сон знову тікав. Щойно це скінчиться, вони подадуть на поліцейське управління Флінт-Сіті позов за неправомірний арешт, зіпсовану репутацію та за все інше, до чого тільки додумається Гові Голд. І коли Гові почне скидати свої юридичні бомби з лазерною системою наведення, то вона подбає про те, щоби Ралф Андерсон опинився в епіцентрі вибухів. Чи можна подати позов на нього особисто? Позбавити його всього, що він має? Жінка сподівалася, що так. Сподівалася, що вони викинуть Ралфа, його дружину та його сина, у якого Террі вклав стільки сил, на вулицю, босими та в лахмітті, із чашами для милостині в руках. Вона здогадувалася, що в цю епоху поступу й нібито просвітлення такі речі навряд чи можливі, але з абсолютною ясністю могла уявити Андерсонів у такому становищі – прошаки на вулицях Флінт-Сіті. І щораз, як уявляла, ця картина знову проганяла сон, наповнюючи її злістю й задоволенням.

Годинник на нічному столику показував за чверть другу ночі, коли у дверному прорізі з'явилася старша дочка. Чітко було видно тільки її ноги, що стирчали з-під завеликої футболки «Окі-Сіті Тандер», [73 – Okie City Thunder – баскетбольна команда Оклахома-Сіті.] яку вона носила як нічну сорочку.

– Мам? Ви не спите?

– Я не сплю.

– Можна мені до вас із Грейсі?

Марсі відкинула простирадло й посунулася. Сара лягла, і коли Марсі обійняла й поцілувала її в потилицю, Сара розплакалася.

– Ш-ш-ш, сестру розбудиш.

– Я не можу. Я все думаю про наручники. Вибач.

– Тоді тихіше. Тихіше, люба.

Марсі тримала Сару, поки та не виплакалася. Дочка не схлипувала хвилин п'ять. Марсі вирішила, що дівчинка заснула, і відчула, що з дочками обабіч неї (мов затискачі в підставці для книжок) вона й сама зможе поспати. Але потім Сара перекотилася на бік і глянула на матір. Мокрі очі блищали в темряві.

– Він же не сяде в тюрму, правда, мам?

– Ні, – відповіла Марсі. – Він ні в чому не винний.

– Але ж невинні теж сидять у тюрмі. Інколи роками, поки хтось не з'ясує, що вони таки невинні. А потім вони виходять на волю, але вже старі.

– З твоїм татом такого не станеться. Він був у Кеп-Сіті, коли відбувалося те... за що його арештували.

– Я знаю, за що його арештували, – сказала Сара й потерла очі. – Я не дурна.

– Знаю, що не дурна, моя люба.

Сара неспокійно завовтузилась.

– У них мала бути якась причина.

– Їм так здається, та всі їхні причини неправильні. Містер Голд пояснить, де був тато, і їм доведеться його відпустити.

– Гаразд.

Довга пауза. Потім:

– Але я не хочу повертатися до табору, поки все не скінчиться, і Грейсі теж не слід.

– І не доведеться. А коли прийде осінь, це все стане просто спогадом.

– Поганим, – додала Сара і шморгнула.

– Згодна. А тепер спи.

Сара заснула. Дівчатка зігрівали Марсі, і вона теж задрімала, але сни були погані. У них двоє поліцейських вели Террі геть, натовп дивився, Бейб'ір Пател плакав, а Гевін Фрік витріщався у невірі.

До півночі в окружній в'язниці лунали звуки, мов у зоопарку під час годівлі, – п'янички співали, п'янички плакали, п'янички стояли біля ґрат і перемовлялися криком. Було навіть щось таке схоже на бійку, та оскільки всі камери були самотні, Террі не міг збагнути, як це відбувалося, якщо тільки двоє хлопців не молотять один одного крізь ґрати. Десь у дальньому кінці коридору якийсь тип, без упину й на повні легені, волав першу фразу з Івана 3:16: «Так бо Бог полюбив світ! Так бо Бог полюбив світ!» [74 – Переклад Івана Огієнка.] Так бо Бог полюбив УВЕСЬ ЦЕЙ ЙОВАНІЙ СВІТ!» Смерділо сечею, лайном, дезінфекційним і тою вимоченою в соусі пастою, що давали на вечерю.

«Мій перший раз у в'язниці, – чудувався Террі. – Прожив сорок років – й опинився в холодній, у буцегарні, у тюрязі, у старому кам'яному готелі. Хто б міг подумати».

Йому хотілося відчувати гнів, праведний гнів, і він припускав, що це відчуття може прокинутися на ранок, коли світ набуває чітких обрисів, але зараз, о третій ночі в неділю, як крики й спів уже затихли до храпу, і пердіння, і поодиноких стогонів, Террі відчував тільки сором. Наче він дійсно щось зробив. Тільки якби він реально скоїв те, у чому його звинувачували, то нічого такого не відчував би. Якби він був таким хворим і зловмисним, що учинив би з дитиною таку мерзоту, то не знав би нічого, окрім відчайдушної підступності звіра в пастці, який залюбки скаже й зробить усе для того, щоб вибратися на волю. Чи так воно? Звідки йому знати, як думають чи відчуваються такі люди? Це наче намагатися здогадатись, як мислять прибульці з космосу.

Він не сумнівався, що Гові Голд його звідси витягне. Не сумнівався навіть зараз, у найтемнішу годину ночі, поки розум намагався досягнути, яким чином за ці лічені хвилини все його життя могло так змінитися. Террі також розумів, що змиється далеко не все лайно. Його випустять із вибаченням – як не завтра, то на досудовому слуханні, як не на слуханні, то на наступному етапі, імовірно, на великому засіданні присяжних у Кеп-Сіті. Але він знав, що побачить в очах своїх учнів наступного разу, коли стане перед класом. Мабуть, з його кар'єрою тренера молодіжних команд покінчено. Різноманітні урядові установи знайдуть якесь виправдання, якщо він сам не поступиться й не зважиться на гідний (з їхнього погляду) вчинок. Бо він уже ніколи не буде повністю невинним, тільки не в очах сусідів із Західного боку чи жителів усього Флінт-Сіті. Він назавжди лишиться чоловіком, якого заарештували за вбивство Френка Пітерсона. Він назавжди лишиться чоловіком, про якого люди говоритимуть: «Немає диму без вогню».

Якби справа була тільки в ньому, то він би ще змирився. Що він казав своїм хлопцям, коли вони починали нити через несправедливо зараховане очко? «Проковтні й повертайся на поле. Грай». Але проковтнути доведеться не лише йому, не тільки йому треба продовжувати гру. Марсі затаврують. Шепіт, косі погляди на роботі й у бакалійній крамниці. Друзі, які більше не телефонують. Може, Джеймі Меттінґлі стане за виняток, але Террі навіть щодо неї сумнівався. А потім – дівчатка. Сара й Грейсі зазнають усіх можливих злих пліток і колективного бойкоту, на який здатні тільки діти їхнього віку. Він передбачав, що Марсі вистачить здорової думки тримати їх при собі, поки все не владається, чи хоча б подалі від репортерів, що геть їх можуть зацькувати. Але навіть восени, навіть як усе проясниться,

на дочках все одно стоятиме тавро. «Бачите тих дівчат? Їхнього батька заарештували за те, що він убив дитину й засунув їй у дупцю палку».

Він лежав на в'язничному ліжку. Витріщався вгору, у темряву. Вдихав в'язничний сморід. Думав: «Доведеться переїхати. Може, до Талси, чи Кеп-Сіті, чи на південь у Техас. Хтось таки дасть мені роботу, навіть якщо мене за милу не підпускатимуть до хлопців на бейсбольних, баскетбольних і футбольних тренуваннях. У мене добрі рекомендації, і вони боятимуться позову за дискримінацію в разі відмови».

Тільки-от арешт (як і причина для арешту) супроводжатимуть його родину, мов цей в'язничний сморід. Особливо дівчат. Єдиного фейсбуку достатньо, щоб їх уполювали, вистежили. «Це ті дівчата, чиєму батькові збулося з рук убивство».

Йому треба припинити так думати й трохи поспати, треба припинити відчувати сором за те, що хтось, а саме Ралф Андерсон, зробив таку страшну помилку. Глухої ночі такі речі завжди видаються гіршими – ось що йому треба пам'ятати. І враховуючи його теперішній стан – тюрмна камера й коричнева мішкувата уніформа з аббревіатурою «УВЗ»[75 – Управління виправними закладами (Department of Corrections, DOC).] на спині, – сльози неодмінно мали набубнявіти, наче ті величезні повітряні кулі на святковому параді. Уранці йому легше. Він був певен.

Так.

І все одно – сором.

Террі затулив рукою очі.

7

Тої неділі Гові Голд вислизнув із ліжка о пів на сьому ранку, і не тому, що о такій годині він міг щось удіяти, і не з власного бажання. Як і в більшості чоловіків за шістдесят, простата в нього збільшувалася разом із рахунком у пенсійному фонді, а сечовий міхур меншав паралельно з сексуальними апетитами. Щойно він прокидався, мозок перемикався з режиму «парковки» на режим «їзди», і знову заснути вже не було жодного шансу.

Він полишив Ілейн додивлятися приємні, як він сподівався, сні й потопає босоніж на кухню, щоб увімкнути кавоварку та перевірити телефон, який він поставив на беззвучний режим і поклав на кухонну стільницю перед тим, як лягати спати. Там було повідомлення від Алека Пеллі, яке прийшло о 1:12.

Гові випив свою каву й уже порався з тарілкою пластівців «Рейзін Бран», коли, затягуючи вузол на халаті й позіхаючи, до кухні зайшла Ілейн.

– Як справи, пундичку? – спитала дружина.

– Час покаже. А поки, може, хочеш яечню-бовтанку?

– Диви на нього, він мені сніданок пропонує, – сказала дружина, наливаючи їй собі кухлик кави. – А оскільки сьогодні не день святого Валентина і не мій день народження – чи є в мене підстави хвилюватися?

– Це я час бавлю. Отримав повідомлення від Алека, але не можу телефонувати йому раніше сьомої.

– Хороші новини чи погані?

– Гадки не маю. То ти яечню будеш?

– Так. Два яйця. Ї окату, а не бовтанку.

– Ти ж знаєш, у мене весь час жовтки витікають.

– Якщо вже я просто сидітиму й дивитимусь, то утримаюся від критики. І пшеничний тост, будь ласка.

На диво, цього разу витік лиш один жовток. І коли Гові поставив перед дружиною тарілку, та сказала:

– Якщо це Террі Мейтленд убив малого, то світ сказився остаточно.

– Світ і так скажений, – відповів Гові, – але він цього не робив. Має алібі міцне, наче «S» на грудях Супермена.

– Тоді чому його заарештували?

– Бо вони гадають, що в них теж є докази міцні, наче «S» на грудях Супермена.

Ілейн поміркувала над цим.

– Незупинна сила проти нерухомого предмета?

– Не буває такого, серденько.

Він глянув на годинник. За п'ять хвилин сьома. Уже можна. Він набрав мобільний Алека. Слідчий відповів на третьому гудку:

– Ви зарано, я голюся. Перетелефонуєте за п'ять хвилин? Інакше кажучи, о сьомій, як я пропонував?

– Ні, – відказав Гові, – але я зачекаю, поки ти зітреш крем із тої щоки, де тримаєш слухавку, як тобі таке?

– Суворий ви бос, – мовив Алек, але він явно був у доброму гуморі – байдуже на ранню годину й той факт, що йому перебили заняття, яке більшість чоловіків воліє виконувати, занурившись у власні думки. І це давало Гові надію. Він уже багато мав матеріалу на опрацювання, але ніколи не завадить мати ще більше.

– Новини хороші чи погані?

- Секунду, не заперечуєте? Я цим лайном весь телефон вимазав.

Більше, ніж за п'ять секунд, але Алек повернувся.

- Хороші новини, босе. Для нас - хороші, а для окружного - погані. Дуже погані.

- Ти бачив відео з камер? Скільки його там, зі скількох ракурсів?

- Бачив я відео, і його предостатньо.

Алек зробив паузу, а коли знову заговорив, то Гові почув, що слідчий усміхається.

- Але є і дещо краще. Набагато краще.

8

Джинетт Андерсон прокинулася за п'ятнадцять сьома і виявила, що чоловікова половина ліжка вже порожня. На кухні пахло свіжою кавою, але Ралфа там теж не було. Вона визирнула з вікна й побачила, що він сидить за дерев'яним столиком на задньому дворі, досі у своїй смугастій піжамі, і посьорбує з кухлика, що Дерек подарував йому на минулий Батьків день. На боці кухля великими синіми літерами було написано: «ВИ МАСТЕ ПРАВО ЗВЕРІГАТИ МОВЧАННЯ, ПОКИ Я ДОПИВАЮ КАВУ». Джинетт взяла свою чашку, підійшла до чоловіка і поцілувала його в щоку. День обіцяв бути спекотним, але цього раннього ранку погода стояла прохолодна, тиха й приємна.

- Ніяк не облишиш? - спитала вона.

- І ніхто з нас не облишить, - відповів Ралф. - Принаймні поки що.

- Сьогодні неділя, - сказала вона. - День відпочинку. А він тобі потрібен. Мені не подобається твій вигляд. Якщо вірити статті, яку я прочитала в секції здоров'я «Нью-Йорк таймз» за минулий тиждень, то ти вже переїхав до країни серцевих нападів.

- Яка радість.

Дружина зітхнула.

- Що в тебе перше за списком?

- Звіритися з тою другою викладачкою, Деборою Грант. Просто для проформи. Не сумніваюся - вона підтвердить, що Террі їздив із ними до Кеп-Сіті, хоча завжди є шанс, що вона могла зауважити якусь дивну поведінку, що її пропустили Раундгілл і Квейд. Інколи жінки спостережливіші.

Джинні вважала цю ідею сумнівною, навіть трохи сексистською, та зараз був не час про це говорити. Натомість вона повернулася до вчорашньої дискусії:

– Террі був тут. Це зробив він. Тепер тобі потрібні речові докази звідти. Певно, ДНК можна навіть не розглядати, а от відбитки пальців?

– Можна «запорошити» номер, у якому зупинялися Террі й Квейд, але вони поїхали в середу вранці, і відтоді номер уже мали прибрати й заселити новими жильцями. І майже напевно, що не один раз.

– Та шанс усе одно є, правда? Інколи в готелях трапляються сумнівні покоївки, але більшість просто застеляє ліжка, стирає із кавових столиків плями й кола від кухликів і вважає, що роботу зроблено. А що як ти знайдеш відбитки Квейда, але не Террі Мейтленда?

Ралфу подобався рум'янець, який проступив на обличчі дружини, – так червоніють молодші детективи, і йому не хотілося пригнічувати це захоплення.

– Нічого це не доведе, люба. Гові Голд скаже присяжним, що не можна судити людей тільки за браком відбитків, і матиме рацію.

Жінка замислилася.

– Окей, але я все одно вважаю, що в тому номері треба познімати відбитки й максимальну кількість ідентифікувати. Це ви можете зробити?

– Так. Ідея хороша, – сказав він і подумав, що це буде лиш чергова формальність. – Я з'ясу, що то був за номер, і спробую вмовити адміністрацію «Шератону», щоб вони негайно виселили звідти теперішніх жильців. Гадаю, вони погодяться на співпрацю через резонанс у ЗМІ. «Запорошимо» номер від стелі до підлоги й від стіни до стіни. От що мені дійсно хочеться побачити, так це відео з камер спостереження за ті дні, коли відбувалася конференція. Й оскільки детектив Сабло, а він у нас головний слідчий від Поліції штату, не повернеться аж до вечора, то я сам туди змотаюся. Відстаю від Голдового слідчого на кілька годин, та цьому вже не зарадиш.

Джинні взяла його за руку.

– Тільки пообіцяй, що час від часу зупинятимешся й будеш милуватися днем, любий. До завтра в тебе тільки він і є.

Ралф усміхнувся у відповідь, стиснув її пальці, потім відпустив.

– Я все думаю про транспорт, що він використовував, про ту автівку, на якій викрав малого Пітерсона, і про ту, на якій поїхав із міста.

– Фургон-«еконолайн» і «субару».

– Угу. «Субару» мене не хвилює сильно. Її викрали прямцем із муніципальної стоянки, а десь із 2012-го такі покражі трапляються дуже часто. Ті нові замки запалювання без ключів – кращі друзі викрадачів

авто, бо буває так, що ти десь зупиняєшся, думаєш про всілякі справи, що треба поробити, чи про те, що приготувати на вечерю, і не помічаєш, що ключі досі стирчать із замка. Можна легко забути в машині електронний брелок, особливо якщо ти в навушниках або втикаєш у телефон і не чуєш, як авто тельняє, щоб ти забрав ключі. Власниця «субару», Барбара Ніарінг, приїхала на роботу о восьмій і залишила брелок у підставці для склянок, а талон за парковку – на приладовій дошці. Коли вона о п'ятій повернулася, машини вже не було.

– Паркувальник не пам'ятає, хто поїхав на «субару»?

– Ні, і це не дивно. Гараж там великий, на п'ять рівнів, люди постійно заходять і виходять. На виході стоїть камера, але відзнятий матеріал стирають через сорок вісім годин. А от фургон...

– Що там про фургон?

– Він належав чоловікові на ім'я Карл Джеллісон, який інколи підробляє столяром і різноробом. Він мешкає в Спайтенкіллі, штат Нью-Йорк, це маленьке місто між Покіпсі та Нью-Палцом. Ключі з машини він забрав, тільки під заднім бампером була маленька скринька на магніті, де лежав запасний комплект. Хтось знайшов ту скриньку і поїхав на фургоні геть. У Білла Семюелза є теорія, що крадій проїхався на ньому від центру штату Нью-Йорк і до Кеп-Сіті... чи Даброу... чи, може, аж до Флінт-Сіті... а потім покинув автівку з тим запасним ключем запалювання у замку. Террі знайшов фургон, перевикрав і десь заховав. Може, у сараї чи якійсь халабуді за містом. Бог свідок, у нас предостатньо закинутих ферм після тої кризи 2008-го. Він залишив фургон із ключем запалювання за пабом «Коротунів», сподіваючись, і не безпідставно, що хтось викраде автівку втретє.

– Тільки ніхто не викрав, – сказала Джинні. – Тож ви маєте фургон на штрафмайданчику і маєте ключ. А на ньому стоїть відбиток великого пальця Террі Мейтленда.

Ралф кивнув.

– Власне, у нас є купа відбитків. Тій колимазі вже років десять, а не чистили її останні роки п'ять, якщо чистили взагалі. Деякі відбитки ми вже викинули з розрахунку – Джеллісона, його сина, дружини й двох хлопців, що на нього працюють. Це ми з'ясували ще в четвер по обіді завдяки Поліції штату Нью-Йорк, хай їх Бог береже. З деякими штатами, та з більшістю штатів, ми б і досі чекали. І, звісно, маємо відбитки Террі Мейтленда та Френка Пітерсона. Чотири відбитки Пітерсона стояли на внутрішньому боці пасажирських дверцят. Брудна це місцина, але пальчики чіткі, мов новісінькі пенні. Гадаю, вони лишилися з автостоянки в парку Філіс, коли Террі намагався витягнути хлопчика з пасажирського сидіння, а малий пручався.

Джинні поморщилася.

– У фургоні були й інші відбитки, яких ми поки не ідентифікували. Закинули їх у пошук іще минулої середи. Може, будуть якісь результати, може, – ні. Покладаю, що певні відбитки належать першому викрадачеві авто зі Спайтенкілла. Решту міг лишити хто завгодно – починаючи від друзів

Джеллісонів і закінчуючи подорожніми, що їх підбирав крадій. Але найсвіжіші пальчики, окрім відбитків хлопчика, належать Мейтленду. Первісний крадій великої ролі не грає, хоча я хотів би знати, де саме він покинув фургон.

Ралф замовк, потім додав:

– Але, розумієш, це безглуздо.

– Те, що він не стер відбитків?

– Не тільки. Як щодо самого викрадення фургона і «субару»? Навіщо красти для такої брудної справи транспортні засоби, якщо ти все одно світитимеш обличчям перед усіма можливими свідками?

Джинні слухала чоловіка, і тривога тільки наростала. Напрошувалося одне запитання, але як дружина вона не могла його поставити: якщо ти мав такі сумніви, то чому, заради Бога, вчинив саме в такий спосіб? Навіщо було так поспішати? Авжеж, вона його заохотила і, можливо, сама була трохи винна в ситуації, що склалася, але ж вона не мала всієї інформації. «Дрібка провини, та це моя дрібка», – подумала вона... і знову поморщилася.

Мов прочитавши її думки (а після двадцяти п'яти років шлюбу він, напевно, міг таке робити), Ралф сказав:

– Схоже на каяття покупця, [76 – Особливий психологічний стан, коли людина шкодує, що зробила ту чи іншу покупку.] та я не хочу, щоб ти так думала. Ми з Біллом Семюелзом про це говорили. Він каже, що логіку тут годі шукати. Каже, що Террі вчинив саме так і не інакше, бо з'їхав з глузду. Що цей порив – потреба це зробити, як я розумію, хоча на суді таким формулюванням у жодному разі не скористався б, – що цей імпульс мав довго досягати. Такі випадки вже траплялися. Як сказав Білл: «О так, він міг щось там планувати, укладати послідовність дій, але коли минулого вівторка побачив Френка Пітерсона, який штовхав поперед себе велосипеда з порваним ланцюгом, то всі плани вилетіли в трубу. Йому зірвало дах, і доктор Джекілл перетворився на містера Гайда».

– Сексуальний садист у чаду пристрастей, – пробурмотіла дружина. – Террі Мейтленд. Тренер Ті.

– Тоді це видавалося логічним, і зараз – теж, – майже агресивно зауважив Ралф.

Джинні могла б йому відповісти: «Може. Але як щодо його наступних дій, любий? Коли вже все скінчилося і він утамував свою жагу? Про це ви з Біллом подумали? Чому потім він однаково не стер своїх відбитків і продовжував світити обличчям?»

– Під водійським сидінням у фургоні дещо знайшли, – сказав Ралф.

– Справді? Що?

– Папірець. Імовірно, обривок меню на винос. Може, він нічого нам не дасть, але мені хотілося б іще раз уважно на нього глянути. Певен, цей

папірець поклали до речових доказів, – Ралф виплеснув рештки кави у траву й підвівся. – А ще більше мені хочеться поглянути на відео з шератонівських камер спостереження за вівторок і середу. А також на всі відеоматеріали з ресторану, куди, як казав Террі, пішла обідати ця група вчителів.

– Якщо десь знайдеш його обличчя великим планом, то пришли мені скріншот.

Брови Ралфа поповзли вгору.

– Я знаю Террі стільки ж, скільки й ти, і якщо в Кеп-Сіті побував не він, то я про це здогадаюся, – сказала дружина й усміхнулася: – Зрештою, жінки спостережливіші за чоловіків. Ти сам так сказав.

9

За сніданком Сара і Грейс Мейтленд майже нічого не їли, та ще більше Марсі непокоїла незвична пустка на місці телефонів і міні-планшетів, які завжди були під рукою. Поліцейські не стали забирати в них цих пристроїв, та, зазирнувши в них усього кілька разів, Сара й Грейс покинули гаджети у своїх спальнях. Очевидно, новини чи балачки в соцмережах, які вони там знайшли, аж ніяк не вабили дівчаток. Марсі й сама на мить визирнула з вікна вітальні, але побачила на узбіччі два репортерські фургони й патрульну автівку поліцейського управління Флінт-Сіті, тож позалинала штори. Цікаво, яким довгим видасться цей день? І що ж, заради Бога, їй із цим днем робити?

На це питання відповів Гові Голд. Він зателефонував о восьмій п'ятнадцять, і голос його звучав на диво життєрадісно:

– Сьогодні по обіді ми побачимося з Террі. Підемо до нього разом. Зазвичай ув'язнені мають попереджати про відвідувачів за добу й ухвалювати зустріч заздалегідь, але мені вдалося обійти ці формальності. Єдине, чого обійти не вдалося, так це заборону фізичного контакту. Він на суворому режимі. А це означає, що спілкуватися з ним доведеться крізь скло, та все не так страшно, як нам показують у фільмах. Ось побачиш.

– Окей, – Марсі зайняло дух. – О котрій?

– Я заїду по тебе о пів на другу. До того часу приготуй його найкращий костюм, плюс гарну темну краватку. Це на досудове слухання. І можеш узяти йому чогось смачненького попоїсти. Горіхи, фрукти, цукерки. Складеш усе в прозору торбу, окей?

– Окей. А дівчатка? Їх брати...

– Ні, дівчатка лишаються вдома. Окружна – не місце для них. Попроси когось із ними посидіти – на той випадок, якщо репортери розпаскудяться. І скажи їм, що все гаразд.

Марсі не знала, чи їй удасться когось знайти – після вчорашнього вечора їй не хотілося напосідати на Джеймі. Звісно, якщо вона поговорить із копом у патрульній автівці перед будинком, то він не пустить репортерів на моріжок. Він же не відмовить?

– А все гаразд? Справді?

– Гадаю, що так. Алек Пеллі щойно розтросив у Кеп-Сіті здоровенну піньяту, [77 – Іграшка з пап'є-маше, зазвичай у формі віслюка, яку на свята наповнюють солодощами, а діти потім намагаються із зав'язаними очима її розбити.] і всі дарунки впали просто нам до рук. Зараз надішлю тобі посилення на одну штуку. Сама вирішуй, чи показувати це своїм малютам, та я би на твоєму місці показав.

За п'ять хвилин Марсі вже сиділа на дивані, а обабіч неї примостилися Сара та Грейс. Вони вдивлялися в екран Сариного планшета. Настільний комп'ютер Террі чи один із ноутбуків підійшли б краще, але їх забрала поліція. Як виявилось, згодився й планшет. Невдовзі всі трое вже сміялися, кричали від радості й давали «п'ять».

«Це не просто світло в кінці тунелю, – думала Марсі, – це, чорт забирай, ціла веселка».

10

Тук-тук-тук.

Спершу Мерл Кессіді вирішив, що це стукання йому сниться – як в одному з тих кошмарів, де вітчим уже лаштується його шпетити. Цей голомозий покидьок мав звичку стукати по кухонному столу – спочатку щиколотками пальців, потім усім кулаком, а зараз ставив підготовчі запитання, що передували вечірньому побиттю: «Де ти був? Чого ти взагалі носиш того годинника, якщо вічно спізнюєшся на вечерю? Чому матері ніколи не допомагаєш? Чого приносиш додому всі ті книжолі, якщо однаково ніколи не робиш срану домашку?» Мати час від часу намагалась заперечити, але на неї не зважали. Якщо вона пробувала втрутитись, то її відштовхували. А тоді кулак, що сильніше й сильніше бив по столу, починав бити хлопця.

Тук-тук-тук.

Мерл розплющив очі, щоб втекти від сну, і якусь мить устиг посмакувати такою іронією: він перебував за півтори тисячі миль від тієї агресивної сволоти, за півтори тисячі, як мінімум... та в нічних видіннях він опинявся близько, як палицею докинути. І не те щоб він цілісіньку ніч бачив сні, таке нечасто траплялося відтоді, як Мерл утік із дому.

Тук-тук-тук.

Це був поліцейський, він постукував своїм кийком із ліхтарем. Терпляче постукував. А тепер зробив крутильний рух вільною рукою – треба опускати шибку.

Якусь мить Мерл не міг збагнути, де перебуває, але потім побачив крізь вітрове скло гіпермаркет, що проглядався на іншому боці напівпорожньої парковки. Здавалось, до крамниці була ціла миля. І тоді все стало на свої місця. Ель-Пасо. Він в Ель-Пасо. У «б'юіку», яким він сюди дістався, майже скінчилося пальне, а в Мерла майже скінчилися гроші. Він заїхав на парковку «Волмарт Суперсентер», щоб покуняти кілька годин. Може, вранці придумав би, що робити далі. Тільки тепер цього «далі» вже могло й не бути.

Тук-тук-тук.

Мерл опустив шибку.

– Доброго ранку, офіцере. Я їхав аж до пізньої ночі й зупинився, щоб трохи поспати. Подумав, що нікому не заважатиму, якщо недовго тут перекантуюсь. Якщо щось не так, то вибачте мені.

– Угу, це насправді похвально, – сказав коп і, усміхнувшись, подарував Мерлу крихту надії, бо усмішка була дружня. – Так багато хто робить. Тільки більшість не схожі на чотирнадцятирічних.

– Мені вісімнадцять, просто замалий на свій вік.

Мерл відчув неймовірну втому, яка не мала нічого спільного з недосипанням протягом останнього тижня.

– Угу, а мене постійно плутають із Томом Генксом.[78 – Tom Hanks (1956) – американський комедійний і драматичний актор («Форрест Гамп», «Зелена миля»), лауреат численних кінопремій (як-от «Золотий глобус» та «Оскар»).] Інколи навіть автограф просять. Давайте поглянемо на ваші права й документи на автівку.

Ще одне зусилля, слабке, мов останній, передсмертний смик ноги.

– Вони лишилися в піджаку. А піджак украли, поки я в туалет ходив. То в «Макдоналдзі» було.

– Угу-угу, окей. І звідки ти?

– З Фінекса, – невпевнено промовив Мерл.

– Угу, і як так сталося, що на твоїй красуні стоять номери штату Оклахома?

Мерл мовчав, відповіді скінчилися.

– Вийди-но з машини, синку, і хоч вигляд у тебе такий же небезпечний, як у жовтенького песика, що каляє в негоду,[79 – Імовірно, посилання на детективний роман «Маленький жовтий песик» Волтера Мозлі.] усе одно тримай руки так, щоб я їх бачив.

Без особливого жалю Мерл вийшов із машини. Непогана була поїздка. Навіть більше того. Якщо добре подумати, це була чарівна поїздка. Відтоді, як він наприкінці квітня втік із дому, його вже з дюжину разів мали б схопити, але ні. А тепер, коли схопили, – що з того? І взагалі, куди він їхав? Нікуди. Будь-куди. Подалі від голомозого покидька.

– Як тебе звати, малий?

– Мерл Кессіді. Мерл – це скорочено від Мерлін.

Кілька ранніх покупців поглянули на них, а тоді пішли своєю дорогою до цілодобових чудес «Волмарту».

– Як той чародій, угу, окей. Маєш при собі якісь документи, Мерле?

Хлопець потягнувся до задньої кишені й дістав дешевий гаманець із потертим плетінням з оленячої шкіри – подарунок від мами на восьмий день народження. Тоді їх ще було двоє і світ здавався зрозумілим і логічним. У кишенці для банкнот лежала одна купюра в п'ять баксів і дві однодоларові. З іншої кишені, де лежало й кілька маминих світлин, він дістав ламіновану картку зі своєю фотографією.

– Молодіжна парафія Покіпсі, – задумливо промовив коп. – Ти з Нью-Йорка?

– Так, сер.

Це звертання «сер» вітчим вколотив у нього змалечку.

– Ти там народився?

– Ні, сер, але неподалік. У маленькому місті під назвою Спайтенкілл. Означає «озеро, що струменить». Принаймні так мені мама розповідала.

– Угу, окей, цікаво, щодня дізнаєшся щось новеньке. І довго ти вже на втіках, Мерле?

– Мабуть, скоро буде три місяці.

– І хто навчив тебе водити машину?

– Мій дядько Дейв. Ми здебільшого по полях їздили. Я добре воджу. Байдуже, механіка чи автомат. Мій дядько Дейв, у нього був серцевий напад, і він помер.

Коп над цим поміркував, постукуючи ламінованою карткою собі по нігтю – не «тук-тук-тук», а «тік-тік-тік». Загалом він подобався Мерлу. Принаймні поки що.

– Добре водиш, угу, та ж напевно, якщо ти з самого Нью-Йорка дістався цієї пильної зморшкуватої дірки в дупі, що її кличуть прикордонним містом. І скільки автівок ти встиг украсти, Мерле?

– Три. Ні, чотири. Це четверта. Тільки перша була фургоном. Угнав у сусіда, з яким ми на одній вулиці жили.

– Чотири, – сказав коп, уважно роздивляючись брудну дитину перед собою. – І як ти фінансував своє сафарі з півночі на південь, Мерле?

– Га?

– Як ти харчувався? Де спав?

– Та більше спав у тому, в чому іхав. І крав, – сказав хлопець і звисив голову. – Найчастіше з сумочок в усіляких панянок. Інколи вони мене не помічали, та коли помічали... я швидко бігаю.

На очі Мерлу навернулися сльози. Він багато плакав протягом, як сказав коп, сафарі з півночі на південь, але ті сльози не приносили справжнього полегшення. А ці принесли. Мерл не знав чому, і йому було до того байдуже.

– Три місяці, чотири автівки, – Мерлова посвідка молодого парафіянина вкотре заходилася тік-тік-тікати. – Від чого ти тікав, малий?

– Від свого вітчима. І якщо ви повернете мене до цього сучого сина, то я знов утечу, за першої можливості.

– Угу-угу, беру в тямки. І скільки тобі насправді років, Мерле?

– Дванадцять, наступного місяця буде тринадцять.

– Дванадцять. Та хай мене в лайні помочать і перекинуть. Підеш зі мною, Мерле. Поміркуємо, що з тобою робити.

Поки не приїхали працівники соціальної служби, у поліцейському відділку на Гаррісон-авеню Мерла Кессіді встигли сфотографувати, продезінфікувати й узяти відбитки пальців. Пальчики пустили в мережу. Звичайна процедура, за протоколом.

11

Коли Ралф дістався до значно меншого поліцейського відділка Флінт-Сіті (з метою зателефонувати Деборі Грант, а потім взяти патрульну автівку для поїздки в Кеп-Сіті), то на нього там уже чекав Білл Семюелз. Вигляд у того був паскудний. Навіть чубчик Альфальфи якось похнюпився.

– Що не так? – спитав Ралф, маючи на увазі «що ще не так?».

– Отримав повідомлення від Алека Пеллі. З посиланням.

Семюелз розстебнув портфель, дістав свій айпед (великий, ясна річ, моделі «Про») і ввімкнув. Кілька разів провів по екрану пальцем, тоді передав

його Ралфу. Повідомлення від Пеллі було таке: «Ви певні, що й досі хочете займатися справою проти Т. Мейтленда? То спершу ось на що погляньте». Під текстом було посилання. Ралф натиснув лінк.

На екрані з'явилася сторінка «Каналу 81»: ПУБЛІЧНИЙ РЕСУРС КЕП-СІТІ! Під написом була низка відео із засідань міської ради, з відкриття реконструйованого мосту, навчальний кліп під назвою «ВАША БІБЛІОТЕКА І ЯК НЕЮ КОРИСТУВАТИСЯ» і ще один під заголовком «НОВІ НАДХОДЖЕННЯ В ЗООПАРКУ КЕП-СІТІ». Ралф запитально глянув на Семюелза.

– Мотай нижче.

Ралф відмотав і знайшов відео, що називалося «ГАРЛАН КОБЕН СПІЛКУЄТЬСЯ З ВИКЛАДАЧАМИ АНГЛІЙСЬКОЇ ТРЬОХ ШТАТІВ». Значок «ПРОГРАТИ» нашарувався на жінку в окулярах і з таким щедро полакованим волоссям, що здавалося, наче бейсбольний м'яч запросто може відпружинити від цієї зачіски і навіть шкіри на голові не торкнеться. Жінка стояла на подіумі. Позаду неї виднівся логотип готелю «Шератон». Ралф розгорнув відео на повний екран.

«Привіт усім! Рада вас вітати! Я Джозефін Мак-Дермотт, цьогорічний президент асоціації Викладачів англійської трьох штатів. Я дуже рада, що перебуваю тут із вами й маю змогу привітати вас на цьогорічній зустрічі світлих голів. І кількох чарок, звісна річ». Після цієї фрази почувся тихий ввічливий сміх. «Цього року в нас особливо багато відвідувачів, і хоч мені хотілося б це якось пов'язати зі своєю чарівливою особою...» Знову ввічливий сміх. «Але мені здається, що справа тут у нашому надзвичайному гостеві...»

– В одному Мейтленд не помилявся, – сказав Семюелз. – Це сране вступне слово триває цілу вічність. Вона торохтить про всі книжки, що цей дядько встиг написати. Перемотуй до дев'ятої хвилини й тридцяти секунд. Там вона вже закругляється.

Ралф провів пальцем по смузі прокрутки вниз відео, уже не маючи сумнівів щодо того, що він зараз побачить. Йому не хотілося цього бачити, та він усе одно дивився. Очей не міг відірвати.

– Леді та джентльмени, прошу, вітайте нашого сьогоднішнього гостя – містера Гарлана Кобена!

З-за куліс широким кроком вийшов лисий джентльмен, такий високий, що коли він нахилився потиснути руку міз Мак-Дермотт, то здалося, наче він вітається з дитиною в дорослому вбранні. «Канал 81» повважав, що подія достатньо цікава, щоб розщедритися аж на дві камери, і тепер у кадрі з'явилася аудиторія – люди стоячки аплодували Кобену. А за столиком у першому ряді – трое чоловіків та одна жінка. Ралф відчув, як його шлунок, мов швидкісний ліфт, летить униз. Він клацнув по екрану, зупинивши відео.

– Господи, – сказав детектив. – Це він. Террі Мейтленд, разом із Раундгіллом, Квейдом і Грант.

– Зважаючи на речові докази, що ми отримали, я не розумію, як це може бути, але чорт забирай, цей чоловік і справді схожий на Террі.

- Білле...

Цілковито приголомшений, Ралф не зміг одразу закінчити речення.

- Білле, цей хлопець був тренером мого сина. Він не просто на нього схожий, це і є він.

- Кобен говорить хвилин сорок. Здебільшого показують тільки його на сцені, але час від часу трапляються кадри з аудиторією, коли люди сміються над якимись дотепами - а цей дядько дотепний, мушу визнати. Інколи люди просто уважно слухають. Мейтленда - якщо це Мейтленд - на цих кадрах майже завжди видно. Але останній цвях у віко домовини забито десь на п'ятдесят шостій хвилині. Перемотай.

Про всяк випадок Ралф відмотав на п'ятдесят четверту. На той час Кобену вже ставили запитання з залу. «У своїх книжках я ніколи не вживаю лайки тільки заради лайки, - розповідав письменник, - але за певних обставин матюки дуже навіть слухні. Чоловік, який щойно забив собі пальця молотком, навряд чи скаже "Ой, леле"». Сміх залу. «Маю час іще для одного чи двох запитань. Наприклад, ви, сер?»

Кадр із Кобенем змінився кадром із наступним глядачем. Це був Террі Мейтленд, обличчя взято збіса великим планом, й остання надія Ралфа на те, що вони мають справу з двійником (як це припустила Джинні), випарувалася.

«Коли ви сідаєте писати роман, містере Кобен, то чи завжди знаєте, хто скоїв злочин, чи інколи під кінець і самі дивуетесь?»

У кадрі знову з'явився Кобен, який усміхнувся й відповів: «Дуже хороше запитання».

І не встиг він дати дуже хорошу відповідь, як Ралф відмотав назад на Террі, який підвівся, щоб поставити своє запитання. Детектив вдивлявся в екран секунд двадцять, а потім віддав айпед окружному прокурору.

- Вжух! - сказав Семюелз. - І наша справа летить у трубу.

- Результати ДНК ще не готові, - мовив Ралф... або радше почув, як мовив.

Він почувався так, наче свідомість розійшлася з тілом. Мабуть, саме таке відчуття мають боксери перед тим, як рефері спиняє бій.

- І попри те, я ще мушу переговорити з Деборою Грант, - продовжив він. - Після того я поїду до Кеп-Сіті й візьмуся до обов'язків детектива старої школи. Підніму зі стільця свою дупу і піду стукати у двері, як мені порадили. Поговорю з персоналом у готелі, а також у «Вогнищі», куди вони ходили обідати.

І, згадавши Джинні, Ралф додав:

- Може, мені пощастить і там лишилися речдоки.

- Ти розумієш, що з готелем у великому місті на це практично немає шансів, тим паче, коли після того дня минув майже тиждень?

- Розумію.

- А щодо ресторану, то він, мабуть, навіть не працює в такі години.

Семюелз говорив, мов дитина, яку дорослий хлопець штовхнув на тротуар, і вона через це забила коліно. Ралф починав усвідомлювати, що цей чоловік йому не так уже й подобається. Він дедалі більше скидався на слабака.

- Якщо ресторан поруч із готелем, то ймовірно, що його відкрито на ранч.[80 - Прийом їжі, що об'єднує сніданок і ланч.]

Семюелз похитав головою, так само вдивляючись у кадр із Террі Мейтлендом.

- Навіть якщо ми отримаємо збіг за ДНК... у чому я починаю сумніватися... ти вже достатньо пропрацював на цій посаді й знаєш, що присяжні нечасто визнають провину на підґрунті ДНК і відбитків пальців. Чудовий доказ тому - суд над О. Джеєм.

- Свідки...

- Голд їх знищить на перехресному допиті. Стенгоуп? Стара й наполовину сліпа. «Правда, що три роки тому ви відмовились від прав водити машину, місіс Стенгоуп?» Джун Морріс? Дитина, яка бачила закривавленого чоловіка з протилежного боку вулиці. Скавкрофт тоді випив, і його друга теж. У Клода Болтона історія з наркотиками. Найкращий його свідок - це Віллов Рейнвотер, але маю для тебе новину, друже, - у цьому штаті люди не особливо зважають на індіанців. Не дуже їм довіряють.

- Але ми надто далеко зайшли, щоб задкувати, - відказав Ралф.

- Отака гірка правда.

Вони трохи посиділи в тиші. Двері до Ралфового кабінету були прочинені, у головній залі відділка майже нікого не було, як і годиться для недільного ранку в маленькому містечкові Південного Заходу. Ралф хотів було нагадати Семюелзу, що це відео відволікло їх від слона в кімнаті: вбито дитину, і, згідно з усіма набутими речдоками, вони піймали саме того, хто це зробив. Те, що Мейтленд у цей час начебто перебував за сімдесят миль від місця злочину, треба ще з'ясувати й підтвердити. А поки не підтвердять, відпочивати не годиться.

- Якщо хочеш, поїхали зі мною до Кеп-Сіті.

- Не вийде, - відповів Семюелз. - Я іду з колишньою дружиною та дітьми на озеро Окома. Вона влаштовує пікнік. Ми нарешті порозумілися, і я не хочу ризикувати.

- Окей.

Пропозиція все одно була несерйозна, бо Ралфу хотілося побути на самоті. Хотілося спробувати збагнути, яким чином така з першого погляду проста справа перетворилася на колосальний пиздець.

Він підвівся. Білл Семюелз склав айпед у портфель і став поруч із Ралфом.

– Гадаю, через це ми можемо втратити роботу, Ралфе. І якщо Мейтленд вийде на волю, то подасть на нас до суду. Сам знаєш, що подасть.

– Їдь на свій пікнік. Поїж трохи сендвічів. Це ще не кінець.

Семюелз першим вийшов з кабінету, і щось таке в його ході (чи то опущені плечі, чи то портфель, що безнадійно стукався об його коліно) розлютило Ралфа.

– Білле?

Семюелз озирнувся.

– У цьому місті жорстоко згвалтували дитину. Імовірно, що або до, або вже після цього хлопчика покусали на смерть. У мене це досі в голові не вкладається. Ти гадаєш, його батькам не до шурячої сраки – чи ми втратимо роботу, чи подадуть позов на міське управління?

Семюелз нічого не відповів, просто перетнув кімнату для інструктажу й вийшов під промені вранішнього сонця. Чудовий вийде день для пікніка, проте Ралф підозрював, що прокурор не зможе ним цілком насолодитись.

12

Фред та Оллі зайшли до приймальної реанімаційного відділення в шпиталі Мерсі через три хвилини після «швидкої» з Арлін Пітерсон і незадовго до того, як суботня ніч перетворилась на недільний ранок. О тій годині в передпокої було натоптом натоптано забитих, закушених і п'яних, які скаржилися, плакали й бухикали. Як і більшість відділень невідкладної допомоги, суботньої ночі в Мерсі було особливо людно, але о дев'ятій ранку в неділю там майже нікого не лишилося. Чоловік, який прикладав імпровізовану пов'язку до рани на руці. Жінка, яка тримала на колінах дитину з високою температурою, і вони разом дивилися на виверти Елмо[81 – Один із персонажів дитячого серіалу «Вулиця Сезам», червоний, з оранжевим носом.]

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=48696115&lfrom=362673004)
на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Colin Wilson (1931–2013) – англійський письменник і філософ; «Країна сліпих» («The Country of the Blind») – назва першого розділу його першої філософської праці «Аутсайдер» («The Outsider», 1956). (Тут і далі прим. пер.)

2

Five-O (амер. сленг) – копи, поліція; вислів пішов від серіалу «Hawaii Five-O», де числом 50 позначався поліцейський підрозділ (Гаваї – 50-й штат).

3

Інінг – період бейсбольного матчу, за який обидві команди по черзі грають у захисті й нападі; усього в матчі дев'ять інінгів; «стати до битки» – вивести на поле бетера, який, граючи в нападі, має можливість заробляти очки.

4

Одна з торгових назв діазепаму, що належить до класу транквілізаторів.

5

Популярна марка крекерів американського виробника «Набіско».

6

«Econoline», стара модель мікроавтобусів «Ford» E-серії.

7

? 1,5 м.

8

У Великій Британії та Америці – загальна назва співробітників поліції, а не військове звання.

9

Зазвичай команда-господарка отримує перевагу: у першій половині інінгу захищається, а в другій грає в нападі, має можливість заробляти очки й покращувати рахунок на свою користь; оскільки тут обидві команди з одного міста, чергу встановлюють через жеребкування.

10

Отримавши три аути, бетер (з команди нападу) виходить із гри; «повні бази» – на кожній базі стоїть по гравцю з команди нападу, вигідна позиція, коли є можливість заробити чотири очки (рани або воки) за раз.

11

Право ранера пересунутися на наступну базу внаслідок помилки пітчера.

12

Удар, унаслідок якого ранер отримує право пересунутися на наступну базу.

13

Гравець «на заміну» слабкому бетеру, його вводять у критичних ситуаціях.

14

? 1,5 м.

15

Удар, після якого бетер пробігає всі бази і заробляє очко.

16

Алюмінієві битки з'явилися у 1970-х роках; вони легші за дерев'яні, бо пусті всередині, їх рекомендують початківцям та використовують у любительських лігах.

17

Помилка бетера (три страйки = вибування з інінгу).

18

Помилка пітчера (чотири боли означають вок – бетер команди-супротивниці має право пересунутися на наступну базу).

19

Glenn Scobey (Pop) Warner (1871–1954) – легендарний тренер з американського футболу; на його честь названо неприбуткову організацію, що проводить матчі й різноманітні заходи серед молодих футболістів.

20

Ідеться про страту за допомогою смертельної ін'єкції.

21

«Angry Birds» і «Corgi Hop» – відеоігри.

22

Вільні легкі штани з бавовни чи льону.

23

Знаменитий гейзер в Єллоустонському національному парку.

24

«MedNOW» і «Quick Care» – центри невідкладної медичної допомоги в США.

25

Різновид сковорідок на ніжках, якими зазвичай користуються на відкритому вогні.

26

«CSI: Місце злочину» (2000–2015) – американський телесеріал про роботу криміналістичної лабораторії.

27

«The Little Rascals» (1955) – збірка комедійних етюдів від 30-х років про пригоди дітлахів; Альфальфа – один із найпопулярніших персонажів серіалу, малий хлопчик із характерним чубчиком нагорч посеред маківки.

28

Ms. (англ.) – звертання до жінки, якщо її сімейний статус невідомий (на відміну від незаміжньої – міс і одруженої – місіс).

29

Willow (англ.) – верба, також: сухорлявий, жилавий.

30

«Amazon Kindle» – серія електронних книжок-читалок.

31

«Amtrak» – американська національна корпорація, що спеціалізується на залізничних пасажирських перевезеннях.

32

«Magic 8 Ball» – іграшка від фірми «Mattel», чорна пластикова куля з вісімкою з одного боку та екраном, що видає передбачення, з іншого.

33

? 2,1 м.

34

Джозеф Форс Кратер – суддя Верховного суду штату Нью-Йорк, який 1930 року загадково і безслідно зник під час політичного скандалу.

35

Відомий випадок викрадення й убивства двадцятимісячного Чарльза Ліндберга, за якого зловмисники отримали викуп у 50 000 доларів, але дитину так і не повернули; пізніше було знайдено тіло хлопчика.

36

Devil's food cake (англ.) – популярний у США шоколадний торт.

37

Косатка, зірка шоу в «Морському світі Сан-Дієго» шістдесятих років.

38

«Trailways» – одна з найбільших приватних транспортних компаній штату Нью-Йорк.

39

Narcotics Anonymous – «Анонімні Наркомани», організація на кшталт «Анонімних Алкоголіків», що допомагає боротися із залежністю.

40

Один із прийомів в американському футболі, коли беки кілька разів перекидають один одному м'яч.

41

Назви байкерських клубів.

42

? 1,47-1,5 м.

43

? 15 см.

44

Від англ. бейсбольного терміна «whiff» – не влучити по м'ячу під час подачі, стратити; «Swiffer» – марка швабри для сухого бруду.

45

Bunt (англ.) – спеціальна техніка в бейсболі, коли бетер легко й ненапружено тримає бити в горизонтальному положенні, при чому пальці однієї руки розташовані просто посередині стрижня.

46

Сейкріфайс – ситуація, коли бетер відбиває м'яч таким чином, що вибуває з гри, але один із ранерів отримує право стати на наступну базу; та інколи, щоб заробити хіт, бетер виконує бант і сам біжить до першої бази.

47

SuperFrog – талісман спортивних команд ТХУ.

48

У транспорті та авіації – пересадковий, перевантажувальний вузол.

49

О. Джей Сімпсон – американський футболіст і актор, якого в 1995 році звинуватили в убивстві власної дружини та її коханця, але довести провину так і не змогли.

50

? 56 см і 8 см.

51

I група, резус позитивний.

52

IV група, резус позитивний.

53

Різновид амнезії, коли людина забуває інформацію про себе (ім'я тощо), часто вигадуючи нову особистість

54

Harlan Coben (1962) – американський автор містичних романів і трилерів; головний персонаж більшості творів – детектив Майрон Болітар.

55

Імовірно, вислів походить зі всесвіту кіноепопеї «Зоряних війн»; означає протилежний бік будь-якої справи, де більше вигоди й усіляких «плюшок».

56

? 110 км.

57

? 800 м.

58

Науковий ступінь «доктор медицини».

59

? 8 см.

60

? 20 см.

61

Популярні американські змагання на моторному транспорті (автівки, мотоцикли, а також улюблені Кінгові вантажівки й навіть трактори).

62

Переклад Івана Опієнка.

63

? 320 м.

64

Брат (ісп.).

65

«Shave and a Haircut - two bits» - загальноприйнята назва короткої музичної фрази на сім нот (C-G-G-A-G B-C), якою інколи завершують музичні виступи, часто заради комічного ефекту; віршиків, які співають під цю мелодію, - безліч

66

Місто й острів у Флоридській протоці.

67

Rex Todhunter Stout (1886-1975) – американський автор детективних романів; найвідоміші персонажі – детектив Неро Вулф і його асистент Арчі Гудвін.

68

«Ambien» – також «Золпідем», марка снодійного.

69

Groupies – дівчата-прихильниці, що часто подорожують у турне з улюбленою музичною групою.

70

? 20 кг.

71

Nabs, Oreo, Ritz – марки крекерів і шоколадного печива.

72

В Ірландії є звичай не тужити на поминках, а веселитися й пити донесхочу, прославляючи життя покійника.

73

Okie City Thunder – баскетбольна команда Оклахома-Сіті.

74

Переклад Івана Огієнка.

75

Управління виправними закладами (Department of Corrections, DOC).

76

Особливий психологічний стан, коли людина шкодує, що зробила ту чи іншу покупку.

77

Іграшка з пап'є-маше, зазвичай у формі віслюка, яку на свята наповнюють солодощами, а діти потім намагаються із зав'язаними очима її розбити.

78

Tom Hanks (1956) – американський комедійний і драматичний актор («Форрест Гамп», «Зелена миля»), лауреат численних кінопремій (як-от «Золотий глобус» та «Оскар»).

79

Імовірно, посилання на детективний роман «Маленький жовтий песик» Волтера Мозлі.

80

Прийом їжі, що об'єднує сніданок і ланч.

81

Один із персонажів дитячого серіалу «Вулиця Сезам», червоний, з оранжевим носом.